

2013

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ
ΜΕ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΟΥΣΙΚΩΝ PORTAL, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ,
ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

SONIK
by avopolis.gr

2013: Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ

Ειδική έκδοση του μουσικού περιοδικού SONIK
Ιανουάριος-Φεβρουάριος 2014
ISSN: 1790-1960

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Τάσος Βογιατζής

ART DIRECTION

Ελένη Κυριακίδου

Για τα κείμενα της παρούσας έκδοσης συνεργάστηκαν οι:

Μάρω Αγγελοπούλου, Παντελής Αντωνιάδης, Άρης Καραμπεάζης, Δημήτρης Λιλής,
Τάσος Μαγιάπουλος, Παναγιώτης Μένεγος, Γιώργος Μιχαλόπουλος,
Μάνος Μπούρας, Μάνος Νομικός, Αντώνης Ξαγάς, Βαγγέλης Πούλιος,
Ευδοκία Πρέκα, Αλέξανδρος Σαλαμής, Όλγα Σκούρτη, Αλέξανδρος Τοπιντζής,
Πάνος Τράγος, Κωνσταντίνος Τσάβαλος, Μιχάλης Τσαντίλας, Σπύρος Χυτήρης.

ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

Νίκη Εκδοτική Α.Ε.

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΕΥΡΩΠΗ Α.Ε.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ-ΕΚΔΟΣΗ

BRAINFOOD ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΕ

Κολωνού 12-14, Αθήνα

Τηλ.: 210 2514123

Fax: 210 5227768

E-mail: editor@avopolis.gr

Διαφήμιση

Αγγελική Ντελή

Υπεύθυνος παραγωγής

Στέλιος Κριτωτάκης

Γραμματεία-συντονισμός

Δέσποινα Παντελίδου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, η αντιγραφή και γενικότερα η μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο, μέρους ή ολόκληρης της ύλης της παρούσας ειδικής έκδοσης, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Αντι προλόγου

ΤΟ ΚΑΝΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2012 και αποτέλεσε μία από τις πιο επιτυχημένες εκδόσεις της χρονιάς. Φέτος, το επαναλάβουμε με μια πραγματικά **συλλεκτική έκδοση. Με την πρόθεση** –μέσα στο χάος της διαδικτυακής ενημέρωσης, η οποία έτσι κι αλλιώς αποτελεί και αντικείμενο της καθημερινής δουλειάς μας στο www.avopolis.gr– **να παραμείνει αυτή «ενθύμιο» στις βιβλιοθήκες όλων μας.** Είναι πιθανό ότι σε **πολλά χρόνια από τώρα**, παράλληλα με τις δυσάρεστες αναμνήσεις από ένα εφιαλτικό οικονομικό περιβάλλον, **θα ανατρέχουμε με χαμόγελο και νοσταλγία σε όλες αυτές τις σκονισμένες λίστες** με τα ονόματα που «κάποτε μας απασχόλησαν» και τα διαμαντάκια που θα έχουν χαθεί στο πλήθος αυτών που κάπως, κάπου, κάποτε ακούσαμε, αλλά με **περισσότερο ενδιαφέρον θα διαβάζουμε τα κείμενα για το πώς βλέπαμε όλοι μας την εξέλιξη της μουσικής**, μα και την ίδια τη μουσική σ' αυτές τις εποχές... Δεν ξέρω αν θα ανατρέχουμε σε περισπούδαστα άρθρα αιώνων «ειδικών» σε κάποιο ξεχασμένο URL (ανάμεσα σ' αυτά και τα δικά μας, μιας και εμείς από το χώρο του διαδικτύου προερχόμαστε), αλλά πάντα **αντιμετωπίζαμε με επιφύλαξη όλα αυτά τα αφοριστικά και τους επικήδειους των format και των μέσων.** Βλέπετε, είναι 2013, και βλέπουμε τον κόσμο να εξαφανίζει τα βινύλια του SONIK ή να αγοράζει πανάκριβες, σχεδόν ληστρικές εκδόσεις βινυλίων (σε πολύ δύσκολες εποχές), **κόσμος μπαίνει με καρότσια στα συνεχί και μνηιαία παζάρια εκποίησης βιβλίου, φορτώνει δεκάδες βιβλία και οι μικροί εκδοτικοί οίκοι περνάνε δεύτερη νιόπη πουλώντας παλιά βιβλία**, ενώ και το ότι κρατάτε αυτό το (συλλεκτικό) τεύχος στα χέρια σας σημαίνει ότι δεν υπάρχει κάποιος τρελός από πίσω που χάνει τα χρήματά του ή οι διαφημιστικές που μοιράζουν αφειδώς το χρήμα, αλλά στο ότι **υπάρχουν 5 με 7 χιλιάδες νοματαίοι που πάνε στο περίπτερο κάθε φορά**, το αναζητούν και **το χρηματοδοτούν με τον τρόπο τους.** Όλα τα άλλα είναι κουβέντα να γίνεταί και θεωρία... Για την εγχώρια μουσική, δε, είναι βέβαιο ότι

οι μεγάλες, ακριβές και φιλόδοξες παραγωγές για μικρές αγορές σαν τη δική μας έχουν τελειώσει, αλλά **από πίσω υπάρχουν δεκάδες μουσικοί και συγκροτήματα που είναι αποφασισμένοι/α να κάνουν το δικό τους πράγμα, να ακολουθήσουν δύσκολους δρόμους**, που δεν είναι τελικά και τόσο μοναχικοί... Δεν είναι εύκολο να αποφύγει κανείς τη γκρίνια και να αποβάλλει την ανησυχία στην όποια αλλαγή, όμως η πράξη τα τελευταία χρόνια έχει δείξει ότι **για πάρα πολλά** –ακόμα και για εκείνα που τόσο εύκολα ξεγράφουμε– **υπάρχει πολύς χώρος**, ειδικά σε μια εποχή που ο κόσμος γύρω μας δεν χωρίζεται εύκολα σε μεγάλες ομάδες... Με αυτό το σκεπτικό, **έχοντας τα τελευταία χρόνια ανοίξει** (όπως και πάρα πολύς κόσμος) **πολύ τα ακούσματά μας μέσα από μια ομάδα** (αυτή του Avopolis.gr και του Sonik) **της οποίας τα μέλη αλληλοπροτείνουν πράγματα**, δεν επιμείναμε τόσο στη σύνθεση, όσο στην **καταγραφή των διαφορετικών τάσεων και απόψεων.** Δεν παρασυρθήκαμε, θέλω να πιστεύω, από εύκολα συνθήματα αλλαγών (πλην της αυτονότης, του Spotify) και ψύχραιμα καταγράψαμε τον κόσμο της μουσικής για τη χρονιά που πέρασε, όσο το δυνατόν πιο περιεκτικά και μεστό, χωρίς να βγάζουμε εκτός αναφορές για αυτό που ζούμε όλοι μας, αναφορές στην ίδια την καθημερινότητά μας, ανεξαρτήτως της στάσης του καθένα μας στο καθεστώς αυτό της μιζέριας και της διαχείρισής της. Στην έκδοση που κρατάτε στα χέρια σας, θα βρείτε όλα αυτά τα κείμενα από κάθε ένα από τους συντελεστές του SONIK, **κείμενα από υπεύθυνους των ενεργών μουσικών site στη χώρα μας που δεν αρκούνται στην αναπαραγωγή δελτίων Τύπου**, αλλά και κείμενα καλλιτεχνών της εγχώριας και διεθνούς σκηνής, μαζί με τις επιλογές μας από το χάος των κομματιών και των άλμπουμ του 2013... Για σας ξεκινάει από εδώ η ανάγνωση, για μας εδώ ξεκινάει το επόμενο, δύσκολο εγχείρημα, που αφορά στην καταγραφή όλων των σημαντικών γεγονότων, άλμπουμ, κομματιών από τη δεκαετία του '90. — ΤΑΣΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

33.000 ΒΡΕΤΑΝΙΚΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΠΗΡΑΝ ΤΟ ΒΙΝΥΛΙΟ ΤΟΥ JACK WHITE ΣΠΙΤΙ ΤΟΥΣ, ΤΟ ΕΒΑΛΑΝ ΣΤΟ ΡΑΦΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΟΙΕΣ ΑΠΟ ΑΥΤΕΣ ΑΝΟΙΞΑΝ ΤΕΛΙΚΑ ΤΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ...

20 ΒΗΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ

(ΑΝΤΙ)ΓΡΑΦΕΙ Ο ΤΑΣΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

Πέρα από τις **ανακινώσεις περί εμπροσίων των Editors από R.E.M.**, που αποδείχτηκαν στη συνέχεια... **μαϊμού** (συχνό το φαινόμενο), ο Γενάρης του 2013 μπαίνει με τις γνωστές ανακοινώσεις πωλήσεων της προηγούμενης χρονιάς. Και αφού τα cd είναι εκτός της (ενδιαφέρουσας) συζήτησης, ακό-

Βρετανία τα τελευταία τέσσερα χρόνια δεν ήταν το **Abbey Road των Beatles** (ναι, για τα 'οος μιλάμε) εκείνο το άλμπουμ που πούλησε τα περισσότερα βινύλια, αλλά το **Blunderbuss του Jack White**. **33.000 οικογένειες το πήραν σπίτι τους, το έβαλαν στο ράφι και δεν ξέρουμε ποιες από αυτές άνοιξαν τελικά τη συσκευασία...**

των εκφυλιστικών συνεπειών της ασθένειας. Παράλληλα, ο **David Bowie** ρίχνει στην αγορά ξαφνικά το comeback single του, "Where Are We Now?" και, χωρίς εκείνο να ανήκει στις κορυφαίες στιγμές του, είναι αρκετό για να δουλέψει για τα καλά η μηχανή της δισκογραφίας και να πάρουν φωτιά οι προπαραγγελίες για το άλμπουμ **The Next Day** που θα κυκλοφορήσει δύο μήνες μετά. Στο **SONIK προβληματιζόμαστε για το εξώφυλλο του Μαρτίου**, καθώς από το Γενάρη κυκλοφορεί και το νέο (πολύ καλό) single των **Nick Cave And The Bad Seeds**, "We No Who U R" και αναμένεται και το άλμπουμ. Τελικά, αποφασίζουμε ότι **θέλουμε όλα τα λεφτά**

και η πίτα του βασικού αφιερώματος έμελλε να χωριστεί στα δύο, με συνέντευξη του ενός και μεγάλο αφιέρωμα για τον δεύτερο.

Οι **Black Sabbath**, παράλληλα, ανακοινώνουν τη δισκογραφική επιστροφή τους με τα αυθεντικά μέλη **Ozzy Osbourne, Tony Iommi και Geezer Butler**, το soundtrack της ταινίας **Life of Pi** κερδίζει τη χρυσή σφαίρα στην κατηγορία **Best Score**, οι **Scorpions** συνεχίζουν να παίζουν με το «τελευταίο» άλμπουμ, την «τελευταία» συναυλία και τα νεύρα μας, ακολουθώντας πιστά αυτό που θέλει το ελληνικό (τους) κοινό και φυσικά το επιτυχημένο παράδειγμα των **Πυξ Λαξ**. Οι **Daft Punk** υπογράφουν στην **Columbia**, όσο εμείς είμαστε ανυποψίαστοι για τους όρους αυτής της υπογραφής και το τί θα επακολουθήσει στα ραδιόφωνα, τα laptop και τα κινητά της υφελίου. Αυτή την αλυσίδα των μεγάλων ονομάτων, που χαρίζουν ένα ενθουσιασμό και

προσδοκίες στα κουρασμένα major label λίγο πριν τις συγχωνεύσεις, συμπληρώνουν οι **Depeche Mode**, που ανακοινώνουν την κυκλοφορία του άλμπουμ τους (**Delta Machine**), αλλά και τη συναυλία τους στο **Terra Vibe**, ως δεύτερο σταθμό της επικείμενης ευρωπαϊκής περιοδείας τους. Ο δε **Morrissey** θέλει, αλλά δεν μπορεί, συνεχίζοντας τις αναβολές στις εμφανίσεις του λόγω προβλημάτων υγείας, ενώ οι **Primal Scream**, με σαφώς περισσότερες καταχρήσεις στο ενεργητικό τους, και θέλουν και μπορούν, ετοιμάζοντας το άλμπουμ **More Light** και εξακολουθώντας να πιστεύουν στο δικό τους rock 'n' roll, άσχετα με το πόσοι άλλοι πιστεύουν σ' αυτό.

Στα εντός συνόρων, στον κόσμο της (ευρείας αποδοχής) ποπ, οι **Onirama** κυκλοφορούν το video clip του τραγουδιού «**Ευτυχώς Τρελάθηκα**», οι **Marshaux** κυκλοφορούν ένα teaser του τέταρτου LP τους και στοχεύ-

ουν για άλλη μια φορά στο διεθνές κοινό (ούτε το 5% των πωλήσεών τους δεν έρχεται από τη χώρα μας, κι αυτό δεν ξέρουμε αν είναι καλό ή κακό), οι **Μπλε** επιστρέφουν με ένα single («**Εγώ Μπορώ και Μόνη**» - «το ίδιο και εμείς» λέει το κλισέ σχόλιο από το εγχειρίδιο του ξέμπνου μουσικογραφιά) που δίνουν δωρεάν από το επίσημο site τους, οι **Liebe** κυκλοφορούν δωρεάν ψηφιακή συλλογή με remix τους σε συνθέσεις άλλων, οι **Mechanical** απολαμβάνουν το 15λεπτο hype των free press, του mic.gr και του sonik (που όμως δεν συμμερίζεται ο κόσμος) και ετοιμάζονται για την πρώτη τους μεγάλη συναυλία για το 2013 στο **Fuzz**, ενώ οι **Callas** ολοκληρώνουν το νέο τους άλμπουμ, σε παραγωγή **Jim Sclavunos** και ετοιμάζονται για δύο live σε **Νέα Υόρκη** και **Παρίσι**. Εξωστρέφεια / ανταγωνιστικότητα, επί τω έργω και χωρίς ΕΣΠΑ.

Ιανουάριος

μα και παγκοσμίως, τα (έστω και πολύ πιο χαμηλά σε πωλήσεις) βινύλια μονοπωλούν τα νούμερα των «εντυπωσιασμένων» μουσικών μέσων, έστω κι αν οι συλλέκτες του βινυλίου αποτελούν ακόμα μια μικρή (ποσοστιαία) μερίδα. Αυτό όμως που αξίζει να σημειώσουμε είναι ότι για πρώτη φορά στη **M.**

Ο **Bobby Womack**, ο οποίος έχει φτάσει να ξεχνάει κομμάτια που έγραψε ο ίδιος αλλά και ονόματα συνεργατών του (βλ. Lana Del Rey), ανακοινώνει ότι πάσχει από τη νόσο του **Αλτσχάιμερ** και κάνει συγκινητικές δηλώσεις περί προσφοράς του στη μουσική στο άμεσο μέλλον, «όσο θα μπορεί», δεδομένων

**ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ, ΤΟ ΣΧΗΜΑ,
Η ΜΥΡΩΔΙΑ, Η ΥΦΗ
ΚΑΙ Ο ΗΧΟΣ ΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΥ
ΒΙΝΥΛΙΟΥ... ΠΩΣ ΝΑ
ΤΟ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΣΕ ΕΝΑΝ
ΕΦΗΒΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ
ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΙΟ
ΟΜΟΡΦΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΑΠΟ ΕΝΑ MOUSE
CLICK; - JACK WHITE**

Φεβρουάριος

Ο **Jack White** συνεχίζει να στηρίζει έμπρακτα το βινύλιο και την καλή μουσική, αγοράζοντας τα δικαιώματα για πάνω από 25.000 ηχογραφήσεις προπολεμικών blues που θα κυκλοφορήσουν προσεχώς και σε φυσική μορφή, δηλαδή τα επόμενα 150 χρόνια, λαμβάνοντας υπόψη τη συχνότητα με την οποία ξεκίνησε να τα διαθέτει. Και δεν ξέρουμε και αν θα ισχύουν τα δικαιώματα, εκτός κι αν επεκταθεί η διάρκεια αυτών για όλο αυτό το διάστημα, πράγμα πιθανό εξαιτίας του ότι δεν θα ξαναβγούν ποτέ π.χ. άλλοι Beatles και κάποιοι πρέπει να συνεχίσουν να ζουν από αυτούς. Παράλληλα (ο White) αναλαμβάνει να είναι το κεντρικό πρόσωπο του επερχόμενου εορτασμού της ημέρας του δίσκου και των ανεξάρτητων δισκοπωλείων που έμελλε να είναι από τις πιο επιτυχημένους εμπορικά και επικοινωνιακά. Και (να τα λέμε) δεν είναι και

άσχημο που και που να θυμόμαστε ότι υπάρχει ζωή και εκτός διαδικτύου. Μ' αυτά και μ' αυτά (τα social και τα media), τα παρακάτω απλά λόγια του ιδίου, ακούγονται περιέργως ως σοφά: «Ο κόσμος δεν σταμάτησε να προχωρά. Εκεί έξω, κόσμος εξακολουθεί να μιλά

μεταξύ του face-to-face, να αλλάζει ιδέες. Τα art house προβάλλουν ταινίες, κόσμος πίνει καφέ και συζητάει, γυναίκες και άντρες εξακολουθούν να μπερδεύουν ο ένας τον άλλον και τα δισκοπωλεία πουλάνε δίσκους γεμάτους ψυχή, τους οποίους δεν έχετε αισθανθεί. Γιατί λοιπόν επιλέγουμε να κρυβόμαστε στις σπλιές μας;» αναρωτιέται, ανεβάζοντας το ηθικό των κουρασμένων βινυλιο-συλλεκτών, συνεχίζοντας: «Γνωρίζουμε καλύτερα. Ή τουλάχιστον θα έπρεπε. Χρειάζεται να επανεκτιμηθούμε τους εαυτούς μας στην ανθρώπινη αλληλεπίδραση, αλλά και τη διαφορά μεταξύ του download ενός κομματιού σε έναν υπολογιστή και της συζήτησης με άλλους ανθρώπους ή ακόμα και τον ενθουσιασμό με τη μουσική που κρατάς στα χέρια σου και μπορείς να μοιραστείς με άλλους. Το μέγεθος, το σχήμα, η μυρωδιά, η υφή και ο ήχος ενός δίσκου βινυλίου... Πώς να το εξηγήσεις σε έναν έφηβο που δεν γνωρίζει ότι είναι μια πιο όμορφη μουσική εμπειρία από ένα mouse click; Παίρνεις τα πό-

Στον κόσμο της showbiz όλα κυλούν παράλληλα με την κρίση - στο show της Oprah Winfrey εμφανίζεται ο αδερφός της Whitney Houston, Michael Houston, και (πουλώντας εαυτόν και μακαρίτισσα αδερφή) εξομολογείται ότι εκείνος τη μύπησε στον κόσμο των ναρκωτικών, ενώ η **Kylie Minogue** ονειρεύεται να κατακτήσει την Αμερική υπογράφοντας στο label του **Jay Z**. Ο **Justin Timberlake**, παράλληλα, έχει πιο άμεσα πλάνα και οι προπαραγγελίες του νέου του άλμπουμ σκίζουν, όπως σκίζει και η συλλεκτική έκδοση του **SONIK** για την ιστορία του ελληνικού ροκ (OK, αυτό δεν αναφέρεται στον κόσμο της showbiz) που, αν και κυκλοφόρησε το Νοέμβριο του 2012, επανακυκλοφορεί αυτό το μήνα αποκλειστικά στα Public και σχεδόν εξαντλείται. **Peter Hook** και **New Order** θεωρούν ότι μας αφορά ο καυγάς τους και αλληλοδιασταυρώνουν τα ξίφη τους για το ποιος εκπροσωπεί το αυθεντικό πνεύμα των δεύτερων και ποιος τελικά το κάνει για να γεμίσει τα ταμεία του. Και οι δύο προσπαθούν μάταια για το πρώτο και φιλότιμο για το δεύτερο. Ο **Kevin Ayers**, ιδρυτικό μέλος των βρετανών **Soft Machine** (μαζί με τον Robert Wyatt στα μέσα των '60s), αφήνει την τελευταία του πνοή και δίπλα του βρίσκεται σημείωμα που γράφει: "You can't shine if you don't burn" (και την ένδειξη: μην το δοκιμάσετε στο σπίτι). Ο πάλαι ποτέ τραγουδιστής του θρυλικού συγκροτήματος της Motown, **The Temptations**, **Damon Harris**, χάνει τη μάχη με τον καρκίνο του προστάτη.

δια σου, τον παίρνεις από το χέρι και τον παίρνεις εκεί».

Παράλληλα, ο ψηφιακός κόσμος προχωρά ακάθεκτος, με το αμερικάνικο chart να περιλαμβάνει πλέον και τα στατιστικά των YouTube views. Αναρωτιόμαστε αν θα αλλάζουν εκ των υστέρων τα charts όταν ανακαλύπτονται τα ψεύτικα «παιξίματα».

Ετσι, ξαφνικά, οι **My Bloody Valentine** κυκλοφορούν το άλμπουμ με τίτλο m b v από το website της μπάντας, www.my-bloodyvalentine.org. Φαίνεται, όμως, ότι δεν ήταν και τόσο προετοιμασμένοι τεχνικά για την κοσμοσυρροή στο site τους, με αποτέλεσμα αυτό να καταρρεύσει. Η συνεργασία **Queens of the Stone Age** και **Elton John** δεν θα μπορούσε να βρίσκεται σε κανένα καζαμιά του 2013. Το **MiniDisc** μας αφήνει για τα καλά και ευτυχώς που έβγαλε την ανακοίνωση, γιατί νομίζαμε ότι ήδη είχε σταματήσει να παράγεται.

Στα της ελληνικής αγοράς/σκηνής, πείτε το όπως θέλετε, κυκλοφορεί το πολύ ενδιαφέρον ντεμπούτο της **Μελεντίνης** (ή Melentini) από τη Restless Wind, μετά από μια σειρά δημιουργίας μουσικών έργων και εμφανίσεων στο θέατρο. Η **Ελένη Τσαλιγοπούλου** συνεργάζεται ακόμα μια φορά με τον **Κώστα Λειβαδά** στο συμπαιθτικό «Των Φίλων Τα Σπίτια» (ό,τι πρέπει για την εποχή μας), ενώ ο **Νίκος Μπιτζέννης** μπορεί να καυχιέται ότι το 2013 τον βρίσκει με τρεις κυκλοφορίες στο ενεργητικό του, τόσο με τους **Μίκο** και τους **Φοτονοβέλα** (το ντουέτο μαζί με τον Γιάννη Γερασιό) όσο και ως **Νίκονη**, το προσωπικό του project. Στο συναυλιακό τομέα... μούδιασμα, αλλά και αρκετή δραστηριότητα από την ομάδα της **Dole drums** και του **Fuzz**, ετοιμασίες για τα live των επόμενων μηνών και μια συναυλία του **Paul Banks** που πέρασε δυστυχώς στα ψιλά και συγκέντρωσε καμιά 300ριά νοματαίους στο Fuzz, εκ των οποίων οι 200 φημολογείται ότι μπήκαν με προσκλήσεις, για να εξλιωθεί η εταιρία για το μαλλιοτράβηγμα με τους δημοσιογράφους όταν παίζει κάτι «καλό».

Είναι ο μήνας που το Billboard δημοσιεύει το top των ανθρώπων της μουσικής που έβγαλαν τα περισσότερα χρήματα την προηγούμενη χρονιά, έτσι για να κάνουμε κι εμείς την επανάστασή μας επιλέγοντας ποιους θα κατεβάσουμε παράνομα, «χτυπιώντας (πάντα) το κεφάλαιο». **Madonna**,

Μάρτιος

Bruce Springsteen και **Roger Waters** κρατούν τις πρώτες θέσεις, αλλά αυτό που κρατάμε είναι ότι η πλειοψηφία των εσόδων, πλέον, έρχεται από τις συναυλίες και όχι από τα άλμπουμ ή τα πάσης φύσεως δικαιώματα, οπότε είτε κατεβάζουμε παράνομα, είτε όχι τα κομμάτια της **Madonna**, δεν επαναστατού-

με. Σχεδόν 68,9% των εσόδων προέρχεται από ζωντανές εμφανίσεις.

Η pop star **Anastacia** ταλαιπωρείται και ξαναδοκιμάζεται από τον καρκίνο του μαστού (θα βγει αργότερα και πάλι νικήτρια και υγιής), πεθαίνει σε ηλικία 68 ετών ο **Alvin Lee**, κιθαρίστας και leader των **Ten Years After** (από επιπλοκές επέμβασης που είχε χαρακτηριστεί ως «ρουτίνας»), αλλά και ο **Ricardo Da Force**, MC στις μεγάλες επιτυχίες των αγαπημένων **KLF**, "zam Eternal", "Last Train To Trancentral" και "Justified And Ancient", αλλά και στους N-Trance που βασίλευαν στα ευρωπαϊκά chart και τα mainstream club στα μέσα της δεκαετίας του '90. Τρίτος στη σειρά, ο **Jason Molina** αφήνει τον μάταιο τούτο κόσμο. Ο αμερικανός singer-songwriter, που γνωρίσαμε από τους **Songs: Ohia** και **Magnolia Electric Co.**, απεβίωσε, προδομένος από τον αλκοολισμό του.

Ο ΤΖΙΜΗΣ ΠΑΝΟΥΣΗΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΤΡΟΙΚΑ CLUB ΚΑΙ ΞΕΣΠΟΥΝ ΓΝΩΡΙΜΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ. «ΜΑ ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΔΗΛΩΝΕΙΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΥ ΧΡΕΩΝΕΙΣ ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ 140 ΕΥΡΩ;»

Ο **Moz**, λόγω των συνεχιζόμενων προβλημάτων υγείας του, ακυρώνει οριστικά το υπόλοιπο της αμερικάνικης περιοδείας του και ετοιμάζεται για την έκδοση της αυτοβιογραφίας του, η οποία τα κώνει σε όλους και σε όλα. Ο **James Murphy** δουλεύει με τους **Arcade Fire** και η δισκογραφική του **David Bowie** τρίβει τα χέρια της με την πορεία του άλμπουμ του βετεράνου καλλιτέχνη στα chart όλου του κόσμου. Την ίδια ώρα, στον ψηφιακό κόσμο, η **Rihanna** περνά **προσβά από τον Justin Bieber** στα **δισκατομύρια των views του YouTube**, ενώ στο σύμπαν των superstar ο **Nelly** μιλάει για **Πόρσε** στο νέο του single - σαφώς πιο έντιμο από το να ραπάρεις για τη χώρα σου, δίπλα σε λάτρεις των παλιών καλών εποχών του **Παπαδόπουλου**, με συνοδεία λουλουδιών (πλνπ παπαρούνας).

Οι **Stone Temple Pilots** καταφέρνουν παλεύοντας να έρθουν ξανά στην επικαιρότητα, αυτή τη φορά **ξαποστέλλοντας τον ίδιο τους τον τραγουδιστή, Scott Weiland**. Ο τελευταίος δηλώνει εύστοχα: «Δεν ξέρω πώς μπορώ

να διωχθώ από μια μπάντα που εγώ ίδρυσα, ήμουν ο frontman και συν-έγραφα πολλά από τα μεγαλύτερα hits». Στις **9 του μακαρίτη, άλλος μπήκε μες το σπίτι**. Ο **Irvine Welsh** είναι και πάλι στα πάνω του διεθνώς, ένεκα των εικοσάχρονων του εμβληματικού **Trainspotting** και καίρεται με τη χρήση του sequel **Porno** για τις ανάγκες της ταινίας που θα γυρίζει ο **Danny Boyle** για τα επόμενα τρία χρόνια, ως γεφύρι της Άρτας. Ταυτόχρονα κυκλοφορεί το prequel του **Trainspotting (Skag Boys)** στο εξωτερικό και δέχεται διθυραμβικές κριτικές, βιβλίο που όλο λέμε ότι θα το εκδώσουμε, μα είναι σε **παρόμοια μοίρα** (καθυστερήσεων) με το **γνωστό γεφύρι** αλλά και το **Chinese Democracy των Guns N' Roses**, πριν κυκλοφορήσει. Ελπίζουμε τουλάχιστον να μην έχει την αποδοχή του τελευταίου, όταν θα βγει με το καλό, το 2014. Και μια που λέμε για **Guns N' Roses**, ο **Axl** γίνεται αντικείμενο δημοσιευμάτων τον ίδιο μήνα, **πετώντας το (ασύρματο) μικρόφωνό του στο κοινό**. Όμως ο fan στον οποίο προσγειώθηκε το μικρόφωνο, μόνο τυχερός δεν ήταν: Ο **39χρονος Darren Wright** το **δέχθηκε στο στόμα και είδε τα δύο μπροστίνια του δόντια να σπάνε**. «Με όλα τα φώτα και τα βεγγαλικά, δεν μπορούσα να δω τίποτα. Το επόμενο πράγμα που είδα ήταν ότι είχα χτυπηθεί στο στόμα. Νόμιζα ότι κάποιος μου είχε ρίξει μπουνιά. Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσω τί συνέβαινε. Ένωθα κομμάτια από τα δόντια μου στο στόμα μου», είπε ο άτυχος fan.

Στα εντός συνόρων, στην Τεχνόπολη του Δήμου Αθηναίων λαμβάνει χώρα η εκδήλωση **Vinyl Is Back** και κυκλοφορεί η νέα δωρεάν ψηφιακή συλλογή της **Spinalonga Records**. Ο **Διονύσης Σαββόπουλος** παίζει στο **Gagarin 205** (ναι, στο Gagarin) και αρχικά διαπιστώνουμε μια αιωρούμενη διστακτικότητα στην ατμόσφαιρα, το πράγμα δεν έπαιρνε φωτιά ούτε από τη μεριά του κοινού. Χρειάζεται να φτάσουμε στο δέκατο τραγούδι, μια καταγιγιστική εκτέλεση της «Μαύρης Θάλασσας», για να ακουστεί το πρώτο πραγματικά ενθουσιώδες χειροκρότημα. Από εκεί και πέρα, το νερό μπαίνει στο αυλάκι... Στο τέλος χαρίζει και το indie κους-κους: λίγο πριν αποχωρήσει από τη σκηνή, ο «πατέρας» των **ελλήνων τραγουδοποιών σκύβει και καιριτίζει δια χειραψίας τη Μόνικα**, η οποία παρακολουθεί ευλαβικά τη συναυλία από την πρώτη σειρά, προκειμένου να λάβει το «χρίσμα». Στο τέλος του μήνα, το **Gagarin 205** γιορτάζει τα δέκα χρόνια του με ένα τριήμερο φεστιβάλ με 15 Έλληνες καλλιτέχνες, υπό την επιμέλεια του **The Boy** και με δωρεάν είσοδο.

Η Θάτσερ αφήνει τούτο τον κόσμο και ο Morrissey γράφει τον επικήδειο: «Η Θάτσερ έχει μείνει στη ιστορία

Απρίλιος

ως η Σιδηρά Κυρία μόνο και μόνο για το πείσμα της και για την επίμονη άρνηση της να ακούσει και να καταλάβει τους άλλους. Η κάθε της κίνηση ήταν φορέας αρνητισμού. Κατέστρεψε τις βιομηχανικές μονάδες παραγωγής, μισούσε τους ανθρακωρύχους, απεχθανόταν τις τέχνες, μισούσε τους Ιρλανδούς Μαχητές της Ελευθερίας και τους άφησε να σβήσουν, απεχθανόταν τους φτωχούς και δεν έκανε τίποτα για να τους ενισχύσει, μισούσε την Greenpeace και τους υπέρμαχους της οικολογίας, ήταν η μόνη ευρωπαϊκή ηγέτης που αντιτάχθηκε στην απαγόρευση του εμπορίου ελεφαντοστού, είχε στείρο πνεύμα και καρδιά από πάγο, και τελικά την απομάκρυνε το ίδιο της το επιτελείο. Σιδηρά Κυρία; Όχι. Βάρβαρη Κυρία; Ναι. [...] Η πλειοψηφία των εργαζόμενων Βρετανών την έχουν ήδη ξεχάσει και στην Αργεντινή θα γιορτάζουν το θάνατό της. Για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, η Θάτσερ ήταν ο τρόμος προσωποποιημένος, χωρίς ίχνος ανθρωπιάς».

Το **SONIK** βρίσκεται στο **Michelberger Hotel** του Βερολίνου, όπου οι **National** παίζουν τα νέα τους κομμάτια και τους μιλά για **35 λεπτά εφ' όλης της ύλης**. Ο **Mick Jagger** παραδέχεται ότι θέλει να βγάλουν νέο άλμπουμ οι **Rolling Stones**, αλλά **στα live τους δεν ενδιαφέρεται κανείς για το νέο υλικό** και πέφτουν αμέτρητα χασμουρητά, ενώ ο κόσμος δυσανασχετεί καθώς (λέμε εμείς) πληρώνει που πληρώνει 8-10 δολάρια το κομμάτι (και σύνολο 200 δολάρια το εισιτήριο), τουλάχιστον απαιτεί να είναι από τα παλιά και καλά - και ποιος του δίνει άδικο; Πτώση φαίνεται να έχουν οι a-la-carte download πωλήσεις κομματιών, σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά και για πρώτη φορά από την εμφάνισή τους. Το streaming ανεβαίνει. Διαβάζουμε ότι κατά 78% αυξήθηκαν οι πωλήσεις βινυλίου το πρώτο τρίμηνο του 2013 στη Μεγάλη Βρετανία και οι προοπτικές είναι ακόμα μεγαλύτερες με το νέο κομμάτι των **Daft Punk** "Get Lucky" που κυκλοφορεί αυτό το μήνα. **Ακόμα πιο σημαντικό είναι το ποιος ηλικίες οδηγούν τις πωλήσεις του βινυλίου σε αύξηση. Αυτές του ηλικιακού group (όπως λένε και οι διαφημιστές) 18-24 έχουν τα πρωτεία.**

R.I.P. για τον **Phil Ramone**, τον θρυλικό μουσικό παραγωγό, **R.I.P.** και για τον πάλαι ποτέ μπασίστα των **Deftones**, **Chi Cheng**, τον αμερικανό folk μουσικό (που άνοιξε το Woodstock festival το 1969) **Richie Havens**, τον **Storm Thorgerson** (designer του εμβληματικού εξωφύλλου του **The Dark Side Of The Moon** των **Pink Floyd**) και την **Chrissy Amphlett**, frontman του αυστραλέζικου γκρουπ **The Divinyls**. Η sexy τότε τραγουδίστρια του περίφημου "I Touch Myself", που ακούγαμε όλο το 1991, έπασχε από καρκίνο του μαστού αλλά και σκλήρυνση κατά πλάκας.

Η **Inner Ear** έχει μαζέψει όλο τον κόσμο, αλλά λείπει από τη συλλογή της ο **Πάυλος Παυλίδης**. Τον αγοράζει κι έτσι δεν χρειάζεται να τον ανταλλάξει με κάποιον που έχει

ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΑ Ο ΚΙΝΕΖΟΣ (CHINESE MAN) ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΤΗ ΛΙΟΣΙΩΝ ΗΜΙΚΛΕΙΣΤΗ ΣΕ ΦΑΣΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΑ ΣΕ ΣΕΒΑΣΤΗ ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΒΑΛΗΜΕΝΑ ΠΑΝΤΟΙΟΤΡΟΠΩΣ. ΛΑΪΚΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΚΑΙ ΓΕΜΑΤΟ ΤΑΜΕΙΟ.

Δεκατέσσερα χρόνια μετά την κυκλοφορία του πρώτου τους άλμπουμ, Το Έργο Που Παίζουν Τα Μάτια Σου, οι **Όναρ** μας ξανασυστήνονται με ένα ανανεωμένο σχήμα και ένα νέο τραγούδι με τη φωνή του **Λευτέρη Πλιάτσικα**. Ο **Τζιμης Πανούσης εμφανίζεται στο Troika Club** και ξεσπούν γνώριμες συζητήσεις. «**Μα πώς μπορείς να δηλώνεις Αριστερός και να μου χρεώνεις το μπουκάλι 140 ευρώ;**» Αυτό είναι το πρώτο σχόλιο που θα ακούσεις για τον Πανούση. Και παρ' ότι μπορείς να αντιπείνεις πολλά στο παραπάνω επιχειρημα (ουδείς σε αναγκάζει να πας, κανένας μαγαζάτορας δεν λέει όχι σε λίγα περισσότερα έσοδα αν η υψηλή προσέλευση μοιάζει εξασφαλισμένη κλπ.), η ουσία είναι ότι το θέαμα που προσφέρει ο Πανούσης δεν μοιάζει με κανένα άλλο. Είναι κάτι το μοναδικό, κάτι θαρραλέο και αυτόφωτο.

διπλό. Οι **Wise Lines** συνεχίζουν να χτυπούν με ατέλειωτα E.P. και ζωντανές εμφανίσεις, η **Athens Voice** επιλέγει τα 100+1 πιο επιδραστικά πρόσωπα στη μουσική σήμερα (εν Ελλάδι), και ο μικρόκοσμος μας μεγαλώνει κατά τι το εγώ του (είτε είναι εκτός, είτε είναι εκτός της λίστας), ενώ η **Μόνικα κυκλοφορεί ένα EP** (Primal) που περιλαμβάνει τα τραγούδια που γράφτηκαν για την ομώνυμη παράσταση στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών. Τα κομμάτια του άλμπουμ **Μετακόμιση** Τώρα της **Ελεωνόρας Ζουγανέλη** ακούγονται γενικώς και το ίδιο το άλμπουμ σκαρφαλώνει στην πρώτη θέση των πωλήσεων στο chart των iTunes. **Σωκράτης Μάλαμας και Βασίλης Καραράς** συνεργάζονται και βρίσκουμε θέμα και πάλι, αλλά το κομμάτι το ξεχνάμε όλοι όσο γρήγορα φτιάχτηκε, ενώ η **Alltogethernow** κυκλοφορεί **μεγαλοβδομαδιάτικα το καινούριο βιβλίο - cd του Γιάννη Αγγελάκα** με τίτλο Η Γελαστή Ανηφόρα – βοήθειά μας. Οι **Κόρε Υδρο** κυκλοφορούν τις Απλές Ασκήσεις Στον Υπαρξισμό τους, ηχογραφημένες ζωντανά στο νέο στούντιο του συγκροτήματος στην Κέρκυρα, «μέσα στο κλίμα της γενικότερης κρίσης που μαστίζει τον τόπο μας». Η **Puzzlemusik** οργανώνει το πρώτο (ομώνυμο) φεστιβάλ.

Συναυλιακά, ο **Κινέζος (Chinese Man)** καταφέρνει και έχει τη **Λισιάν ημίλειστη σε φάση συγκέντρωσης και τα πεζοδρόμια σε σεβαστή ακτίνα καβαλημένα παντοιοτρόπως**. Λαϊκό προσκύνημα και γεμάτο ταμείο. Άλλο **λαϊκό προσκύνημα λαμβάνει χώρα στο Παλλάς, στους Δαίμονες**. Η νέα παράσταση είναι άλλη κλάση, άλλη κατηγορία, γράφουμε στο Anorolis. Η εκμετάλλευση και των τριών διαστάσεων της σκηνής απ' τον Γιάννη Κακλέα είναι η πιο άμεσα αισθητή σκηνοθετική παρέμβαση. «Η ενορχηστρωτική επικαιροποίηση (ή τελοσπάντων διαφοροποίηση), όμως, δεν υπήρξε προτεραιότητα», όπως σημειώνει ο (παντός καιρού) απεσταλμένος μας, **Διονύσης Κοτταρίδης**.

Αυτό το μήνα ανακοινώνεται το νέο όνομα και σήμα της δισκογραφικής εταιρείας Cobalt Music, όπως μετονομάζεται πλέον το δισκογραφικό σχήμα που λειτουργούσε ως **Universal Music Greece**, ύστερα από την εξαγορά του από εταιρεία συμφερόντων του έλληνα επενδυτή (δυσόλεξις που μαζί συνιστούν σύντομο ανέκδοτο, πλέον, στη χώρα και το περιβάλλον που ζούμε) και επί πολλά χρόνια υψηλόβαθμου στελέχους της διεθνούς δισκογραφίας, κ. Βίκτωρα Αντίππα. Η δισκογραφική εταιρεία συνεχίζει να κατέχει πολύ σημαντικό μερίδιο στη μουσική αγορά, αντιπροσωπεύοντας ένα σημαντικό portfolio (Μιχάλης Χατζηγιάννης, Νίκος Βέρτης, Νότης Σφακιανάκης, Πάνος Κιάμος, Ελευθερία Αρβανιτάκη, Αλκίνοος Ιωαννίδης, Νίκος Πορτοκάλογλου, Goin' Through, Μέλισσες). **Αν διέθετε και τμήμα επικοινωνίας που, αντί να στοχάζεται περί του ποιο είναι μουσικό site και ποιο όχι, έκανε και τη δουλειά του, όλα θα ήταν πιο απλά**. Αλλά μην τα ισοπεδώνουμε όλα. **Δουλειές κλείνονται. Ο Νότης Σφακιανάκης, για παράδειγμα, τα βρίσκει με τους συστεγασμένους Goin' Through**, στο τέλος της χρονιάς.

Ξεκινά τη λειτουργία του το **toradiofono.gr**, μια από τις ελάχιστες προσπάθειες ραδιοφώνου επαγγελματιών προδιαγραφών στο web. Με την ομάδα του παλιού «Μελωδία 99.2». Ο **Δημήτρης Κανελλόπουλος** βγάζει ένα απολαυστικό χάρτη των FM στο e-tetradio.gr. Ακολουθούν μερικά από τα σχόλιά του...

Το Πρόγραμμα: Παρακαλούνται τα γεγονότα να συμβαίνουν μέχρι τις 8 το βράδυ γιατί μετά το ενημερωτικό ραδιόφωνο της EPT κατεβάζει ρολά.

Ρυθμός: Άντεξε τη φυγή του Μάκη Πουνέντη, λαϊκο-ποπ μουσική, life style κ.ο.κ. Για όσους κλείνουν τραπέζι στο Ρομέο.

DeeJay: Με τη σφραγίδα του... σειθαλούς Μιχάλη Τσαουσόπουλου. Απαγορεύεται η ακρόαση στους άνω των 16 ετών.

Love Radio: Ο σταθμός του έρωτα σε μία πόλη, μάλλον αντιρωτική πια.

Οι **Koza Mostra**, μαζί με τον **Αγάθωνα**, κατακτούν την έκτη θέση στο διαγωνισμό της **Eurovision** και για ένα μήνα πάχνουμε συντάκτη μας, ο οποίος ακολουθούσε τους πρώτους ως groupie (το ξεπεράσαμε κι αυτό). Η

Μάιος

Lauryl Hill τιμωρείται με τρεις μήνες στις φυλακές τα σίδερα για μη πληρωμή φόρων, **τα μεγαλοστελέχη της RIAA μάς μιλούν για την κρίση της δισκογραφίας την ίδια ώρα που εισπράττουν εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια** (κάτι σας θυμίζει, ε;), **στον κόσμο των star** (και του Star, πριν το αναλάβει ο Χατζηνικολάου) η **Rihanna παραπέει** (ένεκα του χωρισμού της με τον rapper Chris Brown) και έχει βάλει σε δεύτερη μοίρα τη μουσική, ενώ από την άλλη πλευρά οι **Boards Of Canada κάνουν περήφανους όλους τους υπομονετικούς και πιστούς 30+** (και μια δεκαετία ακόμα) fan τους, με το πρώτο δείγμα του αριστουργηματικού Tomorrow's Harvest που θα κυκλοφορήσει λίγο μετά. **Αλλά το "fastest selling album" του 2013 δεν είναι άλλο από το Random Access Memories των Daft Punk**, που σκίζει

εμπορικά. Ο κόσμος ενδιαφέρεται. Διαπιστώνουμε ότι το πρόβλημα δεν είναι αποκλειστικά και μόνο το άλμπουμ ως format.

Ο κιθαρίστας και ιδρυτικό μέλος των **Slayer**, **Jeff Hanneman**, αφήνει την τελευταία του πνοή από ηπατική ανεπάρκεια, σε ηλικία μόλις 49 ετών, και ο **Dave Gahan των Depeche Mode** μιλά ανοικτά για τη μάχη του με τον καρκίνο: Ο ίδιος ένωσε χάλια λίγο πριν εμφανιστούν οι Depeche Mode στην Ελλάδα το 2009 και, όπως θυμόμαστε όλοι, μεταφέρθηκε εσπευσμένα στο νοσοκομείο, με αποτέλεσμα να ακρωθεί η πολυαναμενόμενη συναυλία τους. **Τη μάχη με τον καρκίνο χάνει ο (θρύλος) Ray Manzarek**, κιμπορντίστας και ιδρυτικό μέλος των Doors.

Στα εγχώρια, στη θέση των θρυλικών **Ziggy Was**, που μας άφησαν στα τέλη της δεκαετίας του '90, έχουμε τους **Clerks' Conspiracy**. Πιάνουν το νήμα 15 χρόνια μετά και το τραβάνε προς όλες τις κατευθύνσεις. Η **May Roosevelt** κυκλοφορεί μουσικές συνθέσεις εμπνευσμένες από το λόγο του Ντίνου Χριστιανόπουλου και εντυπωσιάζει – ενώ οι **Κόρε Υδρο κατεβαίνουν στα μέρη του Gaga-rin 205 για 800 πιστούς και για να...** «καεί το πελεκούδι» με τις συνθήσεις υπερβολές, τα σκισμένα πουκάμισα και... «**δε συμμαζεύεται**» (και, πράγματι, **δε συμμαζεύεται ο Καραμπεάζης**).

Παράλληλα, πλήθος νέων καλλιτεχνών συμμετέχουν στο **2ο Φεστιβάλ Πολλής Μουσικής**, υπό την επίβλεψη του **Αλέξανδρου Βούλγαρη (The Boy)**, το οποίο διαδραματίζεται παράλληλα σε δύο χώρους του Six d.o.g.s. Οι μουσικογραφιάδες εξοπλίζονται με μπλοκάκια (οι πιο παραδοσιακοί) ή tablet για τις σημειώσεις τους (74 ήταν οι συμμετέχοντες, ζωή να 'χουνε), **οι χώροι ελέγχονται εξονυχιστικά για τοποθέτηση βόμβας μαζικής εξότωσης του συγκεντρωμένου κοινού από το**

ΠΛΗΘΟΣ ΝΕΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΟ 2ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΛΛΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΣΤΟ SIX D.O.G.S. ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΓΡΑΦΙΑΔΕΣ ΕΞΟΠΛΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΜΠΛΟΚΑΚΙΑ Η TABLET ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥΣ (74 ΗΤΑΝ ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ, ΖΩΗ ΝΑ 'ΧΟΥΝΕ), ΟΙ ΧΩΡΟΙ ΕΛΕΓΧΟΝΤΑΙ ΕΞΟΝΥΧΙΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΒΟΜΒΑΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ANTI-HIPSTERS ΚΙ ΕΤΣΙ ΟΛΑ ΚΥΛΟΥΝ ΟΜΑΛΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ.

Το Sonik και το Anopolis.gr ξεκινούν τη συνεργασία τους με τη διεθνή πλατφόρμα Music2Deal και μέσα σε ένα μήνα παίρνουν τα εύσημα, καθώς οι έλληνες χρήστες είναι έβδομοι στη λίστα των χωρών σε επισκέψεις. Το Music2Deal είναι μια μουσική διαδικτυακή κοινότητα που αποτελεί σημείο συνάντησης για δισκογραφικές εταιρείες, μουσικούς, μάντζερ, παραγωγούς, καθώς και για οποιονδήποτε εργάζεται στη μουσική βιομηχανία. Σε αντίθεση με το Facebook και το LinkedIn, το Music2Deal είναι μια κλειστή B2B κοινότητα όπου κάθε νέα εγγραφή ελέγχεται από τους τοπικούς εκπροσώπους της κάθε περιοχής (χώρας) του Music2Deal.

κίνημα των αντι-hipsters κι έτσι όλα κυλούν ομαλά και χωρίς παρατράγουδα. Ούτε και ο τελικός του Τσάμπιονς Λιγκ έμελλε να σταθεί εμπόδιο στην αθρόα προσέλευση, αν και ο Συμβουλευτής πιάνεται με ραδιοφωνάκι και ακουστικά, τη στιγμή που πανηγυρίζει για την κούπα της Μπάγερν.

Βέβαια, όλοι αυτοί δεν πιάνουν ούτε κατά διάνοια των αριθμό των 25.000 που ταξιδεύουν με καραβάνια ως τη Μαλακάσα για το «συναυλιακό γεγονός του 2013», αυτό των Depeche Mode. Τα ρεπορτάζ εκεί δεν αναλώνονται τόσο στο ότι έπαιξε πολλά τραγούδια από το Delta Machine, που γνωρίζαμε όλοι μας ότι θα ξεκάσουμε σε λίγους μήνες, αλλά σε σημαντικές λεπτομέρειες του live, όπως το **σοβαρό θέμα ροής της επάνω πύλης του χώρου και το μπλέξιμο της ουράς της εισόδου με εκείνη της έκδοσης εισιτηρίων**. Κυρίως, όμως, δίνεται έμφαση στο **εκούσια αποτυχημένο σύστημα με τα barcodes**, το οποίο δεν στοιχίζει στις συναυλιακές εταιρίες, καθώς σχεδόν ποτέ δεν λειτουργεί και έτσι οι τελευταίες εισπράττουν ανελλιπώς αποζημιώσεις από τις εταιρίες hardware και software για διαφυγόντα (εισιτήρια και κέρδη, ενώ παράλληλα ευχαριστεί και τους fans γιατί... **στην αναμνηστική χαίρεται και ο Λύκος**, όπως όλοι ξέρουμε. Και το κερασάκι: φήμες αναφέρουν ότι επιτήδειοι και ανταγωνιστές **πωλούν έναντι προσιτής τιμής στο κοινό εισιτήρια που μπερδεύουν τα μηχανήματα**. Κάτι τέτοιο έχουν

συνήθως ως αποτέλεσμα την αργοπορία του συντάκτη του Anopolis, ενώ στα μικρά live προσθέτουμε την κίνηση, την πρωινή δουλειά και το θερμοσίφωνα που δεν ήταν αναμμένος. Οι πιο ψαγμένοι, βέβαια, αναμένουν την εμφάνιση των Swans στο Fuzz, οι οποίοι δεν ήταν και Black Angels βέβαια για να μπορούν να παιχτούν από τον Εν Λευκώ ανά μισάωρο, αλλά παρόλα αυτά το μαγαζί (τί περιεργο;) ήταν κατάμεστο και η μπάντα για άλλη μια φορά άπιστευτη (παρά τις συγκρίσεις με την προηγούμενη φορά και παρά το ότι έλειπε αυτή τη φορά το στοιχείο της έκπληξης). Στον ίδιο χώρο, μια εβδομάδα μετά, βρέθηκαν οι Residents. Βλέποντάς τους στη σκηνή καταλάβαμε για ακόμα μία φορά την πηγή του κοινωνικού χιούμορ, τη μήτρα που γεννιέται σε καλλιτέχνες σαν τον Frank Zappa, τους Fugs ή τον Richard G. Brautigan...

Τον Ιούνιο η Μόνικα υπογράφει τη μουσική επένδυση της θεατρικής παράστασης «Αντιγόνη» του Σοφοκλή, ενώ ο Γιώργος Μαζωνάκης γιορτάζει 20 χρόνια πορείας και ο κόσμος του Anopolis κράζει για άλλη μια φορά τον Χάρη Συμβουλευτή για το ότι έσπευσε να τον δει στο Κατράκειο και να περιγράψει το α-λα-Σαρλό μπάσιμό του με μουστάκι Φύρερ και καπέλο που θα ζήλευσε κι ο Neil ο Tennant.

Ιούνιος

Ταυτόχρονα (εκεί που υπάρχουν τα πραγματικά προβλήματα), στο απέραντο εργατικό μελίσσι που λέγεται κατελιμμένη, «πειρατική», καταργημένη EPT υπάρ-

χουν δύο κόσμοι (στη συναυλία συμπάρτασης). Από τη μία ο συγκινητικός κόσμος του προαυλίου, που από την πρώτη στιγμή μαζεύτηκε, και από την άλλη ο κόσμος των εργαζομένων της EPT, οι οποίοι αναμεταδίδουν το σήμα της σε όλη την υφήλιο.

Στα εγχώρια δισκογραφικά (για να κάνουμε ένα από τα γνωστά λαϊκά ποτ-πουρί), ο Μιχάλης Χατζηγιάννης κυκλοφορεί άλμπουμ που περιλαμβάνει και τη συνεργασία με τον Μπενδενιστή, αλλά (παρά τα αρχικά πανηγύρια για την περιβόητη κορυφή των ραδιοφωνικών charts) περνάει απαρτήτως, γιατί το όνομα δεν αρκεί και «πρέπει να ματώσεις για τη φανέλα» όπως μας έλεγαν και οι παλιότεροι, οι ΝΤΠ (Νέα Τάξη Πραγμάτων) διασκευάζουν Μάρκο Βαμβακάρη, ενώ η Β-otherSide επανακυκλοφορεί σε βινύλιο δύο συλλογές που καθόρισαν την ελληνική πανκ σκηνή της

δεκαετίας του '80 (Διατάραξη Κοινής Ησυχίας και Συνταγή Αντί Θανάτου).

Τα νέα για τις υποθέσεις σεξουαλικής παρενόχλησης και κακοποίησης παιδιών από τον frontman των Lostprophets, Ian Watkins, σοκάρουν. Ανάμεσα στις κατηγορίες είναι και εκείνη για το βιασμό μωρού ενός έτους - δεν το χωράει ο νους μας, πραγματικά, αλλά (όπως είπε και ο Στυλιανός Τζιρίτας) για κάτι τέτοια αρχίζουμε και ξανασκεφτόμαστε τη θανατική ποινή. Τα σχέδια για την επερχόμενη περιόδεία τους αναγκάζονται να ακυρώσουν οι Sharon Jones And The Dap-Kings μετά τη διάγνωση της Sharon Jones με καρκίνο. Ευτυχώς, αργότερα αναρρώνει. Ανακινώνεται ότι Lou Reed έχει υποβληθεί σε μεταμόσχευση ήπατος και βρίσκεται (επίσης) σε διαδικασία ανάρρωσης, αν και η γυναίκα του Laurie μας δίνει το hint: μάλλον δεν θα καταφέρει να αναρρώσει πλήρως από αυτό. Κάνεις ότι δεν το άκουσες.

Η Kim Deal εγκαταλείπει τους Pixies, τα προβλήματα υγείας του Lemmy Kilmister αναγκάζουν τελικά τους Motorhead να ακυρώσουν τις εμφανίσεις τους αυτό το καλοκαίρι και ο κιθαρίστας του David Bowie, Earl Slick, διαλύει τις φήμες περί περιοδείας του πρώτου και πρέπει να το πάρουμε κι εμείς απόφαση. Ο James Murphy συνεχίζει το (μάλλον... ατυχές, όσον αφορά στις προσδοκίες που δημιούργησε και που έπληξαν τελικά την τελική αποδοχή του) promo για το επερχόμενο άλμπουμ των Arcade Fire, χαρακτηρίζοντάς το... «πραγματικά καταπληκτικό», ενώ απόλυτοι βασιλιάδες των charts είναι αυτό το διάστημα οι Daft Punk. Πωλήσεις και κριτικές συμβαδίζουν, πράγμα σπάνιο για τον κόσμο που ζούμε: Παγκοσμίως, το άλμπουμ ανέβηκε στο #1 των digital charts σε 97 χώρες. Κάτι πρέπει να μας λέει αυτό...

Ο μήνας ξεκινάει συναυλιακά με τους Dream Syndicate στο Gagarin. 31 περίπου χρόνια μετά την κυκλοφορία του πρώτου και -κατά κοινή ομολογία- καλύτερου δίσκου της καριέρας τους, έχουμε την ευκαιρία να τους δούμε ζωντανά αλλά και να ακούσουμε ολόκληρο το The Days Of Wine And Roses. Οι Dream Syndicate παίζουν για σχεδόν 2,5 ώρες στο Gagarin, χωρίς να κάνουν την παραμικρή κοιλιά στο σετ τους - κι αν έπαιζαν άλλο τόσο μάλλον δεν θα έφευγε κανείς. Κάπως έτσι δεν γίνεται στις μεγάλες συναυλίες; Η Doledrums συνεχίζει να οργανώνει επιτυχημένες συναυλίες του σήμερα, οι οποίες προωθούνται σωστά και επιτυχημένα, και οι «indie ακόλουθοι» (αυτοί που λέμε ότι δεν υπάρχουν όταν αποτυγχάνουμε) γεμίζουν Fuzz και Μύλο στους Allah-Las που έδειξαν ότι πρόκειται για μια ωραιότατη νέα μπάντα, με καλές μουσικές και στρωτό παίξιμο. Ο κόσμος, όμως, γεμίζει και το Gagarin στους Red Fang & Cancer Bats, όπως και τη Γεωπονική Σχολή για να δει τους Gang Of Four. Παράλληλα, ο Εν Λευκώ επιλέγει να κάνει το πρώτο φεστιβάλ του στην Τεχνόπολη. Αν και ο πολυαναμενόμενος Talabot μάλλον απογοητεύει, το φεστιβάλ πραγματοποιεί ποδαρικό με το δεξί, πετυχαίνοντας να είναι ό,τι ακριβώς επιθυμούσαν οι διοργανωτές του: ένα υπαίθριο καλοκαιρινό πάρτι, στο οποίο το κοινό της πρωτεύουσας έδωσε δυναμικά το παρών. Λίγες μέρες αργότερα, η Patti Smith εμφανίζεται στο Ηρώδειο και ο Χάρης Συμβουλευτής επιμένει ότι αν μια μέρα αξιωθούμε να διηγούμαστε σε μια επόμενη γενιά πώς ήταν το καλοκαίρι του 2013, ένα ακόμα θέρος της Κρίσης -όταν το μαύρο στην EPT κόντεψε να ρίξει μια κυβέρνηση-, ανάμεσα σε όσα θα λέμε θα υπάρχει κι ένα... «ναι, αλλά είδαμε και την Patti Smith στο Ηρώδειο». Θα τη θυμόμαστε, λοιπόν, για πάντα την Patti Smith ως μια καταπληκτική γυναίκα, να στέκεται εκεί στο Ηρώδειο μπροστά και τόσο κοντά μας, προσωποποιώντας όλη τη φλόγα και τη ροκιά που αγαπήσαμε στους δίσκους της.

ΑΝ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΞΙΩΘΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΗΓΟΥΜΑΣΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΜΕΝΗ ΓΕΝΙΑ ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 2013, ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΘΕΡΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ, ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΟΣΑ ΘΑ ΛΕΜΕ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙ ΕΝΑ... «ΝΑΙ, ΑΛΛΑ ΕΙΔΑΜΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΡΑΤΤΙ ΣΜΙΘ ΣΤΟ ΗΡΩΔΕΙΟ»

ΤΑ -ΣΑΝ ΤΑ ΚΡΥΑ ΤΑ ΝΕΡΑ- ΚΟΡΙΤΣΙΑ (ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ) ΕΧΟΥΝ ΠΩΡΩΘΕΙ ΠΡΙΝ ΚΑΝ ΔΟΥΝ ΤΗ ΛΑΝΑ DEL REY, ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ ΣΤΙΧΟ-ΣΤΙΧΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ

Το Rockwave Festival συγκεντρώνει πολύ κόσμο την πρώτη, ελληνική μέρα, παρά το ότι την ίδια μέρα λαμβάνει χώρα στο Κατράκειο της Νίκαιας μια εξίσου μεγάλη ελληνική συναυλία, εκείνη της κολεκτίβας Αγάπη Pe Matzore.

Ιούλιος

Ήταν, μάλιστα, τέτοιο το πλήθος του κόσμου στη Νίκαια, ώστε υπήρξε μεγάλος συνωστισμός στην είσοδο και, ως εκ τούτου, αρκετή καθυστέρηση στην έναρξη. Ο απώτερος στόχος της συγκέντρωσης χρημάτων υπέρ οργανισμών που βοηθούν τους μετανάστες επετεύχθη και με το παραπάνω. Ο ρατσισμός και ο φασισμός γύρω μας, βέβαια, ουδόλως ποιήθηκαν, αλλά από τον καναπέ και τα social media μόνο δεν ποιεΐται (έτσι κι αλλιώς) κανείς – χρειάζονται περισσότερες ομαδικές προσπάθειες και κυρίως όχι παραίτηση...

Η δεύτερη μέρα του φετινού Rockwave ξεκινά με χέβι μέταλ ιαχές και αυτές αποδεικνύονται τελικά και οι κυρίαρχες: παρότι headliners ήταν οι Ska-P, ο κόσμος τους δεν τους δίνει ανάλογα δυναμικό παρών όπως στον προηγούμενο ερχομό τους στη χώρα μας, με αποτέλεσμα η πιο έντονη δράση να σημειωθεί στο Vibe stage – στις εμφανίσεις των Kreator και των -σταθερά

αγαπημένων του εγχώριου κοινού– Saxon. Η τρίτη μέρα του Rockwave έχει τη Lana Del Rey να τα σκεπάζει όλα – με μόνη εξαίρεση τους Suicidal Tendencies, που ίσως τελικά να της έκλεψαν ένα κομμάτι έστω της παράστασης. Τα -σαν τα κρύα τα νερά- κορίτσια (με τα λουλούδια στα μακριά μαλλιά) έχουν πωρωθεί πριν καν τη δουν, τραγουδώντας στίχο-στίχο όλες τις επιτυχίες της, οι μεγαλύτεροι αναρωτιούνται (στο γνωστό όριο γκρίνιας) για το αν βγάζει ζωντανά τα τραγούδια, διαδίδοντας/αναμασώντας YouTube ιστορίες κραυγαλέας αποτυχίας, το δικό μας μάπτε σόου στα μετόπισθεν προδίδει ότι το απολαμβάνουμε, προσθέτοντας μια (μη απαραίτητη) δόση ειρωνείας, ενώ το Terra Vibe γεμίζει ολοένα και με περισσότερο κόσμο καθώς βραδιάζει, γνωρίζοντας τη μεγαλύτερη φετινή επιτυχία του από άποψη προσέλευσης (15.000 άτομα). Η απογοητευτική προσέλευση κόσμου την τελευταία ημέρα αμαυρώνει το κλίμα επιτυχίας που έχει δημιουργήσει για το φετινό Rockwave η αμέσως προηγούμενη μέρα και φέρνει τα πάνω-κάτω στο πρόγραμμα του φεστιβάλ, αφού καταργείται το Vibe stage και όλο το line-up του μεταφέρεται στο Terra stage. Η μέρα ωστόσο κλείνει με τον καλύτερο τρόπο, χάρη στην καθολική εμφάνιση των Septic Flesh και στους Dead Can Dance, οι οποίοι έπαιξαν όπως μόνο ένα μεγάλο συγκρότημα μπορεί να παίξει.

Με το stoner rock να βρίσκεται στην εποχή της απόλυτης δόξας του εν Ελλάδι, η τρίτη επίσκεψη (σε τέσσερα χρόνια) των Clutch στη χώρα μας αποτελεί το απόλυτο συναυλιακό γεγονός για τη «μουσάτη» κοινότητα της χώρας. Για το ελληνικό κοινό οι Clutch είναι θρησκεία, πάει και τέλειωσε. Το αποδεικνύουν οι δύο προηγούμενες εμφανίσεις-λαϊκό προσκύνημα (πάλι) μες στο κατακαλόκαιρο στη σάουνα του Gagarin το 2010/11, το αποδεικνύουν τα δύο απανωτά sold-out φέτος. Παρά τον μέτριο ήχο (σε όλη τη διάρκεια της εμφάνισής), το δυνατό setlist εστιάζει στο τελευταίο -επιτυχημένο- άλμπουμ και στο κλασικό Blast Tyrant του 2004, τα μέλη της μπάντας γνωρίζουν πραγματική αποθέωση από ένα κοινό που τα λατρεύει σαν θεούς.

Το Ejekt δεν μαζεύει τα πλήθη που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε σ' αυτό. Οι Pet Shop Boys, πάντως, ευχαριστούν τους φίλους τους με το σόου το οποίο στήνουν –κι ας παραπονιούνται οι περισσότεροι για τη setlist, κι ας γίνονται δικαιολογημένες συγκρίσεις με την προηγούμενη φορά που τους είδαμε στην Ελλάδα– ενώ νωρίτερα τα αίματα έχει ανάψει και ο Peter Hook. Σε αυτσαίντερ αναδεικνύεται αντίθετα ο James Blake, ο οποίος ούτε πολύ κοινό προσελκύει, ούτε και φαίνεται να ταιριάζει στην ώρα που καλείται να παίξει, παρότι ευχαριστεί και με το παραπάνω όσους τον παρακολουθούν.

Ο Roger Waters μας χαρίζει (στο Ολυμπιακό Στάδιο) μια ξεχωριστή εμπειρία και πάλι και μένουμε άναυδοι από το μεγαλείο του σκηνικού, την πληθώρα των ηχητικών εφέ, που σε βάζουν -έως και μετά βίας- στην υπόθεση, αλλά και από το πόσο έχει εξελιχθεί εν γένει το συνολικό story του δίσκου κατά τη διάρκεια των χρόνων. Το Wall είναι η αφορμή και η αφηγηρία, από εκεί και μέχρι εδώ όμως έχουν προστεθεί επιπλέον ιδέες, μηνύματα και αναφορές, πράγματα τα οποία δίνουν έμφαση στη νοητή γραμμή που ακολουθεί η αφήγηση του δίσκου. Η τεχνολογία έχει χαρίσει φτερά στον Waters, ο οποίος πάει ακόμη παραπέρα την αρχική του σύλληψη και υλοποίηση.

Η δε Diana Krall παίζει σε ένα κατάμεστο Ηρώδειο (με το πάντα ανάλογα ακριβό εισιτήριο). Αέρινη, εύθυμη και λίαν εξομολογητική, η Diana Krall έχει τον αέρα μιας σύγχρονης ντίβας που πατάει γερά στα πόδια της, με

τις απαραίτητες βέβαια σκηνικές «αποδομήσεις» και τους επικοινωνιακούς ελιγμούς που (σχεδόν πάντα) κατατούν τα πλήθη.

Το hip hop κοινό ακόμα συζητάει για την εμφάνιση του KRS-One – από τη μία ένα tribute (όσο μπορεί να ειπωθεί αυτό από έναν άνθρωπο εκ των σκαπανέων...) στο hip hop, από γέννησής του μέχρι σήμερα, από την άλλη ένας αληθινός, αυθεντικός MC κι ένας άνθρωπος που, παρ' όλες τις απαραίτητες κορώνες της κρίσης και της μορφοφίας μας, έχει κάτι να σου πει. Και όλη η βραδιά εξελίσσεται σε party. Δηλαδή, τι άλλο θέλουμε...

Οι Electric Litany ολοκληρώνουν τις ηχογραφήσεις του δεύτερου άλμπουμ τους και παίζουν support σε τέσσερα live του Alan Parsons (ο οποίος συμμετέχει και στην παραγωγή του) σε Γερμανία και Αυστρία, ο Κωνσταντίνος Βήτα χαιρέται για την αποδοχή των κομματιών του «Ατέλειωτα Χρυσάνθεμα» και «Ενδεια» από το άλμπουμ του Αντίκηση, ο Νίκος Μωραϊτίης συναντά ξανά τη φωνή που τον σύστησε στη δισκογραφία, τη Δήμητρα Γαλάνη, και γιορτάζει τα 15 χρόνια του στο δισκογραφικό κουρμπέτι, ενώ ο Βασιλικός «τρώνει φλασιά» και αναλαμβάνει δώδεκα εμβληματικά τραγούδια του Τσιτσάνη, απο-

γυμνώνοντάς τα από τον αυθεντικό τους ήχο και παρουσιάζοντάς τα με την απόλυτη προσωπική ματιά του. '80s romance στο "Summer Lovers" του Monsieur Minimal, deluxe έκδοση box set από τον Μιχάλη Χατζηγιάννη,

Όταν εμείς κάνουμε μπάνια, βέβαια, στο Βορρά παρουσιάζουν έρευνες και είναι στις επάλξεις (λέμε τώρα)...

Σύμφωνα με στοιχεία που δίνει η

Αύγουστος

IFPI Νορβηγίας, το streaming συμμετείχε στο (εκπληκτικό) 46% των συνολικών πωλήσεων/εσόδων μουσικής το 2012. Αν και μοιάζει συμπέρασμα για χώρα άλλης εποχής (κάτι χρονάκια μπροστά ή άλλοι πλανήτες), είναι πραγματικό και μια εικόνα από το μέλλον. Και μάλιστα, αυτό το ποσοστό φτάνει το 2013 τα 2/3. Το κύμα του streaming έχει ανεβάσει κατά 17% τις πωλήσεις στη χώρα αυτή, μόνο για το 2013. Την ίδια ώρα, βέβαια, ο κόσμος απομακρύνεται μαζικά από τις φυσικές πωλήσεις, που σημειώνουν πτώση 29%. Παρόμοια trend λαμβάνουν χώρα όμως και στη Σουηδία, τη χώρα όπου γεννήθηκε το Spotify - και το Pirate Bay... 14% είναι η αύξηση των πωλήσεων εκεί. Μάλιστα, το 2012 οι Σουηδοί είδαν τις πωλήσεις των ηχογραφημάτων να αυξάνουν για πρώτη φορά τα τελευταία 10 χρόνια, με το Spotify να ευθύνεται αρκετά έως πολύ γι' αυτό το γύρισμα...

Την τελευταία του πνοή αφήνει ο George Duke, μέλος των Frank Zappa & The Mothers Of Invention (έπαιξε σε όλα τα άλμπουμ του Zappa στα '70s, αλλά και σε σημαντικά άλμπουμ των Michael Jackson, Miles Davis κ.α.), αλλά και ο Jon Brookes, drummer των Charlatans (δεχόταν θεραπεία για όγκο στον εγκέφαλο), ανακοινώνεται η International Cassette Store Day και αρχίζουν τα σχόλια των anti-hipsters...

μας και αναθερμανθεί το ενδιαφέρον και, δισκογραφικά πια, ελάχιστα συμβαίνουν εν μέσω καλοκαιριού.

«Καλλιτεχνικές διαφορές» του Sacha Baron Cohen με τα μέλη των Queen τους οδηγούν σε διαζύγιο όσον αφορά στην ταινία που θα αναφερόταν στη ζωή του Freddie Mercury, ενώ σε ηλικία 74 χρονών και εξαιτίας καρδιακής προσβολής αποχωρεί από τα εγκόσμια ο JJ Cale. Κάπως έτσι, με καλές αναμνήσεις, γκρίνιες και μιζέριες, αφήνουμε άρον άρον τον συναυλιακό Ιούλιο...

ΤΟ SPOTIFY ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΟΙ ΧΡΗΣΤΕΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΝΟΜΙΜΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 20 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Σεπτέμβριος

Το SONIK επιστρέφει με βινύλιο μετά από αρκετό καιρό και εξασφαλίζει το πρώτο single από το νέο άλμπουμ των Placebo, με τίτλο "Too Many Friends".

Για πρώτη φορά υπάρχουν μαζικές παραγωγές και από online δισκοπωλεία του εξωτερικού (με τη βοήθεια και του δικτυωμένου -ένεκα Undo Records- Γιώργου Γερασιού). Ο Ray Dolby, ο άνθρωπος που μας έφερε τον ήχο surround, αφήνει την τελευταία του πνοή σε ηλικία 80 ετών. Σε προχωρημένες συζητήσεις βρίσκεται ο Ray Davies με τον αδερφό του (Dave) για μια πιθανή επανένωση των Kinks - ήδη οι λογιστές ξεκινούν όλη τη βρωμοδουλειά για να έρθει και να αξιοποιηθεί... νοικοκυρεμένα το χρήμα. Παράλληλα, όπως θα δούμε παρακάτω, εργάζονται και οι δικηγόροι.

Αλλά κάπου εδώ σοβαρεύει το πράγμα... Το φονικό του Φύσσα (γνωστού στο χώρο του hip hop ως Killah P) στο Κερατσίνι από μέλος της Χρυσής Αυγής γίνεται ένα ισχυρό σοκ για όλους - όχι τόσο, βέβαια, για τις εκατοντάδες χιλιάδες που και στις επόμενες εκλογές θα «επιμείνουν ελληνικά» και θα «πολεμήσουν το σύστημα» δια της φασιστικής οδού. Όλοι

συζητάμε γι' αυτό -αν και κατάφερε δυο μήνες μετά να γίνει και «κουραστικό» για κάποιους-, **όλη η hip hop (και low bar) σκηνή βρίσκεται μαζί**, ξεχνά τις διαφορές της και ετοιμάζει κοινές ενέργειες.

Μετά την είσοδο του Napster από τη Vodafone στην ελληνική αγορά με μια γρήγορη τηλεοπτική καμπάνια, **το (σαφώς πιο αναγνωρίσιμο) Spotify συνδέεται με την Cosmote και κάνει την εμφάνισή του επιτέλους και στην Ελλάδα. Πλέον οι χρήστες στη χώρα μας μπορούν να έχουν νόμιμη πρόσβαση σε περισσότερα από 20 εκατομμύρια μουσικά κομμάτια.** Αυτό το brand -άλλωστε- και μόνο αρκεί και δεν χρειάζεται καμία εκπαίδευση του κοινού. Δεν είναι, μάλιστα, μόνο οι απλοί χρήστες - μουσικόφιλοι, αλλά και πολλοί Έλληνες καλλιτέχνες εκείνοι που μιλούν ανοιχτά για το νέο τους κόλλημα, κι αυτό μπορείτε να το διαπιστώσετε και από τα κείμενά τους στην παρούσα έκδοση.

Αν και ζήτησαν την αρωγή των οπαδών τους για δεύτερη φορά ώστε να χρηματοδοτηθεί δίσκος τους, **οι 2L8 καταφέρνουν να μαζέψουν το ποσό που χρειαζόταν για να κυκλοφορήσει -σε φυσική μορφή- το νέο τους πόνημα**, το οποίο φέρει τον τίτλο Κλωστή. Η Νατάσσα Μποφίλιου συνεργάζεται με τον Στάμο Σέμση για το EP

Άνω Τελεία (και με το στιχουργό Γεράσιμο Ευαγγελάτο και πάλι), που κυκλοφορεί από τη (δραστήρια) Feelgood Records. Η τελευταία ανακοινώνει την έναρξη της συνεργασίας της με τον Φίλιππο Πλιάτσικα - πρώτο δείγμα αυτής της συνεργασίας θα είναι το επόμενο άλμπουμ του καλλιτέχνη με τίτλο The Other Side Of Blue. Μια από τις πιο σημαντικές λαϊκές τραγουδίστριες, **η Πόλυ Πάνου, αφήνει την τελευταία της πνοή σε ηλικία 73 ετών.**

Τον Γιάννη τον Χαρούλη δεν τον χωράει το ανοιχτό θέατρο Λυκαβηττού κι **ας εκπλήσσει κάποιους αυτό σαν είδηση.** Αυτά δεν γίνονται έτσι κι αλλιώς από τη μια στιγμή στην άλλη και **ο ίδιος το έχει χτίσει.** Sold out, λοιπόν, η συναυλία για το δημοφιλή καλλιτέχνη και προγραμματίζεται και δεύτερη εμφάνιση - αμφότερες πραγματοποιούνται σε ένα ενθουσιώδες κοινό. Ο Χαρούλης επιβεβαιώνει τις ικανότητές του - την ιδιαίτερη χροιά της φωνής του, την επάρκειά του στο λαούτο, τη δυνατότητα για καλές ερμηνείες και την ενέργεια που εκπέμπει η σκηνική του παρουσία. Επιβεβαιώνει όμως και το ότι η δημοφιλία που απολαμβάνει **δεν έχει βρει ακόμα την απαραίτητη αντιστοιχία με το υλικό το οποίο παρουσιάζει.**

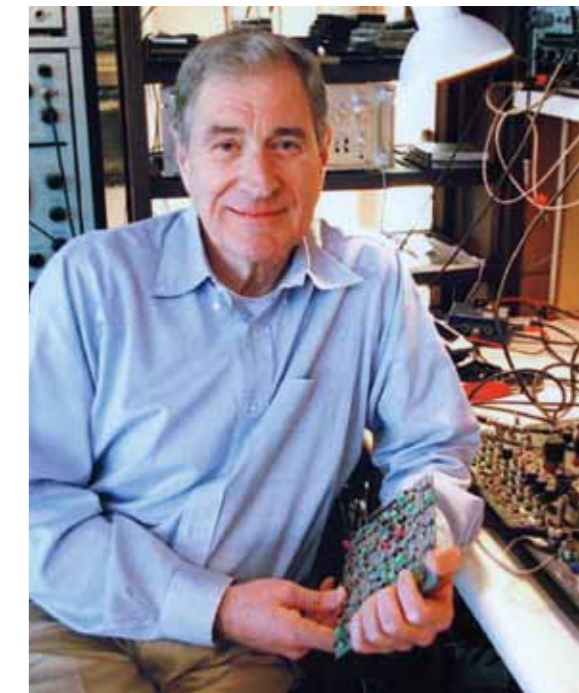
Ο Τόνις Σφήνος επιβεβαιώνει επίσης τη δημοφιλία του

υπερπαραγωγή με συνολικά 18 (αν μέτρησα σωστά) άτομα επί σκηνής. Στον αντίποδα, οι Iceage μας δίνουν μια γερή γεύση από το ωμό πανκ τους στο AN, αν και κάποιοι δεν θεωρούν το όλο attitude και ιδιαίτερα πειστικό.

Στο δε χώρο της εγχώριας pop μαθαίνουμε ότι **6,6 εκατομμύρια θεατές** (πάνω από 6

στους 10 Έλληνες, όχι αστεία), που έχουν δει μέχρι σήμερα το video clip «Ελεγες» (από το συγκρότημα Μέλισες) μέχρι σήμερα, **έχουν μείνει με ένα μεγάλο ερωτηματικό: «Τι απέγινε ο Χρίστος μετά το δυστύχημα της κοπέλας του;».** Για να δείτε τι τραβάμε...

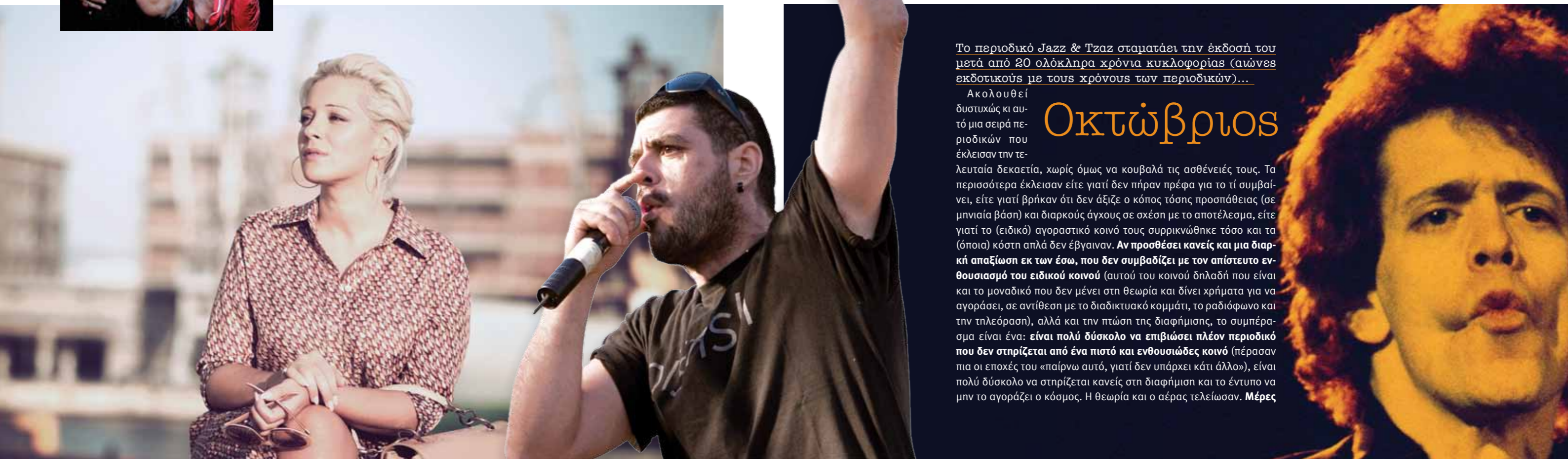

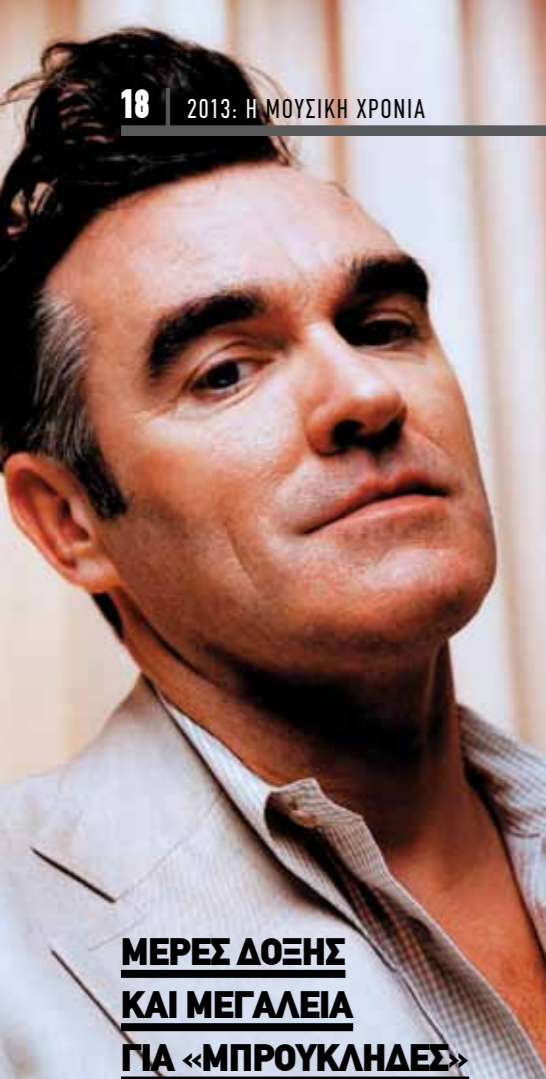
Το περιοδικό Jazz & Tzaz σταματάει την έκδοσή του μετά από 20 ολόκληρα χρόνια κυκλοφορίας (αιώνες εκδοτικούς με τους χρόνους των περιοδικών)...

Ακολουθεί δυστυχώς κι αυτό μια σειρά περιοδικών που έκλεισαν την τε-

Οκτώβριος

λευταία δεκαετία, χωρίς όμως να κουβαλά τις ασθένειές τους. Τα περισσότερα έκλεισαν είτε γιατί δεν πήραν πρέφα για το τί συμβαίνει, είτε γιατί βρήκαν ότι δεν άξιζε ο κόπος τόσης προσπάθειας (σε μηνιαία βάση) και διαρκούς άγχους σε σχέση με το αποτέλεσμα, είτε γιατί το (ειδικό) αγοραστικό κοινό τους συρρικνώθηκε τόσο και τα (όποια) κόστη απλά δεν έβγαιναν. **Αν προσθέσει κανείς και μια διαρκή απαξίωση εκ των έσω, που δεν συμβαδίζει με τον απίστευτο ενθουσιασμό του ειδικού κοινού** (αυτού του κοινού δηλαδή που είναι και το μοναδικό που δεν μένει στη θεωρία και δίνει χρήματα για να αγοράσει, σε αντίθεση με το διαδικτυακό κομμάτι, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση), αλλά και την πτώση της διαφήμισης, το συμπέρασμα είναι ένα: **είναι πολύ δύσκολο να επιβιώσει πλέον περιοδικό που δεν στηρίζεται από ένα πιστό και ενθουσιώδες κοινό** (πέρασαν πια οι εποχές του «παίρνω αυτό, γιατί δεν υπάρχει κάτι άλλο»), είναι πολύ δύσκολο να στηρίζεται κανείς στη διαφήμιση και το έντυπο να μην το αγοράζει ο κόσμος. Η θεωρία και ο αέρας τελείωσαν. **Μέρες**

**ΜΕΡΕΣ ΔΟΞΗΣ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΑ
ΓΙΑ «ΜΠΡΟΥΚΛΗΔΕΣ»
ΕΚΔΟΤΕΣ ΔΕΝ ΘΑ
ΞΑΝΑΡΘΟΥΝ, ΑΛΛΑ ΑΥΤΟ
ΠΛΕΟΝ ΔΕΝ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ
ΚΑΝΕΝΑΝ (ΜΑΣ)...**

δόξης και μεγαλεία για «μπρούκλιδες» εκδότες δεν θα ξανάρθουν, αλλά αυτό πλέον δεν απασχολεί κανέναν (μας), όπως και δεν μας απασχόλησε ποτέ. Αυτό που απασχολεί είναι να έχουμε και σε αυτό το μέσο (που είναι ένα ιδιαίτερο μέσο που έχει λόγο ύπαρξης, όπως έχει και το ραδιόφωνο στην εποχή της τηλεόρασης, όπως έχει και η τηλεόραση στην εποχή του internet) ιδιαίτερες εκδόσεις στις οποίες θα ανατρέχουμε στο μέλλον και δεν θα έχουν μόνο τον τίτλο του αναλώσιμου. Και αυτές –νομοτελειακά πλέον– μπορούν να βγαίνουν μόνο αν έχουν την απαραίτητη αποδοχή του κοινού.

Η Anastacia νικά για άλλη μια φορά τον καρκίνο και δίνει μάθημα αισιοδοξίας, ο κιθαρίστας των The Pogues, Philip Chevron, μας αφήνει σε ηλικία 56 ετών, ενώ για τον John McVie των Fleetwood Mac δεν είναι ευχάριστα τα νέα: διάγνωση καρκίνου και ακύρωση της περιοδείας του γκρουπ. Ο James Blake –κόντρα τις προβλέψεις– κερδίζει το Mercury Prize και ευχαριστεί όλο τον κόσμο, οι U2 αρχίζουν και δίνουν νέο υλικό και υπόσχονται ως συνήθως «επιστροφή στα παλιά», ενώ από το περιεχόμενο της εκδοθείσας αυτοβιογραφίας του Morrissey όλοι συζητούν μόνο την πληροφορία της σχέσης του με έναν άνδρα ονόματι Jake Owen Walters, κάτι που μόνο αρνητικά θα έπρεπε να λει-

τουργήσει ως προς τις πωλήσεις του, αλλά και βιβλίο με συνταγές μαγειρικής να εξέδιδε, την πρωτιά –την πρώτη εβδομάδα κυκλοφορίας στη Μ. Βρετανία– θα την κατακτούσε. Κάτι που δεν συνέβη και δεν θα μπορούσε να συμβεί π.χ. με το Sound Bites: Eating on Tour with Franz Ferdinand by Alex Kapranos, τα δικαιώματα του οποίου –παρεμπιπτόντως– είχαμε πληρώσει και πάρει για την Ελλάδα κάποτε, αλλά τελικά δεν το εκδώσαμε ποτέ. Άσχετο.

Ταυτόχρονα με τις ηχογραφήσεις για το καινούριο άλμπουμ τους, οι Mechanimal ηχογραφούν και διαθέτουν για δωρεάν download ένα νέο κομμάτι εμπνευσμένο από τα γεγονότα που έλαβαν μέρος αυτόν τον Σεπτέμβριο στην Αθήνα, με τίτλο "Haunts (A Song For

Black September)". Ο Γιώργης Χριστοδούλου κυκλοφορεί το νέο του άλμπουμ (Barcelonauta) σε Ισπανία, Γαλλία και Ελλάδα και οι Expert Medicine κυκλοφορούν δωρεάν EP (Tightrope). Το μουσικό γεγονός του μήνα, όμως, είναι ο χαμός του Lou Reed, ο οποίος ήταν μία από τις πιο χαρακτηριστικές φυσιογνωμίες του rock 'n' roll. Του αφιερώνουμε το τεύχος Δεκεμβρίου, αν και υπήρχε (και υπάρχει) ως σκέψη η κυκλοφορία μιας βιογραφίας με σπάνιες φωτογραφίες, στα πρότυπα αυτής του Freddie Mercury που κυκλοφόρησε με το τεύχος του Νοεμβρίου.

«Ενά μανά» λίστες με τα καλύτερα άλμπουμ όλων των εποχών. Η βρετανική μουσική εφημερίδα NME βγάζει το update της για τα 500... "Greatest Albums of All-Time", τα τε-

Νοέμβριος

λευταία των τελευταίων, για τους λάτρεις των ναρκωτικών (74% των αναγνωστών της μουσικής εφημερίδας έχει πάρει ναρκωτικά κατά τη διάρκεια της περσινής χρονιάς - αυτό τουλάχιστον έδειξε η έρευνα που έκανε το ίδιο, στην οποία συμμετείχαν πάνω από 5.000 άτομα). Ο Robin Thicke (ο άνθρωπος του οποίου το hit ακούγεται παντού, όλη τη χρονιά) κατηγορείται από την οικογένεια του Marvin Gaye ότι τον έχει κατακλέψει. Αρχίζουν οι προετοι-

μασίες για το reunion των Abba μέσα στο 2014 (όταν ακούμε «το σκέφτονται», πάνουμε το νόημα), ενώ για πρώτη φορά μετά από τρεις δεκαετίες ενώνονται ξανά οι θρυλικό Monty Python. «Είμαι ενθουσιασμένος. Ελπίζω να κερδίσουμε πολλά χρήματα. Ελπίζω ότι θα μπορέσω να ξεπληρώσω την υποθήκη του σπιτιού μου», σημειώνει ο ελκρινής Τέρι Τζόουνς, ένα από τα μέλη του βρετανικού κωμικού συγκροτήματος, και απορεί γιατί ο κόσμος το βρίσκει αστείο.

Στα δικά μας, η Δέσποινα Βανδή αντιδρά στις δηλώσεις στήριξης της Χρυσής Αυγής του συνεργάτη της Νότη Σφακιανάκη και αποχωρεί από το σχήμα πριν καλά-καλά ξεκινήσει, οι Βίτα Πεις δίνουν ένα ακόμα live που θα μείνει στην εγχώρια hip hop ιστορία, ενώ από τα live του μήνα κρατάμε την εμφάνιση των The Ocean + Tides From Nebula στο Gagarin 205.

Οι Killers στέλνουν τους indie fans τους (τους ποιους;) στην εντατική με την απόφασή τους να εμφανιστούν ζωντανά στον τελικό του X Factor στις 14 Δεκεμβρίου, ενώ οι δικηγόροι των Faces (και οι λογιστές, και οι λογιστές) έχουν αρχίσει και ξανασυσζητούν την επανασύνδεση των Faces το 2015.

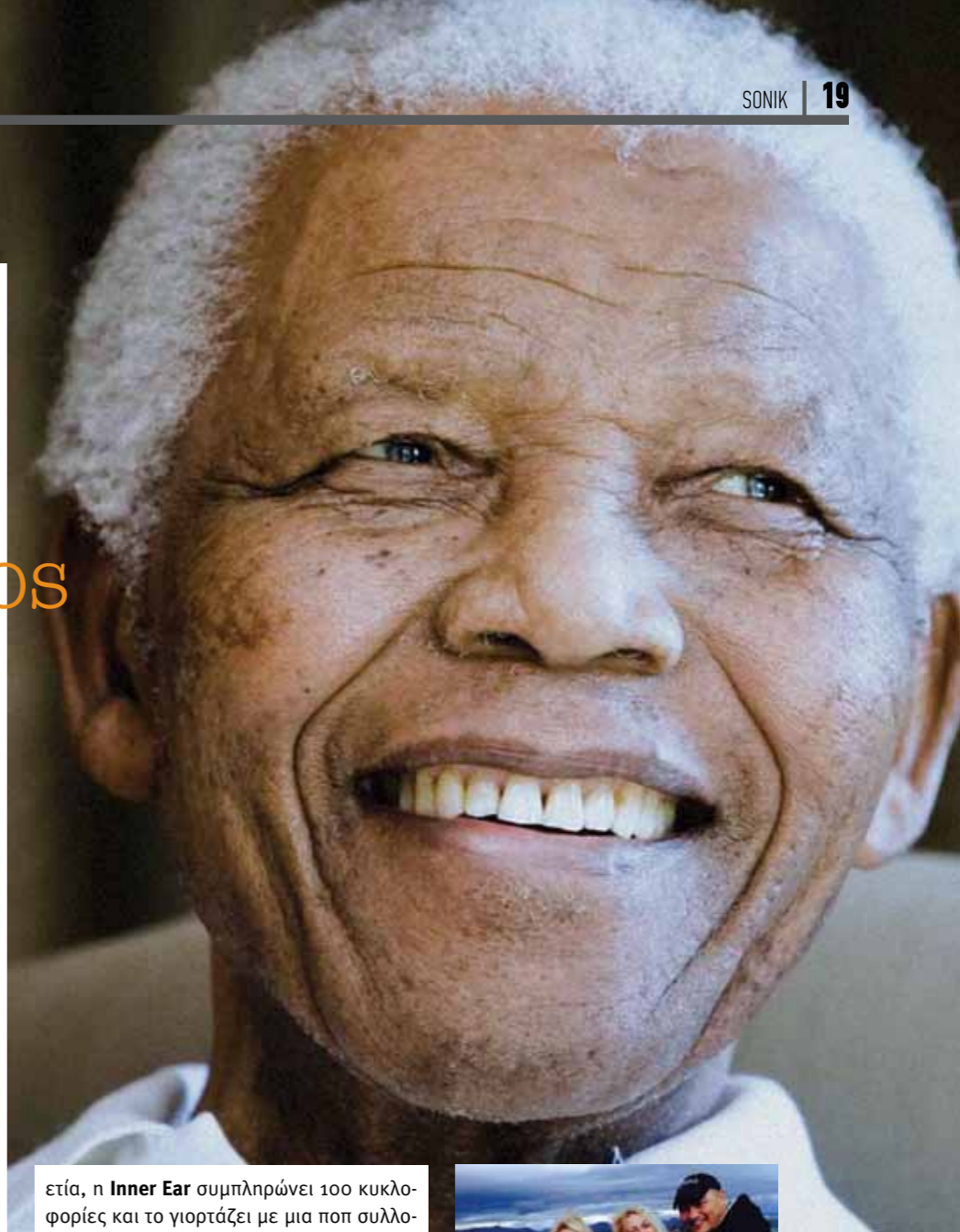
Δεκέμβριος

Η Jarboe, ένεκα της αφιξιάς της στην Ελλάδα, ανεβάζει μια αθώα φωτογραφία όπου εμφανίζεται μαζί με έλληνες φίλους της, ήτοι το ζεύγος Γερμενή σε χαλαρή στιγμή. Η δημοσίευση κάνει το γύρο του διαδικτύου και κάνει τέτοιο ντόρο που αναγκάζει όχι μόνο την διοργανώτρια εταιρεία να εκδώσει δελτίο τύπου, αλλά και τη support μπάντα, βλέπε Mani Deum, να προβεί σε δήλωση περί των πολιτικών πεποιθήσεων της. Το ίδιο πράττει και η Jarboe, ξεκαθαρίζοντας ότι προέρχεται από την εργατική τάξη. Οι αντιδράσεις συνεχίζονται με ολονυχτία, εξορκισμούς και μετάνοιες στην Ιερά Εξέταση των... facebook και twitter, αλλά και ακύρωση της εμφάνισής της στη Θεσσαλονίκη.

Το γεγονός του μήνα, όμως, είναι ο θάνατος του Nelson Mandela. Εμείς δεν έχουμε να συμπληρώσουμε τίποτα σε όλα όσα γράφτηκαν, παρά μόνο ότι η φωτογραφία που ανάρτησε ο αρχισυντάκτης του Anopolis.gr, ο Χάρης Συμβουλίδης στην προσωπική του σελίδα στο facebook, είναι μάλλον ό,τι πιο αντιπροσωπευτικό του έργου του ανθρώπου. Ένας λευκός νεαρός άντρας αγκαλιάζει μια -μεγάλη σε ηλικία- γυναίκα της μαύρης φυλής που σπαράζει στο κλάμα.

Το Spotify περνά στην αντεπίθεση, μετά τις δηλώσεις των Thom Yorke, Foals και David Byrne, οι οποίοι επιτέθηκαν στην υπηρεσία για τα πολύ χαμηλά ποσά που λαμβάνουν οι καλλιτέχνες από την εκπομπή των συνθέσεων τους. Η απάντηση είναι η προσεδάρση της πλατφόρμας/site Spotify Artists, όπου δίνονται αναλυτικότερες απαντήσεις για την πορεία της εταιρείας πίσω από την πλατφόρμα όπως και με ποιο τόπο μοιράζονται τα έσοδα.

Στα εγχώρια, οι Ονειροπαγίδα επιστρέφουν με νέο άλμπουμ, μετά από μια δεκα-

ετία, η Inner Ear συμπληρώνει 100 κυκλοφορίες και το γιορτάζει με μια pop συλλογή υπό τον τίτλο INN Pop, οι πρωτεργάτες του ελληνικού hip hop, B.D.Foxmoor (Active Member) και Δημήτρης Μεντζέλος (Ημισκούμπρια) ανταμώνουν στην ίδια σκηνή για ένα dj set αφιερωμένο στα 40 χρόνια του παγκόσμιου hip hop (στη σκηνή του Χυτηρίου), ενώ ο Ντίνος Παπαβασιλείου, ένα από τα ιδρυτικά μέλη των Idols, φεύγει από τη ζωή ξαφνικά.

Οι δε Black Angels κάνουν sold out, κάτι που είχαμε προβλέψει από την πρώτη μέρα, όχι μόνο φυσικά γιατί παίζονταν από τον Εν Λευκώ ανά μισάωρο, αλλά και γιατί από εκείνο το Primavera στο οποίο τους παρακολουθήσαμε ζωντανά για πρώτη φορά, δημιουργήθηκε (και με τη συνδρομή του Πατριάρχη Απόστολου Βαρνά) ένας πολύ σοβαρός πυρήνας ανθρώπων που με κάθε ευκαιρία τους προέβαλλαν από τα μουσικά μέσα...

**ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ JARBOE
ΜΕ ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΓΕΡΜΕΝΗ
ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ
ΟΛΟΝΥΧΤΙΑ, ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ
ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΩΝ... FACEBOOK
ΚΑΙ TWITTER, ΑΛΛΑ ΚΑΙ
ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΜΦΑΝΙΣΗΣ
ΤΗΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.**

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2013

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΑΛΜΠΟΥΜ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΤΟΥ SONIK, ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ PORTAL ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

ΤΑΣΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

Ο πραγματικός κόσμος και αυτός της μουσικής

Όταν ξεκινά κανείς τελευταίος στη σειρά, έχοντας επεξεργαστεί χιλιάδες λέξεις που τα έχουν πει όλα για τη χρονιά που μας άφησε, φαινομενικά δεν έχει να πει και πολλά, εκτός κι αν καλείται να τα πει πρώτος.

Θα διαβάσετε για τον «θάνατο του άλμπουμ», την εξύμνηση (πανταχόθεν) του Spotify, το ότι στο χώρο του σκληρού ήχου ή της ηλεκτρονικής μουσικής έγκειται πλέον «η αλήθεια» και άλλες υπερβολές που συντηζουμε να χρησιμοποιούμε μουσικογραφίδες και κοινό, εδώ και δεκαετίες. Και τίποτα δεν θα αλλάξει. Και όλα αυτά έχουν την απαραίτητη, μικρή δόση αλήθειας. Νέες καριέρες, όμως, και περιοδείες δεν χτίζονται σε μερικά κομμάτια, αλλά σε άλμπουμ, κι αυτό το ξέρουν πολύ καλά όσα γκρουπ εξακολουθούν και «πάνε ταμείο» με το καλημέρα της ανακίνωσης του tour τους. Οι δισκογραφικές μπορεί να πανηγυρίζουν από την παρουσία κάποιων κομματιών σε ραδιοφωνικά charts και YouTube fake hits, μπορεί να πιέζουν για γρήγορα άλμπουμ «στις ταχύτητες τις σπερινές», αλλά οι ταχύτητες των Daft Punk και άλμπουμ ολοκληρωμένα σαν αυτό γεμίζουν ταμεία, στηρίζουν ολόκληρα format (όπως αυτό του βινυλίου) και κάνουν όλη τη μουσική βιομηχανία να δουλέψει... σαν άλλοτε. Η μικρή αλήθεια είναι ότι στο χώρο της κιθαριστικής μουσικής, που μας μοιάζει μερικές φορές ότι είναι όλος ο κόσμος, έχουμε όλο και πιο άνισες κυκλοφορίες άλμπουμ, ενθουσιάζομαστε με κομμάτια, δημιουργούμε hype και στο τέλος το κάνουμε όταν έρχεται η ώρα της ολοκληρωμένης δουλειάς. Όσοι στρώθηκαν λίγο παραπάνω στη δουλειά και δεν παρασύρθηκαν από συνθήματα και ειδικούς που

εδώ και καμιά εικοσαετία που το παρακολουθούμε προαναγγέλλουν διάφορους θανάτους, έβγαλαν ολοκληρωμένες δουλειές που αποθεώθηκαν διεθνώς και έγιναν δεκτές με ενθουσιασμό από το κοινό. Σε ό,τι αφορά στην εγκώρια αγορά, σχεδόν «κόπηκε στα δύο η ομάδα», με το λαϊκό καψουροτραγουδο να έχει «ξεφύγει» εντελώς και να μην κρατάει ψευτοπροσχήματα, σε κυκλοφορίες που προορίζονται αποκλειστικά για εφημερίδες και για τα μουζούκια της Παρασκευής και του Σαββάτου, στο έντεχνο επικειρούνται πλέον ελάχιστες κυκλοφορίες και εξαιρετικά διστακτικά, καθώς οι παχιές αγελάδες των χρηματοδοτήσεων των άλμπουμ (ε)τελείωσε και (σχεδόν) ό,τι ενδιαφέρον ακούσαμε φέτος ανήκει περισσότερο στις πλευρές του σκληρού και του πειραματικού ήχου, μαζί με κάποιους συνήθεις υπόπτους που έχουν να πουν κάτι (Κόρε, Υδρο, Παύλος Παυλίδης) και παραγωγές αυστηρά προοριζόμενες για τη διεθνή αγορά (Keep Shelly In Athens, Larry Gus), της οποίας όμως η Βίβλος (βλ. Pitchfork και media-ακολουθητές), εμφανίζεται εξίσου διστακτική να τις κάνει κτήμα της. Και όλα αυτά σε ένα παράλληλο σύμπαν, με μια πολύ σκληρή ελληνική πραγματικότητα, ένα περιβάλλον εχθρικό σε κάθε μορφή εργασίας και επιχειρείν, μια απίστευτη οικονομική και πολιτική τρομοκρατία και έναν ασύλληπτο ψυχολογικό πόλεμο, που και για τους λιγότερο σνομωσιολόγους αποκτούν πλέον ύποπτες διαστάσεις. Η μουσική σε όλα αυτά δεν καλείται να παίξει το ρόλο της, τον παίζει ήδη, και επιθετικά όπου χρειάζεται, αλλά και ως το μέσο στο οποίο καταφεύγουμε όλοι εμείς η περίεργη φάρα των μουσικόφιλων...

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Boards of Canada
Tomorrow's Harvest

2. Forest Swords
Engravings

3. Daft Punk
Random Access Memories

4. Arcade Fire
Reflektor

5. Jon Hopkins
Immunity

6. Kanye West
Yeezus

7. London Grammar
If you Wait

8. Killer Mike & EL-P
Run the Jewels

9. Queens of the Stone Age
...Like Clockwork

10. The Black Heart Rebellion
Har Nevo

11. Tim Hecker
Virgins

12. Julia Holter
Loud City Song

13. Lady
Lady

14. Esmerine
Dalmak

15. Arctic Monkeys
AM

16. Fire! Orchestra
Exit!

17. Deafheaven
Sunbather

18. Fuck Buttons
Slow Focus

19. MS MR
Secondhand Raptures

20. The Black Angels
Indigo Meadow

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. May Roosevelt
Μουσική σε Ποίηση Ντίνου Χριστιανόπουλου

2. Larry Gus
Years Not Living

3. Mohammad
Som Sakrifis

4. Keep Shelly in Athens
At Home

5. Παύλος Παυλίδης
Ιστορίες Που Ίσως Έχουν Συμβεί

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Royksopp
Running To The Sea

2. Pulp vs Soulwax
After You

3. Tempers
Strange Harvest

4. Woodkid
Ghost Lights

5. Phosphorescent
Song for Zula

ΧΑΡΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΔΗΣ

Ανασκοπώντας το 2013

Αν και το Facebook έχει προσθέσει μια εφαρμογή η οποία σου επιτρέπει να «ξαναζήσεις» τις σημαντικότερες στιγμές σου από τη χρονιά που φεύγει, νομίζω ότι πολλοί δεν θα δώσουν ιδιαίτερη σημασία. Γιατί τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (τι άκομφες ρε παιδί μου οι ελληνικές αποδόσεις της Δυτικής τεχνολογικής εξέλιξης...) έγιναν και λιγάκι πολιτικά: μια καλή φίλη, ας πούμε, αν και φεισμπουκικά λαλίστατη, αποκρυψε συστηματικά τα πιο ενδιαφέροντα γεγονότα στη ζωή της. Ήταν κι αυτό ένα από τα χαρακτηριστικά του 2013, η εμπέδωση του πόση ισχύ διαθέτουν πλέον τέτοια πράγματα. Ποτέ πριν ένα like στο Facebook δεν είχε τόσο «νομισματική» αξία.

Κατά τα άλλα, το 2013 έμοιαζε σε πολλά με τις προηγούμενες χρονιές, από όταν ήρθε το Μνημόνιο κι έπειτα. Η Κρίση βαθαίνει, η Χρυσή Αυγή μπήκε φυλακή μα δημοσκοπικά δεν υποχωρεί, η ΕΡΤ σήκωσε όσες συζητήσεις δεν είχε σπρώξει ποτέ όσο βρισκόταν εν ενεργεία, ο λαϊκισμός αυξάνει, ο Πρωθυπουργός τάζει ανάπτυξη και πετραχήλια. Και η σκληρή καθημερινότητα μοιάζει σαν εκείνο το ωραίο τραγούδι του Νταλάρα, στο οποίο δεν υπάρχει θεωρία «κι ο καθένας το παλεύει όπως ξέρει και μπορεί». Όσοι είναι άνεργοι, απελπίζονται όλο και περισσότερο· οι συνταξιούχοι σιχτιρίζουν, μα κάνουν υπομονή· όσοι έχουν ακόμα δουλειά, εργάζονται πια διπλά και τριπλά, μα με λιγότερα λεφτά από όσα έπαιρναν πριν, τα οποία μάλιστα συνήθως εισπράττουν και σε... δόσεις.

Κι εμείς συνεχίζουμε να γράφουμε για μουσική, να ακούμε δίσκους, να λογομαχούμε για τα γούστα μας. Ζούμε στον κόσμο μας:

Εξαρτάται ποιον ρωτάς... Το συζητάω συχνά, μα οι αντιδράσεις δείχνουν μοιρασμένες. Ορισμένοι απορροφήθηκαν τόσο απ' τη βιοπάλη, ώστε τα εξοβέλιαν όλα τούτα σε «πολυτέλειες μιας περασμένης εποχής». Σκοτώνεται ο άλλος να τα φέρει βόλτα, αδιαφορεί τι γράφει

Ο Χάρης Συμβουλίδης είναι αρχισυντάκτης του Anopolis Music Network (www.anopolis.gr)

για συναυλία στη Θεσσαλονίκη το 2014, αλλά δεν θα κάτσει τώρα να διαβάσει 700 λέξεις του Συμβουλίδη για τους Mohammad. Ποιοι Mohammad αδερφέ, εδώ μας κυνηγάει η εφορία ολημερίς... Άλλοι, πάλι, άρχισαν ν' ακούν περισσότερη μουσική. Το Spotify –που μόλις κατέστησε το downloading περασμένη ιστορία– το όλο και ισχυρότερο YouTube, βρίσκονται για πολλούς στα απαραίτητα αξεσουάρ της καθημερινότητας. Δραπετεύουν στη μουσική, βρίσκουν καταφύγιο, χάνονται να διαβάζουν αναλύσεις στο Anopolis, στο Sonik ή στο Mic. Αμύνονται, μετά μουσικής.

Ήταν συναρπαστική χρονιά το 2013, αν ακούς μουσική. Ακόμα και η αισθητά συρρικνωμένη ελληνική παραγωγή είχε τις σπουδαίες στιγμές της, δίσκους που σε ένα ιδανικό αύριο θα τους αναζητούν και θα τους βάζουν σε λίστες. Τους Mohammad, που λέγαμε... Τους απίθανους Rotting Christ... Τη May Roosevelt, η οποία διέπρεψε μελοποιώντας Χριστιανόπουλο και βάζοντας τον ίδιο τον ποιητή να τα πει... Τους Κόρε·Υδρο., βεβαίως-βεβαίως, το τελευταίο μεγάλο εγχώριο κιθαριστικό συγκρότημα... Τον Λεωνίδα Καβάκο, να καπαρώνει υποψηφιότητα για Grammy με τις σονάτες του Μπετόβεν... Τη διεθνή Τάνια Γιαννούλη, η οποία έφτιαξε έναν εξαιρετικό δίσκο παρέα με τον Πορτογάλο Paulo Chagas... Τον Παύλο Παυλίδη με τους Β-Monies του, να κρατάει ψηλά τη σημαία των τραγουδοποιών... Τις ευχάριστες εκπλήξεις από Κύπρο (J. Kriste Master Of Disguise & Monsieur Doumani)... Έβγαλε και η Πάολα καινούριο δίσκο, δεν πρόλαβε όμως να τον ακούσω κι εσείς δεν τα συμμαρζίζετε αυτά, φοβάστε ότι αν συνδυάσετε τη σύγχρονη ελληνικότητα με κάτι πέρα από Θανάση και Χαρούλη θα σας πουν γουδιά... Και καλό μας 2014...

Ορισμένοι απορροφήθηκαν τόσο απ' τη βιοπάλη, ώστε τα εξοβέλιαν τις αναγνώσεις περί μουσικής σε «πολυτέλειες μιας περασμένης εποχής». Άλλοι, πάλι, άρχισαν ν' ακούν περισσότερη μουσική. Δραπετεύουν στη μουσική, βρίσκουν καταφύγιο, χάνονται να διαβάζουν αναλύσεις στο Anopolis, στο Sonik ή στο Mic. Αμύνονται, μετά μουσικής.

Οι Arcade Fire δεν τα κατάφεραν να έχουν έναν από τους «καλούς» δίσκους, μισή ντροπή δική τους και μισή του James Murphy.

Χαρούλη θα σας πουν γουδιά... Γίνονται πολλά πράγματα, αν την ψάχνεις τη δουλειά.

Και διεθνώς, πάντως, έγινε της μουρλής από καλούς δίσκους. Οι Arcade Fire δεν τα κατάφεραν να έχουν έναν από αυτούς, μισή ντροπή δική τους και μισή του James Murphy. Οι National έσωσαν κάπως την παρτίδα της βαλτωμένης κιθαριστικής μουσικής – ήταν ωραίοι, αλλά όχι πολύ ωραίοι. Ο Nick Cave κράτησε τα μπόσικα με έναν ακόμα καλό δίσκο – αλλά όχι πολύ καλό. Οι Savages μπήκαν στη ζωή μας με τσαγανό – όχι όμως και με φρεσκάδα. Οι These New Puritans ήταν οι καλύτεροι από όλους τους – μα κανείς δεν θα τους ακούσει. Οι Arctic Monkeys τα κατάφεραν (και πάλι), οι Sigur Rós τα κατάφεραν, οι Nine Inch Nails, ο Bill Callahan, οι Touché Amoré. Και βέβαια το μέταλ, η τελευταία κιθαριστική μορφή που ακόμα εξελίσσεται με τρόπους συναρπαστικούς. Αν δεν ακούσετε τα φειντά πονήματα των Kvelertak, των Ocean, των Motörhead, των Oranssi Pazuzu, των Windhand, των Cult Of Luna και των Ulver, εσείς θα χάσετε. Ακόμα και οι Black Sabbath έβγαλαν καλό δίσκο, με τον γερο-Ozzy σε μέγιστη κέφια.

Κατά τα άλλα, ηλεκτρονικά. Οι Daft Punk τα πήραν όλα και τα σήκωσαν. Και καλά έκαναν: όποιος σας πει ότι δεν λικνίστηκε με το οριστικό «Get Lucky», θα αποδειχθεί ψεύτης ή κομπλεξικός. Οι Boards Of Canada έκαναν τη λέξη «επιστροφή» να έχει ξανά νόημα στη μουσικοκριτική. Ο Haxan Cloak, εξαιρετικός. Ο Jon Hopkins επίσης, ο Tim Hecker το ίδιο. Πολλά μικρότερα διαμάντια διάσπαρτα εδώ κι εκεί. Και ωραία τζαζ ακούσαμε, τους καταπληκτικούς Fire! Orchestra, τον Wadada Leo Smith με φοβερό δίσκο για μία ακόμα χρονιά σερί, τον Nils Petter Molvaer παρέα με τον Moritz von Oswald. Και το χιπ hop είχε ασφαλώς τις στιγμές του με τον δύστροπο μα τελικά θαυμάσιο Kanye West, τον Danny Brown, τους Run The Jewels, τον καλύτερο Eminem της τελευταίας δεκαετίας –σεκάρτε πάντως και την R'n'B πλευρά των πραγμάτων, ειδικά John Legend και Ciara.

Και καλό μας 2014...

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Daft Punk
Random Access Memories

2. The Ocean
Pelagial

3. Haxan Cloak
Excavation

4. Kvelertak
Meir

5. Fire! Orchestra
Exit!

6. Boards Of Canada
Tomorrow's Harvest

7. Jon Hopkins
Immunity

8. Tim Hecker
Virgins

9. Kanye West
Yeezus

10. Wadada Leo Smith & Todella Uuden Musiikin Orkesteri
Occupy The World

11. Stephan Micus
Panagia

12. Motörhead
Aftershock

13. Nine Inch Nails
Hesitation Marks

14. Bill Callahan
Dream River

15. These New Puritans
Field Of Reeds

16. Laurel Halo
Chance Of Rain

17. Sigur Rós
Kveikur

18. Eminem
The Marshall Mathers LP 2

19. Ulver & Tromsø Chamber Orchestra
Messe IX
VI. X

20. Murcof & Philippe Petit
First Chapter

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. May Roosevelt
Μουσική Σε Ποίηση Ντίνου Χριστιανόπουλου

2. Rotting Christ
Κατά Τον Δαίμονα Εαυτού

3. Κόρε·Υδρο.
Απλές Ασκήσεις Στον Υπαρξισμό

4. Mohammad
Som Sakrifis

5. J.Kriste, Master Of Disguise
The Age Of Now

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

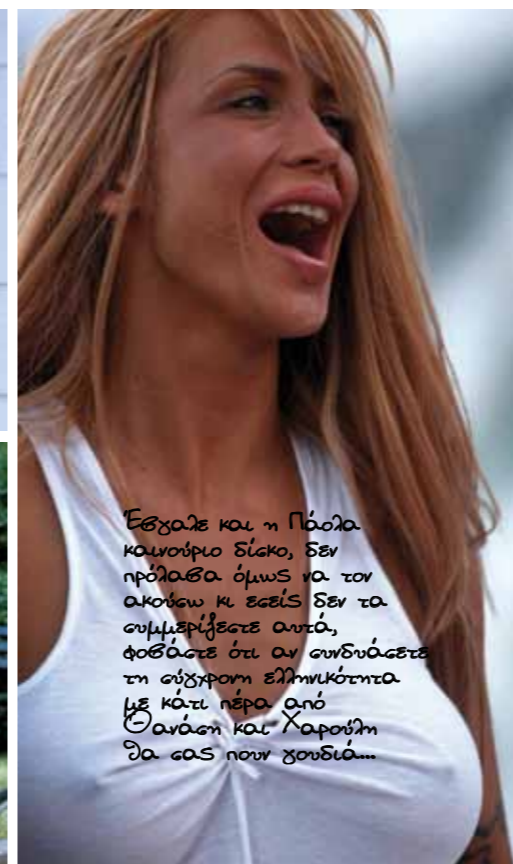
1. Daft Punk feat. Pharrell Williams
Get Lucky

2. Κόρε·Υδρο.
Τα Βράδια Της Κρίσης

3. Röyksopp feat. Susanne Sundfør
Running To The Sea

4. Motörhead
Heartbreaker

5. Deep Dark Woods
18th Of December

Έβγαλε και η Πάολα καινούριο δίσκο, δεν πρόλαβε όμως να τον ακούσω κι εσείς δεν τα συμμαρζίζετε αυτά, φοβάστε ότι αν συνδυάσετε τη σύγχρονη ελληνικότητα με κάτι πέρα από Θανάση και Χαρούλη θα σας πουν γουδιά...

Ο Λεωνίδας Καβάκος καπαρώνει υποψηφιότητα για Grammy με τις σονάτες του Μπετόβεν...

Οι National έσωσαν κάπως την παρτίδα της βαλτωμένης κιθαριστικής μουσικής

ΜΑΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

Με υπηρεσίες όπως το Spotify ίσως τα πράγματα να γίνονται καλύτερα κι ευκολότερα, ίσως και όχι...

Κι εκεί που λέμε ότι τα πράγματα δεν γίνονται να γίνουν περισσότερο παράδοξα κι από διάφορες απόψεις ανυπόφορα, ότι έχουμε πιάσει πάτο κι ότι, δεν μπορεί, μια κάποιου είδους ανοδική πορεία θα αρχίσει να σημειώνεται σε σχέση με τη ζωή μας και τη δύσκολη καθημερινότητα που βιώνουμε, **η πραγματικότητα έρχεται και μας διαψεύδει με σκληρότητα.** Είναι τόσο ρευστό το τοπίο τα τελευταία χρόνια που ειλικρινά **δεν ξέρεις με ποιον τρόπο να πορευτείς και να αντιδράσεις,** τί σου επιφυλάσσει το μέλλον το δικό σου και των παιδιών σου. Μέσα σε όλα αυτά τα ζοφερά, και σε πείσμα όσων θα 'λεγες ότι έχουν βάλει στοίχημα να μας καταστρέψουν τη ζωή, **εμείς επιμένουμε να βρίσκουμε καταφύγιο στη μουσική σαν να μη συμβαίνει (σχεδόν) τίποτα.** Ευτυχώς, εκεί είναι που συναντούμε κάποια ψήγματα ομορφιάς, συναισθηματικής και ψυχικής ανάτασης και μπορούμε να συνεχίσουμε όπως – όπως την πορεία μας... Για τη φετινή χρονιά, δεν μπορώ να πω ότι άκουσα ένα δίσκο που με ξετρέλανε, με απορρόφησε με την Τέχνη του και το ολοκληρωμένο του όραμα. Από την άλλη, **αρκετοί δίσκοι** χάρισαν στιγμές διαφυγής και **ανάνεωσαν το ενδιαφέρον μου για ένα μουσικό αύριο με προοπτικές.** Το άλμπουμ της **Laura Marling** επιβεβαίωσε την **πίστη μου στο ταλέντο της** και την πορεία της προς ένα φτασμένο συνθετικό επίπεδο που θα ζηλέψουν πολλοί σύγχρονοι συνοδοιπόροι της. Έχω την αίσθηση ότι **οι συνθέτες / τραγουδοποιοί γνωρίζουν μερικές από τις καλύτερες ημέρες τους,** χωρίς να μένει πίσω κάποια άλλη πτυχή του σύγχρονου ηχητικού πλαισίου. Παρά την κρίση στη δισκογραφία, **η παραγωγή συνεχίζει να είναι τεράστια,** το ίδιο και η δίψα μας για ήχους παλιούς και νέους. **Με υπηρεσίες όπως το Spotify ίσως τα πράγματα να γίνονται καλύτερα κι ευκολότερα, ίσως και όχι...** Μένει να το δούμε αυτό, και η κουβέντα γύρω του είναι πολύ μεγάλη, μα μέχρι να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα θα αφήνουμε να μας λικνίζει ένα νεο-odisco άσμα από τους **Daft Punk** ή να μας καίει τον εγκέφαλο ο **Haxan Cloak.** Ό,τι κάνουμε πάντα δηλαδή! Να κάτι που δεν έχει αλλάξει και μάλλον δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ...

Σε πείσμα όσων θα 'λεγες ότι έχουν βάλει στοίχημα να μας καταστρέψουν τη ζωή, εμείς επιμένουμε να βρίσκουμε καταφύγιο στη μουσική σαν να μη συμβαίνει (σχεδόν) τίποτα.

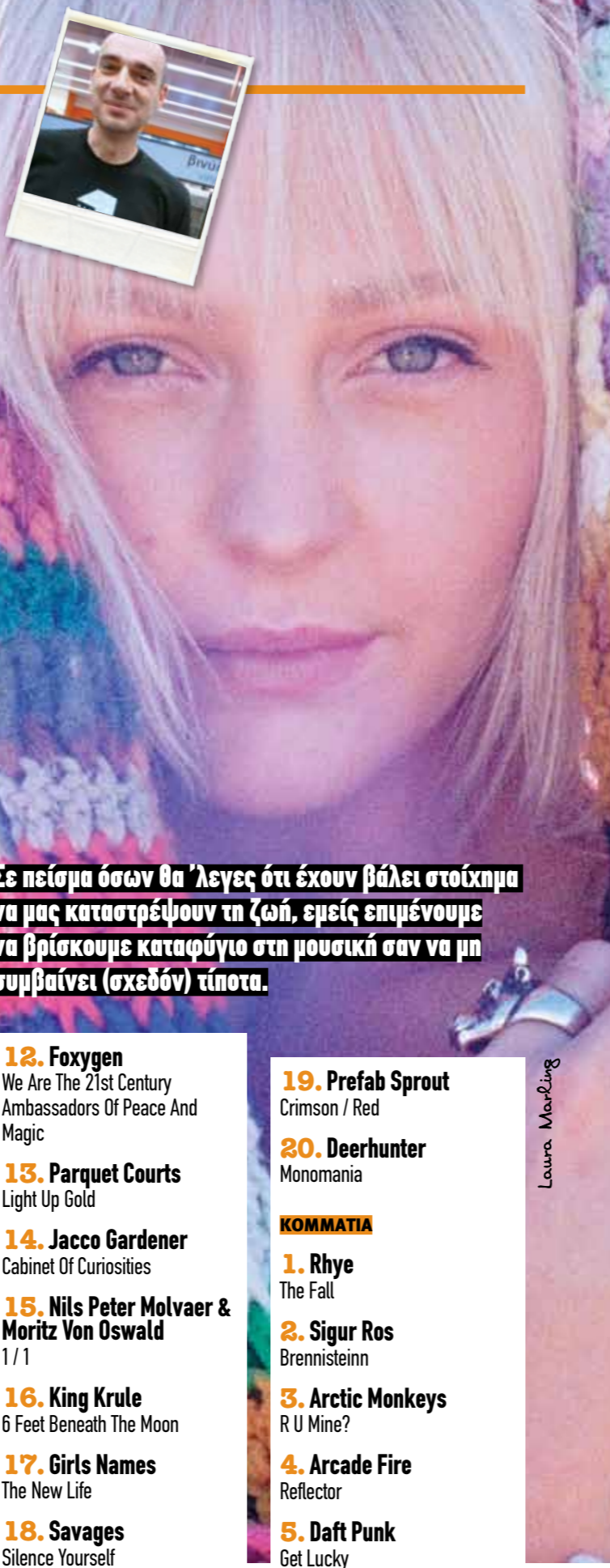
- 12. Foxygen**
We Are The 21st Century Ambassadors Of Peace And Magic
- 13. Parquet Courts**
Light Up Gold
- 14. Jacco Gardener**
Cabinet Of Curiosities
- 15. Nils Peter Molvaer & Moritz Von Oswald**
1 / 1
- 16. King Krule**
6 Feet Beneath The Moon
- 17. Girls Names**
The New Life
- 18. Savages**
Silence Yourself

- 19. Prefab Sprout**
Crimson / Red
 - 20. Deerhunter**
Monomania
- ΚΟΜΜΑΤΙΑ**
- 1. Rhye**
The Fall
 - 2. Sigur Ros**
Brennisteinn
 - 3. Arctic Monkeys**
R U Mine?
 - 4. Arcade Fire**
Reflector
 - 5. Daft Punk**
Get Lucky

Laura Marling

- ΑΛΜΠΟΥΜ**
- 1. Laura Marling**
Once I Was An Eagle
 - 2. Julia Holter**
Loud City Song
 - 3. Bill Callahan**
Dream River
 - 4. Melt Yourself Down**
Melt Yourself Down

- 5. Atoms For Peace**
Amok
- 6. Mark Kozelek & Jimmy Lavelle**
Perils From The Sea
- 7. The Haxan Cloak**
Excavation
- 8. Black Angels**
Indigo Meadow
- 9. My Bloody Valentine**
m b v
- 10. Phoenix**
Bankrupt
- 11. Jon Hopkins**
Immunity

⏪ ⏩ ⏮ ⏭
feelgood RECORDS

TA ΚΑΛΥΤΕΡΑ ALBUMS TOY 2013

📶 Μουσική

- 👤 Για Όλους
- 📍 Επιτυχίες του 2013
- ★ Διάσημοι Καλλιτέχνες
- 📦 Box Collections
- 📺 Κυκλοφορούν σε όλα τα καταστήματα δίσκων & σε download

- POP
- ELECTRO
- DANCE
- HOUSE
- POP ROCK
- BLUES ROCK
- PUNK
- CLASSIC ROCK
- ALTERNATIVE ROCK
- GARAGE ROCK
- JAZZ
- LATIN
- LOUNGE MUSIC
- HEAVY METAL
- HARD ROCK

Beyonce
Beyonce

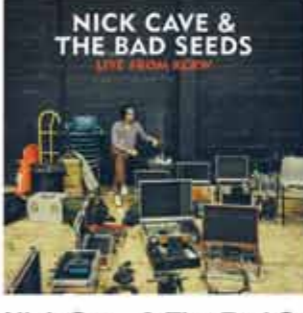
Daft Punk
Random Access Memory

The Clash
Sound System

Kings Of Leon
Mechanical Bull

Nick Cave & The Bad Seeds
Live from KCRW

Scorpions
MTV Unplugged in Athens

David Bowie
The Next Day Special Edition

Bob Dylan
The complete Album Collection Vol.1

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΑΒΑΛΟΣ

Λιγότερη κιθαριστική μουσική

Το 2013 πρέπει να είναι η χρονιά που άκουσα περισσότερο ηλεκτρονική και λιγότερο κιθαριστική μουσική στη ζωή μου. Ξαν να το ήξεραν οι **Primal Scream** και το ξαναγύρισαν σε εποχές XTRMNTR, σαν να το γνώριζε ο **Jarvis** και να δέχτηκε να «αποδομηθεί» ηλεκτρονικά από τους αδελφούς Dewaele, σαν να το ήξεραν οι **Arcade Fire** και να προσέλαβαν για παραγωγό του νέου τους (παντελώς άθλιου) άλμπουμ τους τον James Murphy - η απουσία του οποίου είναι κάτι παραπάνω από αισθητή σε ένα έτος που λογικά ήταν από τα πιο αδιάφορα, μουσικά, της τελευταίας δεκαετίας κι ελάχιστες ήταν οι στιγμές που κάτι με ενθουσίασε σε βαθμό που να το ακούσω ad nauseum, όπως παλιότερα (όπως, π.χ., με το "Receivers" των Parts and Labor που θυμάμαι πως το άκουγα κάθε μέρα από τις 2 Νοεμβρίου μέχρι τις 27 Δεκεμβρίου του 2008). Πατί, λες, μπι όνεστ, ποτέ μου δεν πίστεψα πως το νέο άλμπουμ των **Franz Ferdinand** θα ήταν κάτι το σπουδαίο, αλίμονο αν ο **Mark Lanegan**, με τη νερόβραστη electro-rock συνεργασία του με τον Moby, έφτανε ξανά στα ίδια υψηλά επίπεδα ενός κοτζάμ *Ode To Sad Disco*, και ποτέ μου δεν περίμενα πως η επιστροφή του **David Bowie** θα άξιζε κάτι παραπάνω απ' το εύλογο hype που δημιουργήθηκε ανήμερα των 66ών γενεθλίων του σημαντικότερου βρετανού μουσικού όλων των εποχών. Η μόνη φορά που είχα - μια κάποια - αγωνία ήταν αφενός λίγο πριν το *Electric* των **Pet Shop Boys** και αφετέρου (ότι) αν «λίκαρε» κάποια αποκαλυπτική-παύλα-νμίγυμνη φωτογραφία της **Lauren Mayberry** των **CHVRCHES**. Οπότε, ένα από τα μουσικά γεγονότα της χρονιάς για μένα ήταν, νομοτελειακά, η επανακυκλοφορία, στα τέλη 2012-αρχές 2013, για τα δεκάχρονα του *Turn On The Bright Lights* των **Interpol**. Οι οποίοι, ειρήσθω εν παρόδω, μας υποσχεθήκαν ένα νέο άλμπουμ μέσα στη τρέχουσα χρονιά κι ακόμη να το ακούσουμε...

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Moon Duo
Circles

2. CHVRCHES
The Bones of What You Believe

3. Kavinsky
Outrun

4. Russian Circles
Memorial

5. Black Angels
Indigo Meadow

6. PVT
Homosapien

7. Pet Shop Boys
Electric

8. K-X-P
II

9. Disclosure
Settle

10. The KVB
Immaterial Visions

11. Savages
Silence Yourself

12. Foxygen
We Are the 21st Century
Ambassadors...

13. Phosphorescent
Muchacho

14. Deerhunter
Monomania

15. Waxahatchee
Cerulean Salt

16. Iceage
You're Nothing

17. Fuck Buttons
Soft Focus

18. The Field
Cupid's Head

19. !!!
Thr!!!er

20. Youth Lagoon
Wondrous Bughouse

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Primal Scream
2013 (Andrew Weatherall Remix)

2. Daft Punk
Giorgio By Moroder

3. Postal Service
A Tattered Line Of String

4. Pulp
After You (Soulwax Remix)

5. The Boy
Δεν

CHVRCHES

Ποτέ μου δεν περίμενα πως η επιστροφή του David Bowie θα άξιζε κάτι παραπάνω απ' το εύλογο hype που δημιουργήθηκε.

feelgood RECORDS
H Beggars Group ψάχνει για εσάς.

ΤΑ ΠΙΟ ΑΞΙΟΛΟΓΑ ALBUMS ΤΟΥ 2013

Μουσική

- 📀 Για Όλους
- 📍 Επιτυχίες του 2013
- ★ Διάσημοι Καλλιτέχνες
- 📦 Box Collections
- 📧 Κυκλοφορούν σε όλα τα καταστήματα δίσκων & σε download

POP

DANCE

ROCK

PUNK

ALTERNATIVE ROCK

GARAGE ROCK

INDIE

EXPERIMENTAL POP

ELECTRONICA

Atoms for Peace
Amok

Body/Head
Coming Apart

Deerhunter
Monomania

Queens of the Stone Age
Like Clockwork

Savages
Silence Yourself

Sigur Ros
Kveikur

The National
Trouble Will Find Me

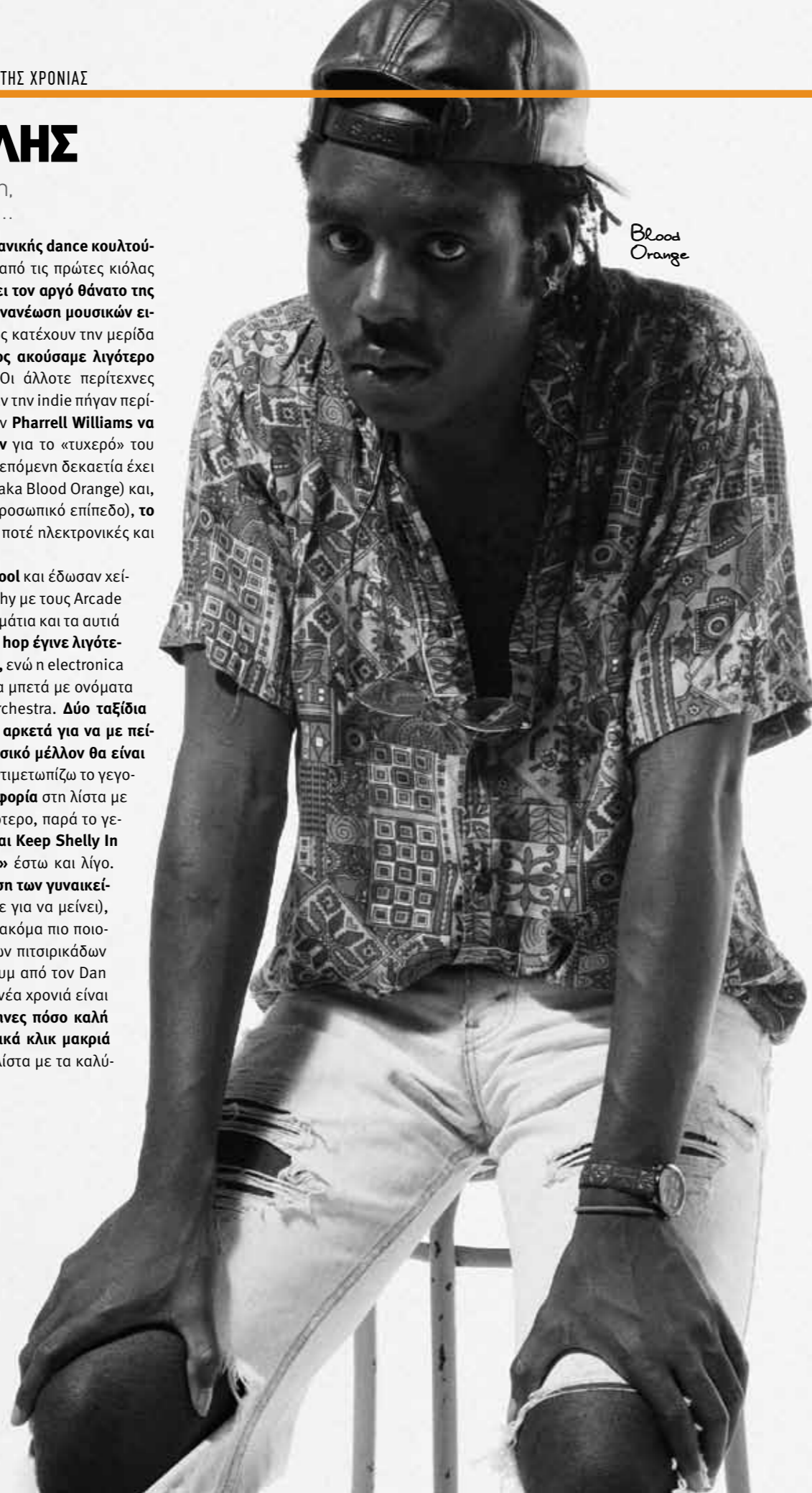
Vampire Weekend
Modern Vampires of the City

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΙΛΗΣ

Φέτος ακούσαμε λιγότερο έξυπνη, αλλά περισσότερο καλή μουσική...

Η επέλαση της βρετανικής, γαλλικής και γερμανικής dance κουλτούρας στην Αμερική κάτω από τα αρχικά EDM, από τις πρώτες κιόλας μέρες του '13, δεν μπορούσε παρά να σημαίνει τον αργό θάνατο της ευρωπαϊκής ηλεκτρονικής μουσικής και την ανανέωση μουσικών ειδών όπως pop και hip hop, που έτσι και αλλιώς κατέχουν την μερίδα του λέοντος στις πωλήσεις. Περιέργως, φέτος ακούσαμε λιγότερο έξυπνη, αλλά περισσότερο καλή μουσική. Οι άλλοτε περίτεχνες ενορχηστρωτικές φόρμες που σηματοδοτούσαν την indie πήγαν περίπατο και τα μαζικά hooks επέστρεψαν, με τον Pharrell Williams να είναι ο αδιαφιλονίκητος βασιλιάς του ρεφρέν για το «τυχερό» του 2013. Ο συνεχιστής του pop έργου του για την επόμενη δεκαετία έχει ήδη βρεθεί στο πρόσωπο του Devonte Hynes (aka Blood Orange) και, όπως φανερώνει η λίστα με τα άλμπουμ (σε προσωπικό επίπεδο), το urban στοιχείο κέρδισε κατά κράτος τις πάλαι ποτέ ηλεκτρονικές και indie εμμονές.

Οι Daft Punk έκαναν ξανά την '70s disco... cool και έδωσαν χείρα βοήθειας στην προσέγγιση του James Murphy με τους Arcade Fire, ο Kanye West είδε το μέλλον μέσα από τα μάτια και τα αυτιά των TNGHT (Hudson Mohawke X Lunice), η hip hop έγινε λιγότερο πολύπλοκη και αρκετά πιο αποτελεσματική, ενώ η electronica με την indie έχουν ξεκινήσει να ρίχνουν τα νέα μπετά με ονόματα όπως οι Gold Panda και Unknown Mortal Orchestra. Δύο ταξίδια (μέσα στον ίδιο χρόνο) στην Νέα Υόρκη ήταν αρκετά για να με πείσουν ότι αν δεν χτίσεις το groove εκεί το μουσικό μέλλον θα είναι δυσσώνο, ενώ με ιδιαίτερο προβληματισμό αντιμετωπίζω το γεγονός ότι δεν βρέθηκε ούτε μια ελληνική κυκλοφορία στη λίστα με τα άλμπουμ που άκουσα και ανέλυσα περισσότερο, παρά το γεγονός ότι με τις περιπτώσεις των Larry Gus και Keep Shelly In Athens θαρρώ ότι... «μπήκαμε στο μάτι τους» έστω και λίγο. Από το 2014 αναμένω την καθολική επικράτηση των γυναικείων φωνών (θέλω να πιστεύω ότι η Banks ήρθε για να μείνει), '90s παλιμπαδισμό σε κάθε μουσική φόρμα, ακόμα πιο ποιητική emo X bass μουσική για τα ακουστικά των πιτσιρικάδων στις μπτροπόλεις και ένα αλήτικο solo άλμπουμ από τον Dan Auerbach των Black Keys. Η ευχή μου για την νέα χρονιά είναι να καταλάβουμε επιτέλους και εμείς οι Έλληνες πόσο καλή μουσική για όλα τα γούστα κυκλοφορεί μερικά κλικ μακριά μας και με αυτή την ελπίδα αρχειοθέτησα τη λίστα με τα καλύτερα άλμπουμ της χρονιάς που πέρασε.

Blood Orange

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Blood Orange
Cupid Deluxe

2. A\$AP Rocky
Long Live A\$ap

3. James Blake
Overgrown

4. Kanye West
Yeezus

5. Daft Punk
R.A.M.

6. Danny Brown
Old

7. Drake
Nothing Was The Same

8. Unknown Mortal
Orchestra
II

9. Arcade Fire
Reflector

10. Robert Glasper
Experiment
Black Radio 2

11. Gold Panda
Half Where You Lived

12. Chance The Rapper
Acid Rap mixtape

13. My Panda Shall Fly
Tape Tekkno

14. Vondelpark
Seabed

15. Justin Timberlake
The 20/20 Experience

16. The Field
Cupid's Head

17. Various Artists
Atlantics Vol. 3

18. Screamin' Rachel
Queen Of House

19. Disclosure
Settle

20. M.I.A.
Matangi

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Daft Punk ft. Pharrell
Get Lucky

2. Robin Thicke ft. Pharrell
Blurred Lines

3. Drake
Hold On, We're Going Home

4. BANKS
Before I Even Met You

5. Sampha
Too Much

Για μαζικά hooks
επέστρεψαν, με
τον Pharrell
Williams να είναι
ο αδιαφιλονίκητος
βασιλιάς του
ρεφρέν

all day
café bar
&
live rock
upstairs

Santa Botella GROUND & UPSTAIRS STAGE
Πανόρμου 115Α, Αμπελόκηποι τ: 210 69810...
www.santabotella.gr
www.facebook.com/santabotella.gr/

CATCH THE SOAP PRODUCTIONS PRESENTS

wednesday 15 january

CASPIAN

we.own.the.sky

an club ~ tickets: €12 (lim. online discount) & €15 (rest presale/doors)

The
underground youth

and opening act tba

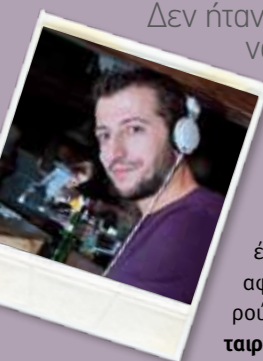
wednesday 29 January An Club

Tickets: €10 (lim. online) + €15 (rest+doors)

SATURDAY 22 MARCH
LONGDISTANCECALLING
AN CLUB . MORE INFO TBA

ΤΑΣΟΣ ΜΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν ήταν, όμως, μόνο η σειρά των Daft Punk να αναγεννηθούν, αλλά και της χορευτικής κουλτούρας γενικότερα

Δίως αμφιβολία, αν κάποιος έψαχνε τη μουσική μασκότ του έτους που μας αφήνει, δε θα μπορούσε να βρει πιο ταιριαστό αντικείμενο από τις μάσκες των

Daft Punk. Οι δυο Γάλλοι βρισκό- ντουσαν παντού μέσα στο 2013 και ας μην είδαμε ποτέ τα πρόσω- πά τους, πρώτα με το "Get Lucky" που έσπασε ταμεία (και γέννησε αμέτρητες ιντερνετικές διασκευ- ές) και έπειτα με τη κυκλοφορία του Random Access Memories. Η ποιότητα και η μεστή τραγουδο- ποιία συνάντησαν τον pop παρά- γοντα και τη διείσδυση στην πα- γκόσμια κουλτούρα, δημιουργώ- ντας το soundtrack της χρονιάς. Δεν ήταν, όμως, μόνο η σειρά των Γάλλων να αναγεννηθούν, αλλά και της χορευτικής κουλτούρας γενικότερα. Βλέπετε, η άνοδος του Trap (πάρτε τον ήχο των club bangers της hip hop μεριάς του μουσικού χάρτη, αφαιρέστε τα φωνητικά και έχετε μια πρώτη ει- κόνα), αλλά και η μαζική αποδο- χή του EDM, σε συνδυασμό με τα festival του συγκεκριμένου ήχου που συνέχισαν την επέλασή τους (με πρώτο και καλύτερο το Tomor- rowland στο Βέλγιο), δημιούργη- σαν ένα άκρως dance χαρακτήρα για το επερχόμενο έτος. Μας αφήν-

σαν δε και ορισμένους δίσκους που κατάφεραν και συνδύασαν ιδανικά τον προσβάσιμο χαρακτήρα με τη διάθεση για χορό, όπως εκείνους των AlunaGeorge, Rudimental και Disclosure.

Όχι βέβαια ότι ο καθαριστικός ήχος πήγαινε πίσω, με κυκλοφο- ρίες από πολλά και βαριά ονόμα- τα του είδους όπως οι Arcade Fire, Arctic Monkeys, The National, Queens of the Stone Age, Vampire Weekend, καθώς και τις αναπάντεχες επιστροφές των My Bloody Valentine και David Bowie. Υπήρξαν όμως και μικρότερα ονόματα του είδους που κατάφε- ραν να ξεχωρίσουν, όπως οι Surfer Blood, Mikal Cronin, Waxahatchee, Kurt Vile, Foals, αλλά και η έκπληξη της χρονιάς από τις δεσποινίδες που απαρτίζουν τις Savages. Αντικρίσαμε όμως και μπόλικη pop πέρυσι με υψηλό ποιοτικό πήχη, εξαιτίας ονομά- των όπως τους CHVRCHES, Rhye, Autre Ne Veut, Lorde, Charli XCX, Annie και Haim. Στο hip hop μέ- τωπο, πάλι, μπορεί να μην είχαμε τη κυκλοφορία κράτη όπως αυτή του Kendrick Lamar το 2012, όμως κυκλοφόρησαν αρκετοί και καλοί δίσκοι που, εκτός από τα μεγάλα ονόματα, κρύβανε και underground κομψοτεχνήματα, όπως τα άλμπουμ των Endemic, Marco Polo, Stalley, Factor και του Prodigy με τον Alchemist.

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Daft Punk
Random Access Memories

2. Boards of Canada
Tomorrow's Harvest

3. Killer Mike and El-P
Run the Jewels

4. Gesaffelstein
Aleph

5. Jon Hopkins
Immunity

6. Danny Brown
Old

7. Savages
Silence Yourself

8. CHVRCHES
The Bones of What You Believe

9. Touché Amoré
Is Survived By

10. KEN Mode
Entrench

11. Bilal
A Love Surreal

12. Function
Incubation

13. Machinedrum
Vapor City

14. Disclosure
Settle

15. Arctic Monkeys
AM

16. Sigur Rós
Kveikur

17. Ghostface Killah
Twelve Reasons To Die

18. Mikal Cronin
MCII

19. A\$AP Rocky
Long. Live. ASAP

20. Freddie Gibbs
ESGN

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Daft Punk
Get Lucky

2. Arctic Monkeys
R U Mine?

3. Rudimental
Feel The Love

4. Robin Thicke
Blurred Lines

5. Martin Garrix
Animals

2014 PIXELS

ARCADE FIRE
REFLEKTOR

ARCTIC MONKEYS
AM

PEARL JAM
LIGHTNING BOLT

KANYE WEST
YEEZUS

LORDE
PURE HEROINE

JAMES BLAKE
OVERGROWN

ELVIS COSTELLO & ROOTS
WISE UP GHOST

LONDON GRAMMAR
IF YOU WAIT

BASTILLE
BAD BLOOD

Η μαζική αποδοχή του EDM και τα festival του συγκεκριμένου ήχου δημιούργησαν ένα άκρως dance χαρακτήρα για το επερχόμενο έτος

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΝΕΓΟΣ

Απόλυτα ενθαρρυντική η επαναλαμβανόμενη επιτυχία συναυλιών από ονόματα του «τώρα»

Το 2013:

Κλονίστηκε ακόμα περισσότερο η εμπιστοσύνη μου στις κιθάρες (παρότι τα μισά από τα άλμπουμ της εικοσάδας μου είναι «κιθαριστικά»). Ή, αν το πω καλύτερα, εδραιώθηκε η πεποίθησή μου ότι είναι απειροελάχιστα εκείνα τα γκρουπ που δεν ακούγονται σαν κάτι άλλο. Η δεκαετία **post punk αναβίωσης** που ξεκίνησε χαρωπά με τους Franz Ferdinand και συνεχίστηκε με την καταβύθιση στα σκοτάδια του doom & gloom, κουράζει πια, με δεκάδες πανομοιότυπα συγκροτήματα. Φυσικά, το ίδιο μοιραία θα συμβεί και με τη **νεοψυχεδέλεια** που όμως είναι πιο ενδιαφέρουσα την παρούσα στιγμή.

Άκουσα λίγους δίσκους εγχώριας παραγωγής. Και με πραγματικά ελάχιστο ενδιαφέρον. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν βγήκαν καλοί, αλλά νομίζω ότι, κλείνοντας πάνω κάτω μια δεκαετία ζωής, η περίφημη «**νέα ελληνική αγγλόφωνη σκηνή**», αφού όπως ήταν αναμενόμενο δεν κατάφερε να ανοιχτεί σε μεγαλύτερο ακροατήριο, **τουλάχιστον οφείλει να ενηλικιωθεί με καλύτερα άλμπουμ και όχι με «έντιμα ντεμπούτα (sic)».** Αν ο μόνος δρόμος για να γίνει αυτό είναι η **στόχευση στο εξωτερικό**, βλέπε **Keep Shelly In Athens** και **Larry Gus**, ανοίξτε τα σύνορα.

Η θριαμβευτική επιστροφή του Μέγα Andrew Weatherall, παρέα με τον Timothy J. Fairplay ως The Asphodells, με οδήγησε σε μεγάλο κόλλημα με αυτόν τον πολύ μυστήριο ήχο που προσδιορίζεται ως «drug chug». Αργόμπιτη disco που δεν ξεφεύγει από τα 105-100 bpm, έχει έντονο new wave '80s στοιχείο και στα πιο κεφάτα της διολισθαίνει στο acid χορευτικό trend της εποχής. Το περσινό **Masterpiece** mix του Andy Weatherall είναι ένας καλός τυφλοσούρης, τσεκάρτε τις κυκλοφορίες της Rothmans επίσης.

Τέλος, παρά τα πρόσφατα «παρατράγουδα» στα social media σχετικά με το «ξενέρωτο κοινό» και το ποιοι «είχαν δικαίωμα να πάνε» στους The Black Angels, **είναι απόλυτα ενθαρρυντική η επαναλαμβανόμενη επιτυχία συναυλιών από «τώρα» ονόματα**, πόσω μάλλον σε καιρό κρίσης, 5 χρόνια πριν ούτε που θα διανοούμασταν τα θριαμβικά **sold outs** σε Allah-Las, Growlers και φυσικά The Black Angels.

The Asphodells

Η περίφημη «νέα ελληνική αγγλόφωνη σκηνή» οφείλει να ενηλικιωθεί με καλύτερα άλμπουμ και όχι με «έντιμα ντεμπούτα (sic)».

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. The Asphodells
Ruled By Passion, Destroyed By Lust

2. Jon Hopkins
Immunity

3. Factory Floor
s/t

4. Steve Mason
Monkey Minds In The Devil's Time

5. Atoms For Peace
AMOK

6. Adrian Younge presents Ghostface Killah
Twelve Reasons To Die

7. Girls Names
The New Life

8. Crystal Stilts
Nature Noir

9. Zomby
With Love

10. Arcade Fire
Reflektor

11. Nick Cave & The Bad Seeds
Push The Sky Away

12. The Men
New Moon

13. Unknown Mortal Orchestra
II

14. Gramme
Fascination

15. Savages
ilence Yourself

16. Chelsea Light Moving
s/t

17. Kurt Vile
Wakin On A Pretty Daze

18. Edwyn Collins
Understated

19. Fuck Buttons
Slow Focus

20. Juan Atkins & Moritz Von Oswald
Borderland

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Jon Hopkins
Open Eye Signal

2. The Asphodells
Late Flowering Lust (Phil Kieran remix)

3. Rob feat. Chloe Alper
Juno

4. Unknown Mortal Orchestra
So Good At Being In Trouble

5. Παύλος Παυλίδης & B-Movies
Μαίρη

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Εμείς ροκ δεν ακούγαμε:

Αυτή είναι πιθανότατα η πιο εφήμερη λίστα που έχω φτιάξει ποτέ, αν εξαιρέσεις τις πρώτες πέντε επιλογές που ήταν πιασμένες εδώ και καιρό. Από κει και πέρα υπάρχουν άλλοι 20 τουλάχιστον δίσκοι που θα μπορούσαν να βρίσκονται στις θέσεις 6-20 (η 20^η άλλωστε είναι πάντα μια τιμητική θέση, κερδισμένη στις καλοκαιρινές μας διακοπές). Η απομάκρυνση απ' το καταταλαιπωρημένο indie μεγάλωσε ακόμα περισσότερο και το μεγαλύτερο μέρος της χρονιάς αφιερώθηκε σε άπειρα χορευτικά και ηλεκτρονικά EP που μυρίζουν φρεσκάδα –μέχρι να μας κουράσουν κι αυτά και πάμε παραπέρα. Κατά τα άλλα, η χρονιά χαρακτηρίστηκε απ' τα υπερβολικά marketing κόλπα προώθησης των Daft Punk, των Arcade Fire, αλλά και των Boards of Canada, με τους πρώτους δύο να βγάδουν τους δίσκους που καλώς ή κακώς όλοι θα θυμούνται απ' τη φετινή χρονιά. Οι πρώτοι θα εκτιμηθούν γιατί μας έλειπε τελικά η ντίσκο των '70s και οι δεύτεροι... δεν ξέρω γιατί. Γιατί μας λείπουν οι LCD Soundsystem; Αν δεν υπήρχε και το ανεπαλμπτο live των Dream Syndicate θα είχαμε μείνει με την απορία: εμείς ροκ δεν ακούγαμε;

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Boards of Canada
Tomorrow's Harvest

2. John Hopkins
Immunity

3. Streetwalker
Future Fusion

4. Apparat
Krieg Und Frieden (Music For Theatre)

5. My Bloody Valentine
M B V

6. Chelsea Wolfe
Pain Is Beauty

7. Function
Incubation

8. John Roberts
Fences

9. Tropic of Cancer
Restless Idylls

Boards of Canada

Η χρονιά χαρακτηρίστηκε απ' τα υπερβολικά marketing κόλπα προώθησης των Daft Punk, των Arcade Fire, αλλά και των Boards of Canada

10. Tim Hecker
Virgins

11. Low
The Invisible Way

12. The Black Dog
Tranklements

13. Holden
The Inheritors

14. Atoms For Peace
AMOK

15. David Bowie
The Next Day

16. Four Tet
Beautiful Rewind

17. Fuck Buttons
Slow Focus

18. TM404
S/T

19. Daniel Avery
Drone Logic

20. Psychic Ills
One Track Mind

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Jon Hopkins
Open Eye Signal

2. Atoms For Peace
Before Your Very Eyes

3. Amit
Human Warfare

4. Daniel Avery
Reception (Perc Remix)

5. Iron & Wine
My Side of the Road

ΑΝΤΩΝΗΣ ΞΑΓΑΣ

Η μουσική μοιάζει να χάνει την ικανότητα να ενώνει;

Μια χρονιά σε αυτόματη γραφή / 2013 / δεν έχω καμιά ιδέα αν ήταν καλή ή κακή χρονιά / αυτές τις κρίσεις τις αφήνω στους ειδικούς / άκουσα άλλωστε ελάχιστες από τις δεκάδες χιλιάδες νέες κυκλοφορίες / **ποτέ δεν υπήρχαν τόσα πολλά «εξατομικευμένα» αγαπημένα τραγούδια** / δίσκοι ακόμη λιγότεροι / η μουσική μοιάζει να χάνει την ικανότητα να ενώνει; / την κοινωνική της διάσταση / πως είπατε; / **Arcade Fire**; / **παύση για κασμουρπτό** / τόσο για το δίσκο, όσο και για τις αψιμαχίες / έχουν όμως κάτι το συγκινητικό από τα παλιά αυτές οι αντιπαραθέσεις / και άφθονη καφρίλα / ο πολύς ελεύθερος χρόνος κάνει κακό / **καράβια βυθίζονται και βαρκούλες αρμενίζουν** / και πολύ δυσανεξία / δυσανεξία στη ...γλουτένη, τη φρουκτόζη, τη λακτόζη, την άλλη άποψη / και άφθονο παρελθόν που ξαναπωλείται σε αλμυρή συσκευασία των 180 g / σε δίσκους οι οποίοι δεν βγαίνουν από τη συσκευασία τους / βλέπω καλύτερες ημέρες όμως / ηλίθια κοιτάς προς τα πίσω / αισθάνομαι και μια ματαιότητα / γράφω για μουσική σε μια χώρα η οποία έχει υπουργό τον Άδωνι / τον Άδωνι λέω / και κανείς δεν πέθανε ακόμη από ανδία / τον Άδωνι λέω, γιατί φοβάμαι ότι αυτός την εκφράζει και τελικά ίσως και να της αξίζει / ευτυχώς που και που διαβάζω εφημερίδες και αισθάνομαι υπέροχα / σαν να ζω σε άλλη χώρα / πέμπτος χρόνος κρίσης και τίποτε δεν άλλαξε / τα ίδια πρόσωπα παντού / παντού όμως / **και εμείς ασχολούμαστε με τις λίστες μας / αφού άλλοι δεν ασχολούνται με τις δικές τους λίστες** / το πιάνετε ελπίζω το υπονοούμενο / ας προσθέσω άλλη μία λοιπόν / δύσκολη η κατάταξη και αυθαίρετη / για μία στιγμή σκέφτηκα να γράψω στην πρώτη θέση «παρών»...

Julia Holter

Αισθάνομαι και μια ματαιότητα / γράφω για μουσική σε μια χώρα η οποία έχει υπουργό τον Άδωνι / τον Άδωνι λέω / και κανείς δεν πέθανε ακόμη από ανδία...

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Julia Holter
Loud City Song

2. Splashgirl
Field Day Rituals

3. Jon Hopkins
Immunity

4. Yodelice
Square Eyes

5. Nils Frahm
Spaces

6. Fire! Orchestra
Exit!

7. Vector Lovers
iPhonica

8. Chicaloyoh
Folie Sacrée

9. E.M.M.A.
Blue Gardens

10. Darkside
Psychic

11. The Body
Christ, Redeemers

12. Weird
Desert Love for Lonely Graves

13. Boards of Canada
Tomorrow's Harvest

14. The Haxan Cloak
Excavation

15. Föllakzoid
II

16. Solex
Solex Ahoj! The Sound Map Of The Netherlands

17. Esmerine
Dalmak

18. Helen Money
Arriving Angels

19. Phoenix
Bankrupt!

20. Colleen
The Weighting of the Heart

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Κόρε Ύδρο
Απλές Ασκήσεις στον Υπαρξισμό

2. Rotting Christ
Κατά τον Δαίμονα Εαυτού

3. Κασστίνα III
EPT

4. Κτίρια τη Νύχτα
Κενοί Χώροι

5. Melentini
Explosions Around the Desert Inside

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Y
Viento Gris

2. Girls in Hawaii
Switzerland

3. Prurient
You Show Great Spirit

4. Blood Ceremony
Lord Summerisle

5. Hecq
Dkmajestic

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΣΤΗ
ΣΤΕΓΗ

18
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
2014

LOUIS SCLAVIS ATLAS TRIO

SOURCES

ΣΤΕΓΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
& ΤΕΧΝΩΝ
ΙΔΡΥΜΑ ΩΝΑΣΗ

Με την υποστήριξη:

INSTITUT
FRANÇAIS

ΕΛΛΑΣ
ΓΑΛΛΙΑ
ΣΥΜΜΑΧΙΑ
2014

SGT.GR/MUSIC

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ
ΑΠΟ
10€

ΣΥΓΓΡΟΥ 107
ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ:
210 900 5 800 • SGT.GR

ΣΠΥΡΟΣ ΧΥΤΗΡΗΣ

I Get High If You Get High

Κατά τον Αριστοτέλη, τέχνη είναι μίμηση ή βελτίωση της φύσης. Προτιμώ το δεύτερο, επειδή η μίμηση των –κατά κανόνα– άσχημων που μας περιβάλλουν είναι εύκολη και μάλλον βαρετή. Η βελτίωση είναι υπόθεση ατομικής αισθητικής, βέβαια, αλλά εκεί περιμένει κανείς τον καλλιτέχνη να αντιπροσέξει τον δικό του θαυμαστό κόσμο και είναι εν συνεχεία θέμα του καθενός αν τον αποδεχθεί. Η προσωπική μου λίστα βασίστηκε σε αυτό που θεωρώ όμορφο, ανθρώπινο, ονειρικό ή απογειωτικό, αφήνοντας στην άκρη το ασπρόμαυρο και το μίζερο, το ψυχρά εγκεφαλικό ή το ακαδημαϊκά πειραματικό. Ήταν εξάλλου μια καλή ευκαιρία να σταματήσω την πολυετή συνδρομή μου στο WIRE, η οποία τα τελευταία χρόνια είχε φθίνουσα συμμετοχή στη μουσική μου παιδεία. Και πραγματικά βαρέθηκα να ακούω για άτομα που αμφισβάζω αν γνωρίζουν πόσα είναι τα διαστήματα του πενταγράμμου, ότι αποτελούν το μέλλον της μουσικής επειδή έχουν την ικανότητα να βγάζουν περίεργους ήχους από τα laptop. Το 2013 υπήρξε καταγυσιαστικά ψυχεδελικό, ισόποσα ρετροδελικό και εξελιγμένο, όσο και πειραγμένα φολκλορικό και άλλο τόσο τραγουδοποιτικά πλούσιο. Τα μουσικά πράγματα αλλάζουν με μεγάλη ταχύτητα. Οι λίστες είναι ολοένα και πιο πρόχειρες, με βραχυπρόθεσμη ισχύ και μηδαμινή ιστορική σημασία. Είναι απλώς ένα παιγνίδι, όπως μου είπε πολλά χρόνια πριν ο Αργύρης Ζήλος. Πριν

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Jonathan Wilson
Fanfare

2. Midlake
Antiphon

3. Pond
Hobo Rocket

4. Phosphorescent
Muchacho

5. Ian Skelly
Cut From A Star

6. Bill Callahan
Dream River

7. Mazzy Star
California

8. Alela Diane
About Farewell

9. Kurt Vile
Wakin on a Pretty Daze

10. Wolf People
Fain

11. Diane Coffee
My Friend Fish

12. Hookworms
Pearl Mystic

13. Time Is A Mountain
Time Is A Mountain

14. Foxygen
We Are The 21st Century
Ambassadors of Peace & Magic

15. Israel Nash Gripka
Rain Plans

16. Mona & Maria
My Sun

17. Jake Bugg
Jake Bugg

18. Spids Nøgenhat
Kommer med fred

19. Fusik
Fusik III

20. Lumerians
The High Frontier

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Lola Colt
I Get High If You Get High

2. Jonathan Wilson
Dear Friend

3. Junip
Line of Fire

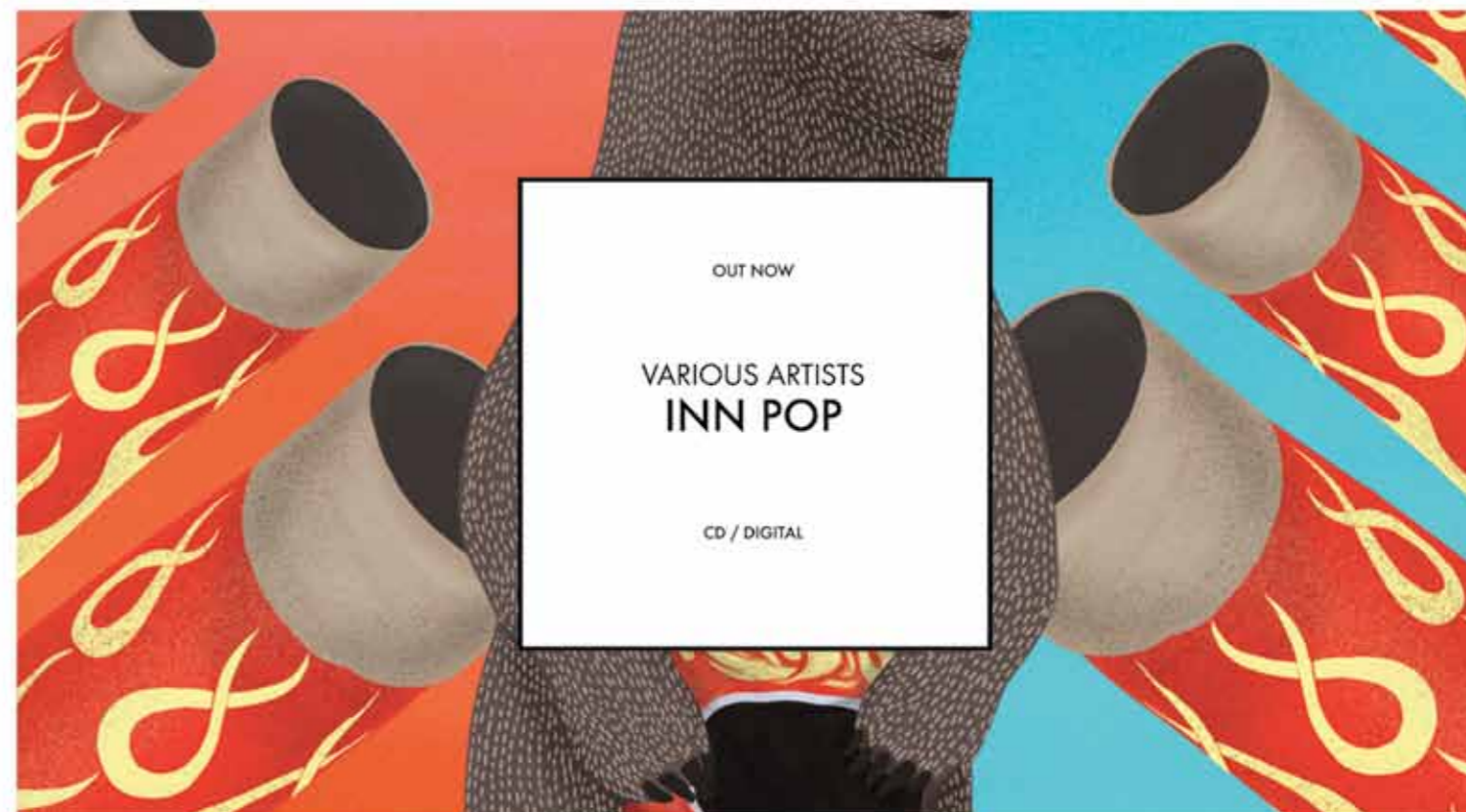
4. Woodkid
I Love You

5. Vampire Weekend
Step

Jonathan Wilson

Μία υπογείως παντοδύναμη σε παγκόσμια κλίμακα μουσική κοινότητα κυκλοφορεί άπειρα ενδιαφέροντα άλμπουμ που απαιτούν πολλές μετενσαρκώσεις για την εμπέδωσή τους

OUT NOW

VARIOUS ARTISTS
INN POP

CD / DIGITAL

OUT NOW

ΟΝΕΙΡΟΠΑΓΙΔΑ
Ονειροπαγίδα

12" VINYL + DOWNLOAD CARD / DIGITAL

May Roosevelt

ΜΙΧΑΛΗΣ ΤΣΑΝΤΙΛΑΣ

Όσο αυξάνεται η ποσότητα και το εύρος της μουσικής που ακούω, άλλο τόσο εδραιώνεται η συνειδητοποίηση ότι το κομμάτι της που μου διαφεύγει παραμένει απέραντο

Για άλλη μια χρονιά συντάσω τη λίστα με τα καλύτερα άλμπουμ και τραγούδια, ξέροντας ότι, όταν του χρόνου θα επιστρέψω για να θυμηθώ τι ψήφισα, θα ξύνω το κεφάλι μου από απορία για κάποιες από τις επιλογές μου. **Όσο αυξάνεται, ανά χρονιά, η ποσότητα και το εύρος της μουσικής που ακούω, άλλο τόσο εδραιώνεται η συνειδητοποίηση ότι το κομμάτι της που μου διαφεύγει παραμένει απέραντο** και ότι όλο αυτό δεν είναι τελικά παρά ένα παιχνίδι για... «εσωτερική κατανάλωση». Ας είναι... Το 2013 σημαδεύτηκε από τις **συζητήσεις για τις δισκογραφικές δουλειές των Daft Punk και των Arcade Fire** (η δική μου άποψη για το ποιος «κέρδισε» αποτυπώνεται παρακάτω), όμως στη σκιά τους έγινε πολύ ενδιαφέρον παιχνίδι, ειδικά όσο απομακρυνόμαστε από το «κέντρο» και πηγαίνουμε προς τα «άκρα». Στα δικά μας, είχαμε και πάλι αρκετούς πολύ καλούς δίσκους, πράγμα που έκανε ιδιαίτερα δύσκολη την επιλογή μόνο πέντε εξ αυτών. Όσο για τα τραγούδια, εκεί κινήθηκα καθαρά με βάση το ένστικτο.

Το 2013 σημαδεύτηκε από τις συζητήσεις για τις δισκογραφικές δουλειές των Daft Punk και των Arcade Fire

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Daft Punk
Random Access Memories

2. Wadada Leo Smith & TUM0
Occupy The World

3. Boards Of Canada
Tomorrow's Harvest

4. The Haxan Cloak
Excavation

5. Julia Holter
Loud City Song

6. Jon Hopkins
Immunity

7. Time Is A Mountain
Time Is A Mountain

8. Fire! Orchestra
Exit!

9. The Body
Christ's, Redeemers

10. John Legend
Love In The Future

11. Tim Hecker
Virgins

12. The Ocean
Pelagial

13. Bilal
A Love Surreal

14. Berserk!
Berserk!

15. Steve Gunn
Time Off

16. Biffy Clyro
Opposites

17. Iceage
You're Nothing

18. Bill Callaghan
Dream River

19. Anna Calvi
One Breath

20. Rokia Traore
Beautiful Africa

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. May Roosevelt
Μουσική σε Ποίηση Ντίνου Χριστιανόπουλου

2. Mohammad
SomSakrifis

3. Monsieur Doumani
Grippy Grappa

4. Κόρε.Υδρο.
Απλές Ασκήσεις στον Υπαρξισμό

5. Μανώλης Γαλιάτσος
Ανεπαίσθητες Αποκλίσεις

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Daft Punk
Get Lucky

2. Κόρε.Υδρο.
Τα Βράδια Της Κρίσης

3. Martin Rossiter
Three Points On A Compass

4. Paul McCartney
Alligator

5. Diane Birch
Adelaide

marshaux
inhale

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Μέσα στην υπερπροσφορά μουσικών προϊόντων και στην προσπάθεια των δισκογραφικών εταιριών να προωθήσουν ό,τι πιο ευκολόπεπτο, χάνονται συνέχεια τα πραγματικά ταλέντα!

Όσο κι αν προσπαθούν διάφορες boy/girl band μετρίοτες τύπου The Wanted, The Saturdays και Jonas Brothers να κυριαρχήσουν στο αμερικανικό εφηβικό κοινό (και κατ' επέκταση σε όλες τις αγορές της Δύσης), επιδεικνύοντας τα σωματικά προσόντα τους και σπίνοντας reality show, η διεθνής μουσική σκηνή διέθετε και μέσα στο 2013 αρκετή ποιότητα και ποικιλία για να ικανοποιήσει και τους πιο απαιτητικούς. Το δυστύχημα είναι ότι μέσα στην υπερπροσφορά μουσικών προϊόντων και στην προσπάθεια των δισκογραφικών εταιριών να προωθήσουν ό,τι πιο ευκολόπεπτο, χάνονται συνέχεια τα πραγματικά ταλέντα. Έτσι, δεν πρέπει να μας εντυπωσιάζει το γεγονός ότι ακόμη και στο λυκόφως της καριέρας τους όλη η προσοχή πέφτει στον Paul McCartney ή στον David Bowie. Την ίδια στιγμή υπήρχε μια πολύ αξιόλογη ομάδα συγκροτημάτων στον ευρύτερο indie pop/rock χώρο (Arcade Fire, The Besnard Lakes, The Preatures, Girls Names, Smith Westerns, Yuck, Metric κ.ά), το pop/rock των Haim, η indie/tronica της Lorde, η '60s flower pop των Allah Las και οι πιο psychedelic ύφους Polyphonic Spree, Kurt Vile, Chrome Canyon και Wooden Shjips. Η art pop παρουσίασε μια αρμάδα από καλές δουλειές (MS MR, Goldfrapp, Mo, Angel Ol-

sen, Junip, Polica, Bat for Lashes), ενώ η ακμάζουσα πέρυσι dream pop εκπροσωπήθηκε καλύτερα από τους Postiljonen, London Grammar, Say Lou Lou και Keep Shelly in Athens, παρά με τους αστέρες The XX. Στην χορευτική pop ξεχώρισαν οι Jessie Ware, Charli XCX, Little Boots, Annie και η Ellie Goulding. Οι Lebanon Hangover, Black Angels και η Bleached άντλησαν έμπνευση από τα '80s, παίζοντας είτε το goth (οι δύο πρώτοι) είτε το punk rock χαρτί, η δεύτερη. Στην μαύρη μουσική ξεχώρισαν οι Lady, Janelle Monae, John Legend, Rebecca Ferguson στο contemporary r'n'b, η country soul της Valerie June, το western coast/experimental hip hop των Deltron 3030 και ο Βρετανός Tinie Tempah. Η μαζική trance pop των Avicii, Axwell και Laidback Luke καταδυνατέυσε τα chart, με τους Daft Punk και Disclosure ν' αποτελούν το ποιοτικό αντίδοτο. Από 'κει και πέρα, το techno/tech house μέτωπο είχε τους Daniel Avery, Hardway Bros, Dwin, Du Tonc, Betoko, η house σκηνή τους Daniel Bortz, George Fitzgerald, Duke Dumont, Jacques Renault, Tales of Us και Baio ενώ η nu disco κοινότητα εντυπωσίασε με τους Antoine Rouge, Classixx, Big Black Delta και τους πάντα αξιόπιστους Todd Terje, Mighty Mouse και Prins Thomas.

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Lady
Lady

2. Kurt Vile
Wakin' On a Pretty Daze

3. Daniel Avery
Drone Logic

4. MS MR
Secondhand Raptures

5. Postiljonen
Skyer

6. Arcade Fire
Reflektor

7. La Femme
Psycho Tropical Berlin

8. Classixx
Hanging Gardens

9. London Grammar
If You Wait

10. Washed Out
Paracosm

11. Deetron
Music Over Matter

12. Little Boots
Nocturnes

13. Primal Scream
More Light

14. Caexico
Spiritoso

15. Girls Names
The New Life

16. Lorde
Pure Heroine

17. Gesaffelstein
Aleph

18. Sky Ferreira
Night Time, My Time

19. John Legend
Love is the Future

20. Booka Shade
Eve

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Jessie Ware
Imagine It Was Us

2. Style of Eye ft Bessem
Norway

3. Deltron 3030
Pay the Price

4. The Mary Onettes
Hit the Waves

5. Public Service
Broadcasting
Everest

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Wadada Leo Smith
& TUMO
Occupy The World

2. Fire! Orchestra
Exit!

3. The Alvaret Ensemble
The Alvaret Ensemble

4. Dawn Of Midi
Dysnomia

5. Arve Henriksen
Places Of Worship

6. Boards Of Canada
Tomorrow's Harvest

7. The Haxan Cloak
Excavation

8. Pat Metheny
Tap: John Zorn's Book
Of Angels Vol. 20

9. The Ocean
Pelagial

10. Daft Punk
Random Access Memories

11. Vijay Iyer & Mike Ladd
Holding It Down: The Veteran's
Dream Project

12. Jaga Jazzist
Live With Britten Sinfonia

13. Veneri Pohjola
& Black Motor
Rubidium

14. Matana Roberts
COIN COIN Chapter Two: Mississippi
Moonchile

15. Jon Hopkins
Immunity

16. Stefano Battaglia Trio
Songways

17. Tonbruket
Nubium Swimtrip

18. Master Musicians
Of Bukkake
Far West

19. Burnt Friedman
& Jaki Liebezeit
Secret Rhythms 5

20. The Ex
& Brass Unbound
Enormous Door

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Mohammad
Som Sakrifis

2. May Roosevelt
Μουσική σε Ποίηση Ντίνου
Χριστιανόπουλου

3. Χάρης Λαμνηράκης
Quartet
Μετέωρα

4. Κόρε Ύδρο
Απλές Ασκήσεις στον Υπαρξισμό

5. Ruined Families
Black Language

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Stefano Battaglia Trio
Ismaro

2. Boards Of Canada
Reach For The Dead

3. Master
Musicians
Of Bukkake
Gnomi

4. Tonbruket
Nubium Swimtrip

5. Aaron Neville
Gypsy Woman

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ

Spotify: Το γεγονός της χρονιάς δεν έχει να κάνει με τη μουσική καθ' αυτή αλλά με την πολιτική οικονομία της

Πέρα από εμφατικές επιστροφές (βλέπε Boards Of Canada), οριστικές αποχωρήσεις (βλέπε Lou Reed), πολιτικό/μουσικολογικούς στοχασμούς (βλέπε το Occupy The World του Wadada Leo Smith) ή τις πολλές κυκλοφορίες που θα άξιζαν μια θέση «στα καλύτερα», **ίσως το γεγονός της χρονιάς να μην έχει τελικά να κάνει με την μουσική καθ' αυτή, αλλά με την πολιτική οικονομία της.** Ενώ το Spotify και τις δυνατότητες που ανοίγει για την μουσική βιομηχανία και τους πελάτες της. Διότι δεν μιλάμε για μια πλατφόρμα στην οποία «απλώς» ακούς ό,τι μουσική σου καπνίσει. Μιλάμε στην ουσία για **μια νέα αγορά** που δημιουργείται σχεδόν εκ του μη όντος. Ή/και για την ύστατη προσπάθεια των εταιριών να φέρουν στα μέτρα τους μια υπόθεση την οποία δεν θα μπορούσαν ποτέ να κερδίσουν στις δικαστικές αίθουσες (χωρίς βεβαίως να απενεργοποιούν την απειλή των δικαστηρίων για τους απειθαρχούς – τουναντίον). **Αφού, δηλαδή, δεν μπόρεσαν να κερδίσουν την πειρατεία, έγιναν οι ίδιοι πειρατές.** Τυπικές προσεγγίσεις του επεκτατικού καπιταλισμού.

Ήδη φίλος μου έλεγε πως βρέθηκε να πίνει την μύρα του σε μαγαζί, το οποίο αντί για DJ χρησιμοποιούσε το Spotify

Θα ωφεληθεί, όμως, κανείς άλλος από μια τέτοια διαδικασία; **Θα εισπράττει ας πούμε τίποτα ο δημιουργός ή το όλο θέμα θα θυμίζει αδιαφανείς οργανισμούς τύπου ΑΕΠΙ;** Χώρια οι λοιπές παρενέργειες. Ήδη φίλος μου έλεγε πως βρέθηκε να πίνει την μύρα του σε μαγαζί, το οποίο **αντί για DJ χρησιμοποιούσε το Spotify** (και μάλιστα στην τζαμπατζδική βερσιόν). Τί «ανταγωνιστικό πλεονέκτημα» έπεται θα έχουν τα τοπικές εμβέλεια ραδιόφωνα, μπροστά σε λίστες «επαϊόντων» διεθνούς βεληνεκού; Τα ερωτήματα είναι πολλά και πολύπλευρα. Όσο για τις απαντήσεις, αυτές μένει να φανούν. Ως τότε, ας μείνουμε λιγάκι υποψιασμένοι για τους σκοπούς και τις επιδιώξεις και ας κοιτάξουμε – στο μέτρο του δυνατού – πέρα από το πανταχού παρόν επικείμενο που λέει πως οτιδήποτε βοηθάει την άνεση και την ευκολία μας, θα πρέπει αυτομάτως να χρίζεται ως «πρόσδος» ή απλώς ως καλοδεχούμενο.

Spotify™

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Terence Blanchard
Magnetic

2. Ketil Bjornstad
La Notte

3. Arve Henriksen
Places of Worship

4. Paolo Fresu Devil Quartet
Desertico

5. Wayne Shorter Quartet
Without A Net

6. Bassekou Kouyate & Ngoni ba
Jama Ko

7. Wadada Leo Smith & Todella Uuden Musiikin Orkesteri
Occupy The World

8. Mop Mop
Isle Of Magic

9. Jupiter & Okwess International
Hotel Univers

10. Pascal Comelade
El Pianista Del Antifaz

11. John Scofield
Uberjam Deux

12. James Cotton
Cotton Mouth Man

13. Ben Harper with Charlie Musselwhite
Get Up

14. Manhattan Vibes
Blue November

15. Pokey LaFarge
Pokey LaFarge

16. The Jazzinvaders & Dr. Lonnie Smith
That's What You Say!

17. Debashish Bhattacharya
Beyond the Ragasphere

18. Chucho Valdes & Afro-Cuban Messengers
Border-Free

19. Tamikrest
Chatma

20. Buddy Guy
Rhythm & Blues

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Κόρς Ύδρο
Απλές Ασκήσεις Στον Υπαρξισμό

2. Μανώλης Γαλιάτσος
Ανεπαίσθητες Αποκλίσεις

3. Monsieur Doumani
Grippy Grappa

4. Andreas Polyzogopoulos
Heart Of The Sun-The Music Of Pink Floyd

5. Γιάννης Αγγελάκας
Η Γελαστή Ανηφόρα

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Pat Metheny
Mastema

2. Mop Mop
Kamakumba

3. Fat Freddy's Drop
Blackbird

4. Pascal Comelade
The Scatalan Logicofobism

5. Ben Harper with Charlie Musselwhite
I'm In I'm Out and I'm Gone

ΕΥΔΟΚΙΑ ΠΡΕΚΑ

Οι δισκοθετικές μου ανησυχίες πολλαπλά αφέθηκαν στη ζωντάνια του παλιού και κλασικού

Σχοινοβατικές ακροβασίες, επιλεκτικές «απώλειες» οράματος/προσανατολισμού και ανώδυνες «βουτιές» σε πειραματισμούς, αναβιώσεις και αναγεννήσεις αποτελούν το μουσικό χάρτη του έτους 2013. Περίεργες και αξιόλογες δονήσεις ανταγκούν στον κόσμο της τζαζ και της λεγόμενης μουσικής του κόσμου, όμως επιμέ-

Καταλήγω στα λόγια του Tom Waits, "I think that everybody likes music but what you really want is music to like you"

ρους αναφορές για πρώτη φορά –και μετά από αρκετά χρόνια– είναι δύσκολο να επιχειρηθούν από τη μεριά μου. Ακολουθώντας τη ρήση του αγαπημένου Frank Zappa "Music is always a commentary on society", νιώθω ότι η φετινή χρονιά είχε τις όποιες «κραυγές» της που τελικά πέσαν από ψηλά και δεν «ακούμπησαν». Οι δισκοθετικές και συλλεκτικές μου ανησυχίες πολλαπλά γύρισαν την πλάτη στα φρέσκα πονήματα και αφέθηκαν στη ζωντάνια του παλιού και κλασικού, όχι από ιδιοσυγκρασιακό εκλεκτισμό αλλά από έλλειψη εκείνου του ηχητικού οπλοστασίου που θα σου ανοίξει/διειρύνει άλλους ορίζοντες. Πιο έντονα από ποτέ, σανίδες σωτηρίας υπήρξαν με σιγουριά τα όλο και αυξανόμενα second hand (και όχι μόνο) δισκάδικα, κάποιες πολύπαθες ανεξάρτητες δισκογραφικές εταιρίες και ορισμένοι τολμηροί που ρίσκαραν συναυλιακά. Όντως, υπάρχουν νέες μουσικές αναπνοές, όμως το τριβέλιμα και η ψυχική «ιντριγκα» μάλωσαν για τα καλά με τους καλλιτεχνικούς ήρωες της χρονιάς που τελειώνει και για άλλη μια φορά καταλήγω με το γνωστό μειδίαμα στα λόγια του άλλου «σοφού» τροβαδούρου Tom Waits, "I think that everybody likes music but what you really want is music to like you". Περι-

συλλογή, ηρεμία, διαφορετικές «αναγνώσεις» ακροάσεων και επαναπροσεγγίσεις των ριζών με τη ματιά που μπορεί να φέρνει το νέο και το προσωπικό ήταν και είναι τα δικά μου οχυρά για την αλήθεια που λέγεται Μουσική.

Terence Blanchard

ΟΛΓΑ ΣΚΟΥΡΤΗ

Στο κεφάλι πολλών καλλιτεχνών και παραγωγών η έννοια «νοσταλγία» κρατάει ακόμα πρωταγωνιστικό ρόλο

Εδώ και κάμποσο καιρό, βιώνουμε καταστάσεις Μεσαιώνα και μάλλον, όπως όλα δείχνουν, η Αναγέννηση θα αργήσει λίγο ακόμα να έρθει. Όμως μπορούμε, μέχρι τότε τουλάχιστον, να ακούμε καλή μουσική. Γιατί, η καλή μουσική είναι πάντα αντίσταση, καταφύγιο, έκφραση και ελευθερία. Φέτος, εξαφανίστηκε –μεταξύ άλλων– το Τρίτο Πρόγραμμα όπως το ξέραμε και από την πρώτη στιγμή, αγανάκτηση και στερητικά σύνδρομα εμφανίστηκαν στους ακροατές.

Φέτος, άνθρωποι που δεν είχαν πολλά πολλά με την εγκώρια hip hop σκηνή, είδαν τι είναι επιτέλους αυτό το "hip hop" (όχι ως ακατάλλητοι επιθετικοί στίχοι αλλά κυρίως ως μια στρατευμένη μορφή τέχνης) μέσα από μια δολοφονία.

Φέτος, άνθρωποι που δεν έχουν να πληρώσουν ούτε το ενοίκιο, μα ούτε και μισό κιλό κρέας, συνέχισαν να μαζεύονται σε διάφορους χώρους και κάνουν τη δική τους μουσική, χωρίς να ενδιαφέρονται ούτε για παρελθοντολαγνεία, ούτε για τα χρήματα και μοιράζονται τους ήχους τους στο διαδίκτυο.

Την ίδια ώρα, μέσα στο κεφάλι πολλών καλλιτεχνών και παραγωγών η έννοια «νοσταλγία» (επανασυνδέσεις, revivals κτλ.) δείχνει ότι κρατάει ακόμα πρωταγωνιστικό ρόλο, αφού ξέρουν καλά πως είναι το σίγουρο άλγο για να ποντάρεις τα λίγα χρήματα που έχεις να διαθέσεις για την ψυχαγωγία σου.

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, λοιπόν, και παρ' όλες τις δυσκολίες, η μουσική καταφέρνει να κυλάει πάντα και το θέμα είναι να προλάβεις να «πίσεις» την μελωδία προτού χαθεί μέσα στον ιντερνετικό –και όχι μόνο– συρφετό.

Κάπως έτσι, η χρονιά που φεύγει αφήνει πίσω της μελωδίες που ενώ στο σύνολό τους δεν είναι ούτε τόσο απρόβλεπτες ούτε και τόσο συγκλονιστικές, διαθέτουν ωστόσο μια αίσθηση «ζεστασιάς» που μπορεί να σε συγκινήσει αληθινά, εκτός ψηφιακών like και dislike.

Ο δίσκος Your Turn (Marc Ribot's Ceramic Dog), για παράδειγμα, αν και δεν «ακούστηκε» πολύ, περικλείει σε υπέροχες δόσεις την ένταση και την αυθάδεια του rock, τη γοητεία του πειραματισμού, μια γεύση από τις ατμόσφαιρες τις avant – garde jazz και κυρίως, κάτι από τον (αυτο)σαρκασμό του Frank Zappa.

Απλώς, υποκύπτεις.

Άνθρωποι που δεν έχουν να πληρώσουν ούτε το ενοίκιο, μα ούτε και μισό κιλό κρέας, συνέχισαν να μαζεύονται σε διάφορους χώρους και κάνουν τη δική τους μουσική

15. Julia Holter
Loud City Song

16. Ty Segall
Sleeper

17. Jacco Gardner
Cabinet of Curiosities

18. Trilok Gurtu
Spellbound

19. Nick Cave And The Bad
Push Seeds The Sky Away

20. John Hopkins
Immunity

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Marc Ribot's Ceramic Dog
Your Turn

2. Stephan Micus
Panagia

3. Hookworms
Pearl Mystic

4. Jenny Hval
Innocence Is Kinky

5. Janelle Monáe
The Electric Lady

6. Russian Circles
Memorial

7. Ghostface Killah
Twelve Reasons To Die

8. William Tyler
Impossible Truth

9. Laura Marling
Once I Was an Eagle

10. Queens of the Stone Age
...Like Clockwork

11. Adrian Young and The Delfonics
Adrian Young Presents the Delfonics

12. Wooden Shjips
Back to Land

13. Grouper
The Man Who Died In His Boat

14. Jason Isbell
Southeastern

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Μανώλης Γαλιάτσος
Ανεπαίσθητες Αποκλίσεις

2. K. Βήτα
Αντίληψη

3. Ελένη & Σουζάνα Βουγιουκλά
To be safe

4. Γιάννης Αγγελάκας
Η Γελαστή ανηφόρα

5. May Roosevelt
Μουσική σε ποίηση Ντίνου Χριστιανόπουλου

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Jacco Gardner
Cabinet of Curiosities

2. Mark Eitzel
The Road

3. Foxygen
No Destruction

4. Bilal
Slipping Away

5. Kabanjak
Winter's Prelude

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΑΛΑΜΕΣ

Άγιε Βασίλη, για το 2014 θέλω μια... «κυκλοφοριάρα»

Θαυμαστής του Χάρη Συμβουλίδη, αρχισυντάκτη του Anorolis (δημόσια δήλωση Χάρη!) έχω κατά νου πάντα πριν μιλήσω για μουσική μια κουβέντα του. Το παλιό δεν είναι πάντα το καλύτερο. Όσο μεγαλώνουμε και περνάμε τα τριάντα, έχουμε την τάση να αναζητούμε νοσταλγικά την ποιότητα στις «κάθε πέρσι και καλύτερα» παραγωγές. Μεγάλη λούπα και αρχή της μουσικής ημιμάθειας αυτή η ιστορία. Παρόλα αυτά, το 2013 ήταν **περίεργο σε επίπεδο παραγωγών**, με όση καλή διάθεση και αν προσπάθησα να το δω. **Φτωκό**, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Σα να χτύπησε η κρίση και την ίδια την έμπνευση των καλλιτεχνών. Πολλά ανέμπνευστα άλμπουμ και ακόμη περισσότερες κονσερβοποιημένες digital κυκλοφορίες. Πλάι όμως σε «βράχους», όπως οι Daft Punk ή οι δικοί μας Rotting Christ, φύτρωσαν και νέα διαμάντια.

Το «**πρώτο τρένο**» του Μόνιμου Κάτοικου, σε ό,τι αφορά στην **εγχώρια hip hop αγορά**, ήρθε από το **πουθενά**, για να εξελιχθεί σε ένα από τα καλύτερα τραγούδια της χρονιάς. Σε ό,τι αφορά στα ξένα άλμπουμ το Damned When Dead, της ιρλανδικής doom metal μπάντας Mael Mordha, οι οποίοι «άνοιξαν» τις συναυλίες των Primordial σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, εντυπωσίασε με την διακριτική ενσωμάτωση των folk στοιχείων της πατρίδας τους στις συνθέσεις τους - ακόμη και ένα μη μαθημένο metal ακροατή, όπως εγώ.

Όπως και να έχει, αν και μουσικό χωνευτήρι ο υποφαινόμενος, δυσκολεύτηκα να **καθηλωθώ από ένα άλμπουμ φέτος**. Για αυτό και η σειρά κατάταξης των άλμπουμ προέκυψε δυσκολότερα από τη σειρά κατάταξης των single. Ήλπιζα, ακόμη και απλώς για συναισθηματικούς λόγους, να με καθηλώσει ο Παύλος Παυλίδης. Ή να εμφανιστεί ένας δίσκος όπως οι Μηχανές των Στίχοιμα που να με αφήσει με το στόμα ανοικτό. Αλλά δεν ήρθε. Ελπίζω το 2014 να μου τον φέρει ο Άγιος Βασίλης. Αλλιώς ίσως να αρχίσω να δέχομαι πως δεν φταίει η μουσική αλλά τα ζοφεύγα μου.

Όσο μεγαλώνουμε και περνάμε τα τριάντα, έχουμε την τάση να αναζητούμε νοσταλγικά την ποιότητα στις «κάθε πέρσι και καλύτερα» παραγωγές.

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. **Rotting Christ**
Κατά τον Δαίμονα Εαυτού
2. **Παύλος Παυλίδης**
Ιστορίες που Ίσως Έχουν Συμβεί
3. **Vampire Weekend**
Modern Vampires of the City
4. **Λεωνίδας Μπαλάφας**
Αηλιώτης

5. **Alborosie**
Sound the System
6. **Eminem**
The Marshall Mathers LP2
7. **Moby**
Innocents
8. **Sadomas**
Στη νήσο του δράκου
9. **Kanye West**
Yeezus
10. **Mael Mordha**
Damned When Dead
11. **Νατάσα Μποφίλιου**
Άνω Τελεία
12. **Deus X Machina**
The Sound of Liberation

13. **Primal Scream**
More Light
14. **Gogol Bordello**
Pura Vida Conspiracy
15. **Γιάννης Αγγελάκας**
Η Γελαστή Ανηφόρα
16. **Daft Punk**
Random Access Memories
17. **Κόρε Ύδρο**
Απλές Ασκήσεις στον Υπαρξισμό
18. **Pearl Jam**
Lightning Bolt
19. **Los Mujeres**
Sun After Rain
20. **Ήρωας**
Μέχρι το Τέλος

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

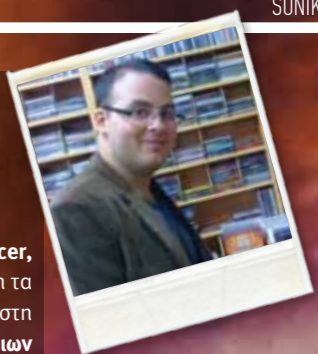
1. **Eminem**
Rap God
2. **Παύλος Παυλίδης**
Μαίρη
3. **Μόνιμος Κάτοικος**
Το Πρώτο Τρένο
4. **Imam Baildi**
Αργοσβίνεις Μόνι
5. **Alborosie**
Play Fool

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΟΠΙΝΤΖΗΣ

Ο Έλληνας ακροατής της metal/hard rock αλλάζει νοοτροπία, όχι από άποψη, αλλά κυρίως από ανάγκη

Είμαι στην ευχάριστη θέση να πω ότι το 2013 ήταν μια πολύ καλύτερη χρονιά από την προηγούμενη. Μπορεί η ανάπτυξη να μην ήρθε και ο Άδωνις πλέον να είναι υπουργός, αλλά χορτάσαμε από καλή μουσική και μάλιστα ντόπια. Σε κάθε μικρό παρακλάδι του σκληρού ήκου παρατηρείται κινητικότητα, ενώ η εύκολη πρόσβαση της νεολαίας στις νέες μουσικές, δημιουργεί μια πρωτοφανή έλξη για ντεμπούτα (αξιολογητά ή όχι). Οι μεγάλες εταιρίες (Nuclear Blast, Roadrunner, Metal Blade) μπορεί να έχουν μαζέψει όλα τα μεγάλα ονόματα της πίστας, αλλά -κακά τα ψέματα- η πίτα έχει μοιραστεί ανάμεσα σε αυτούς και τις μικρότερες εταιρίες. Περί των συναυλιακών, η χρονιά που πέρασε κινήθηκε ανάμεσα στα δύο άκρα. Απ' τη μια οι συ-

γκλονιστικές εμφανίσεις των Warlord, Enforcer, Clutch, Red Fang-Cancer Bats και από την άλλη τα **αδιάφορα φεστιβάλ του καλοκαιριού**. Κάπου στη μέση έγιναν και καμιά **κατοσταριά live εγχώριων σχημάτων, με μεγάλη συμμετοχή του κοινού** και αντίστοιχα πολύ επαγγελματική αντιμετώπιση εκ μέρους των συγκροτημάτων. Έτσι, μοιραία, **Ο Έλληνας ακροατής της metal/hard rock αλλάζει μέρα με τη μέρα νοοτροπία, όχι από άποψη, αλλά κυρίως από ανάγκη**. Μιας και φτιάξαμε ένα ολόκληρο αφιέρωμα για την ελληνική σκηνή (πιστέψτε με, θα μπορούσαν πάνω από 10 άλμπουμ να μπουν στη λίστα μου), οι επιλογές μου έχουν να κάνουν αποκλειστικά και μόνο με τις διεθνείς κυκλοφορίες. Καλές γιορτές, να 'χουμε...

Μπορεί η ανάπτυξη να μην ήρθε και ο Άδωνις πλέον να είναι υπουργός, αλλά χορτάσαμε από καλή μουσική και μάλιστα ντόπια.

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. **The Black Heart Rebellion**
Har Nevo
2. **Leprous**
Coal
3. **Vulture Industries**
The Tower
4. **Wolf People**
Fain
5. **Altar of Plagues**
Teethed Glory and Injury
6. **Cult Of Luna**
Vertikal
7. **Steven Wilson**
The Raven That Refused To Sing

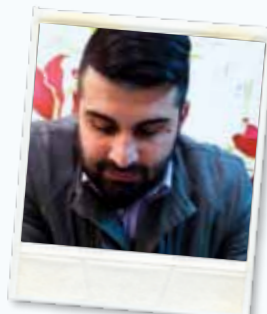
8. **Haken**
The Mountain
9. **Enforcer**
Death By Fire
10. **Witherscape**
The Inheritance
11. **Protest the Hero**
Volition
12. **Hedvig Mollestad Trio**
All of Them Witches
13. **Norma Jean**
Wrongdoers
14. **Cathedral**
The Last Spire
15. **Gorguts**
Colored Sands
16. **Blood Ceremony**
The Eldritch Dark

17. **Atlantean Kodex**
The White Goddess
 18. **Kadavar**
Abra Kadavar
 19. **Noisem**
Agony Defined
 20. **Code**
Augur Nox
- ΚΟΜΜΑΤΙΑ**
1. **Argus**
The Coward's Path
 2. **Chimaira**
Kings of the Shadow World
 3. **Clutch**
The Wolf Man Kindly Requests...
 4. **Ghost**
Jigolo Har Megiddo
 5. **Intronaut**
Milk Leg

ΑΡΗΣ ΚΑΡΑΜΠΕΑΖΗΣ

Είκοσι χρόνια μετά το θάνατο του grunge, το ροκ αρνείται να γεννήσει κάποιο καινούργιο και σπουδαίο είδος

Με το σταγονόμετρο βρίσκουμε πραγματικά όμορφα και ευφορικά τραγούδια, όπως το "Switzerland" των Girls In Hawaii. Συνεπώς, υποχρεωνόμαστε να ακούμε σε ατέρμονη επανάληψη δυστοπικά αριστουργήματα όπως αυτό των The Body και να αφήνουμε εκτός λίστας άλμπουμ όπως εκείνο του John Grant, που, παρότι σπουδαίο, είναι λίγο αταίριαστα με την εποχή. **Οι προφητείες των K.L.F. εκπληρώνονται μία μετά την άλλη και είκοσι χρόνια μετά το θάνατο του grunge, το ροκ αρνείται να γεννήσει**

κάποιο καινούργιο και σπουδαίο είδος (και όχι κάποιο εξαιρετικό subgenre – τέτοια υπάρχουν άπειρα). Πιθανόν και να μην ξαναγίνει ποτέ κάτι τέτοιο, οπότε **κλεφτές ματιές στη ρυθμική βάση σχημάτων όπως οι Forest Swords, του δίνουν μια νέα ανάσα ζωής**, έστω και εκτός των αυστηρών του είδους πλαισίων. Η εγχώρια δισκογραφία ασφυκτικά στην επιλογή πέντε και μόνο άλμπουμ, τα οποία όμως (με εξαίρεση αυτό των Κόρε Ύδρο και λόγω της ιδιαιτερότητας του σε σχέση με τη γλώσσα και τα νοήματά της), και έκαστο στο είδος του, θα έπρεπε να βρίσκονται στις καλύτερες δεκάδες όλου του σύγχρονου δυτικού κόσμου. Ο οποίος κόσμος αγκάλιασε τον **Σύριο Ηγέτη Omar Souleyman** και πίσω από αυτόν συνεχίζει να **προσεγγίζει την μακρινή και μη Ανατολή** μέσα από τα αυτιά του Andy Votel και κάθε σχετικής επανακυκλοφορίας που εξαντλείται σε λίγες μόνο ημέρες. **Οι γονείς μας βλέπουν τούρικια σέριαλ το βράδυ και εμείς ακούμε τούρκικο ψych των '70s. Νοικοκυρεμένα πράγματα.** Οι Clash, ή ό,τι τέλος πάντων έχει απομείνει από την αρχική τους ιδέα, κυκλοφόρησαν **το μόνο box set that matters** και αυτό μόνο επειδή εκείνο με τα βινύλια των Cap αναμένεται να έχει τιμή που παραπέμπει σε κατώτατο μηνιαίο μισθό. **Εδώ και δύο μήνες απαλλάχτικα από το σκουπιδαριό του downloading** (που πάντοτε το αντιμετώπιζα ως ένα ευτελές πάρεργο στη σχέση μου με τη μουσική) **εξαιτίας του Spotify** που, παρότι και φυσικά δεν θα αλλάξει τον τρόπο που ακούω μουσική, **ελπίζω να καταφέρει να επιβιώσει.** Γενικώς, **η επιβίωση είναι ένα θέμα που θα πρέπει να μας απασχολήσει περισσότερο στο μέλλον.**

ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. The Body
Christs, Redeemers

2. Deafheaven
Sunbather

3. Corrections House
Last City Zero

4. Forest Swords
Engravings

5. Bill Callahan
Dream River

6. Omar Souleyman
Wenu Wenu

7. Chicaloyoh
FolieSacre

8. Pharmakon
Abandon

Εδώ και δύο μήνες απαλλάχτικα από το σκουπιδαριό του downloading εξαιτίας του Spotify

9. Celeste
Animale(s)

10. Gris
A l'ame Enflamnee, l'ame Constellee

11. Boards Of Canada
Tomorrow's Harvest

12. Cult Of Luna
Vertikal

13. Splashgirl
Field Day Rituals

14. Wolf People
Fain

15. My Bloody Valentine
My Bloody Valentine

16. The Haxan Cloak
Excavation

17. Vaura
The missing

18. Entropia
Vesper

19. Factory Floor
Factory Floor

20. Peste Noire
Peste Noire

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Antimob
Antimob

2. Ruined Families
Blank Language

3. Κόρε Ύδρο
Απλές Ασκήσεις στον Υπαρξισμό

4. Selofan
Verboten

5. Mohammad
SomSakrifis

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Girls In Hawaii
Switzerland

2. The Soft Moon
Machines

3. Low
Just Make It Stop

4. Darkthrone
Leave No Cross Unturned

5. New Model Army
Ghosts

6. The Soft Moon
Machines

Ο ΦΡΑΝ ΕΙΝΑΙ ΙΣΠΑΝΟΣ. ΑΛΗΘΕΙΑ. ΜΑ ΤΟ ΘΕΟ.
ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΩΣ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.
ΟΥΤΕ ΣΤΟ MAD. Η ΜΑΜΑ ΤΟΥ ΖΕΙ ΣΤΗ ΜΑΛΑΓΑ.
ΤΗΣ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΕΓΙΝΕ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ ΣΤΗΝ
ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ. ΕΚΕΙΝΗ ΝΟΜΙΖΕΙ ΟΤΙ ΤΗΣ ΚΑΝΕΙ
ΠΛΑΚΑ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΑΝΤΩ. ΕΧΕΙ ΚΑΙ
ΕΝΑ ΚΟΥΝΕΛΙ ΠΟΥ ΤΟ ΛΕΕΙ BUNNY. ΤΗΣ
ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΑ ΠΟΥΑ. ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΤΑΤΑΚΙΑ ΜΕ
ΓΙΑΟΥΡΤΙ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΗ.
ΜΙΛΑΕΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΟΥΝΑΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ.

Ο Φραν και η Μαντώ είναι στο Mad. Καθημερινά στις 11.00.
Στο Loca Report.

#locareport

Υμητσός - Αίγινα
(ψηφιακό σήμα DIGEA):
συνκέντρωση 63 UHF

Πάρνηθα
(αναλογικό σήμα): s 41

Νοβα: θέση 601
συνκέντρωση 12169

ΟΤΕ TV: θέση 602
συνκέντρωση 12379

ΜΑΝΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Η Ελλάδα αποδεικνύεται σε πολλές περιπτώσεις η πιο φιλόξενη ευρωπαϊκή χώρα για «μεσαιές» συναυλίες

Άλλη μια χρονιά πέρασε, με πραγματικά πολλές και καλές κυκλοφορίες, αλλά με κανένα μεγάλο άλμπουμ που θα αλλάξει το μουσικό τοπίο και θα αλλαχίσει το 2013. Μάλλον αυτό: **έλειπε το πολύ μεγάλο άλμπουμ** (ούτε σε ανεξάρτητες κυκλοφορίες μας έμεινε κάτι το συγκλονιστικό, αλλά δεν έχουμε παράπονο και από την ποσότητα και από την ποιότητα), ενώ τα μαζοχονόματα χάθηκαν ανάμεσα στο twerking και τη γλώσσα της Miley Cyrus (αυτό μας έμεινε από τον mainstream αχταρμά). **Η Ελλάδα αποδεικνύεται σε πολλές περιπτώσεις η πιο φιλόξενη ευρωπαϊκή χώρα για «μεσαιές» συναυλίες** (The Growlers, The Black Angels, Allah-Las, KRS-One, Gramatik, A Place To Bury Strangers, Bonobo,

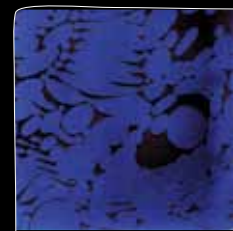
Clutch, Chinese Man, Red Fang κ.α.), ενώ, από την άλλη πλευρά, έχουμε... **«εντομοαπωθητικό» για μεγάλα φεστιβάλ** και μάλλον δύσκολα θα αλλάξει αυτή η κατάσταση τα επόμενα χρόνια. **Κάποιοι Έλληνες αρχίζουν να κοιτάνε και εκτός συνόρων, με τρανό παράδειγμα τον Larry Gus** και το φοβερό του άλμπουμ στην DFA Records, σταθερά πάντα οι **Despite Everything** (εξίσου φοβερό το νέο τους άλμπουμ που μόλις κυκλοφόρησε), **Keep Shelly In Athens** και **Acid Baby Jesus**, ενώ labels από Έλληνες (αλλά με έδρα εκτός Ελλάδας δυστυχώς ή ευτυχώς για αυτούς), όπως **PAN** και **Berceuse Heroïque**, απλά ξεχωρίζουν όσο λίγα στο **underground** (και όχι μόνο).

Larry Gus

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Larry Gus
Years Not Living

2. Jar Moss
Commercial Mouth

3. Boards of Canada
Tomorrow's Harvest

4. Quadron
Avalanche

5. The Underachievers
Indigoism

6. Killer Mike & EL-P
Run the Jewels

7. Autre Ne Veut
Anxiety

8. Kanye West
Yeezus

9. Darkside
Psychic

10. DJ Rashad
Double Cup

11. Deerhunter
Monomania

12. Deafheaven
Sunbather

13. The Black Angels
Indigo Meadow

14. Lee Gamble
Dutch Twashar Plumes

15. Thundercat
Apocalypse

16. Disclosure
Settle

17. Janelle Monae
The Electric Lady

18. Chvrches
The Bones of What You Believe

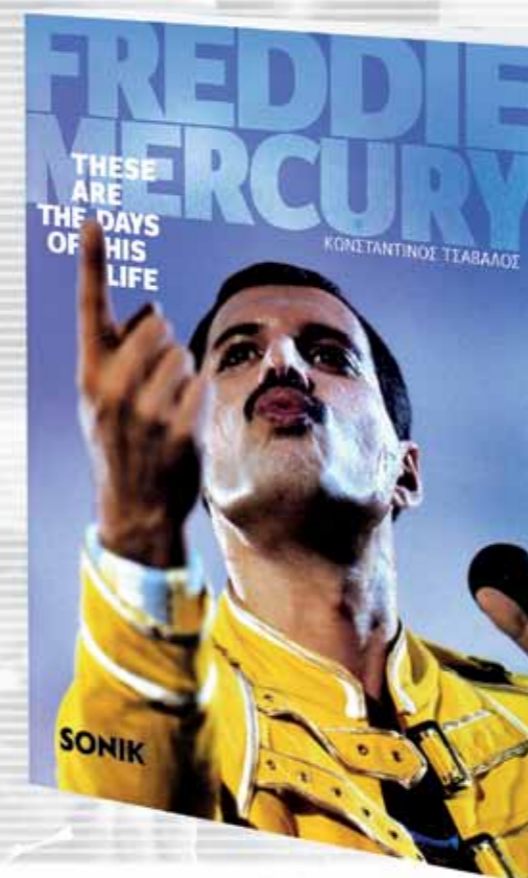
19. Ghostface Killah
Twelve Reasons to Die

20. Mr. Z
Επανάληψη

Κάποιοι Έλληνες αρχίζουν να κοιτάνε και εκτός συνόρων, με τρανό παράδειγμα τον Larry Gus

New website for Artracks

www.artracks.gr

ΕΞΑΝΤΛΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΟΝΙΚ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΙΠΕΙ ΑΠΟ ΚΑΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ! FREDDIE MERCURY THESE ARE THE DAYS OF HIS LIFE

Με σπάνιες φωτογραφίες, δημοσιεύματα και όλη τη δημιουργική, αλλά και πολυτάραχη πορεία του χαρισματικού frontman των Queen! **Μια συλλεκτική έκδοση που δεν πρέπει να χάσετε.**

Κυκλοφορεί από τη Brainfood Εκδοτική, σε όλα τα μεγάλα βιβλιοπωλεία και επιλεγμένα περίπτερα. Τιμή: 5,90€

ΜΑΡΩ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η χρονιά των μουσικών «εισπράξεων»

Ενδεχομένως ως πρόταση να έχει ήδη καταντήσει κλισέ, αλλά δεν παύει να είναι αλήθεια: το 2013 ήταν σαφέστατα η χρονιά των μουσικών «εισπράξεων». Θες λόγω της αθημονίας -και εν τέλει της πανηγυρικής είσπραξης- νέου υλικού από μερικά από τα μεγαλύτερα ονόματα της διεθνούς δισκογραφίας; Μέτρα πρόχειρα: Justin Timberlake, My Bloody Valentine και παντός όλων David Bowie, κατ'επιλογή και άνευ των πειραματικών ψυχαναγκασμών του παρελθόντος, αλλά και

Daft Punk, με τα εθιστικά μπλιμπλίκια τους. Και δεν έχεις φτάσει καν στη μέση της λίστας των comeback. Πέραν των εντυπωσιακών επιστροφών, η λίστα γεμίζει με νεογνές γαργαντουϊκές εμμονές, όπως οι εκ Καναδά Yamantaka, που έμπλεξαν μαγικά το ιαπωνικό θέατρο No με το stoner rock και το post punk, η νεαρή Lorde, με μια αλά-Feist φωνητική φρεσκάδα που στοργυλοκάθισε στην κορυφή των αμερικανικών charts (όσο κάτι Miley Cyrus φωτογραφίζονται στα τέσσερα μπας και πουλήσουν κανά κομμάτι)... Υπερκορεσμός από synth-pop, psych rock, electronica και πολλή vintage διάθεση σε μια χρονιά που, στη δύση της πλέον, δίνει ήδη πάσα για ένα ενδιαφέρον 2014...

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Daft Punk
Random Access Memories

2. David Bowie
The Next Day

3. Yamantaka
Sonic Titan

4. The Knife
Shaking The Habitual

5. Lorde
Pure Heroine

Υπερκορεσμός από synth-pop, psych rock, electronica και πολλή vintage διάθεση

6. Laura Marling
Once I Was an Eagle

7. My Bloody Valentine
m b v

8. Atoms For Peace
AMOK

9. Janelle Monae
The Electric Lady

10. The Black Angels
Indigo Meadow

11. Vampire Weekend
Modern Vampires of the City

12. Arcade Fire
Reflektor

13. Robbie Williams
Swings Both Ways

14. The Range
Nonfiction

15. Κόρε:Υδρο
Απλές Ασκήσεις στον Υπαρξισμό

16. Jason Isbell
Southeastern

17. Arctic Monkeys
AM

18. Olafur Arnalds
For Now I Am Winter.

19. Justin Timberlake
The 20/20 Experience

20. Mark Lanegan & Duke Garwood
Black Pudding

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. David Bowie
Atomica

2. Daft Punk
Instant Crush

3. Yamantaka
Hoshi Neko

4. Robin Thicke
Blurred Lines

5. Arctic Monkeys
Do I Wanna Know?

ΠΑΝΟΣ ΤΡΑΓΟΣ

Μια εξαιρετική χρονιά

Δεν ξέρω σε ποιο ακριβώς χρονικό σημείο το 2013 άρχισε να γίνεται μακράν η πιο καθολικά δημιουργική χρονιά εδώ και αρκετό καιρό αλλά, ακολουθώντας την αγαπημένη ασχολία κάθε ψυχαναγκαστικού μουσικόφιλου, τις λίστες δηλαδή, το γεγονός είναι ένα: μια εξαιρετική χρονιά συμπυκνώνεται σε ένα κλασικό ετήσιο top 20 που προσπερνά με πρωτοφανή ευκολία τα είδη και χωράει δίσκους σχεδόν προκλητικά ετερόκλητους. Το αριστουργηματικό Sunbather, που κάλλιστα βρίσκεται σφηνωμένο ανάμεσα στο φετινό δίσκο του James Blake και των Chvrches, φερ'επειν (ως δύο σχετικά ακραία παραδείγματα, τελείως όμως αληθινά), ή στις πρώτες θέσεις μιας λίστας που συμπληρώνεται με ολότελα διαφορετικά μεταξύ τους ακούσματα, δεν μοιάζει πλέον καθόλου παράταιρο, κάνοντας ευκολότερο όχι να εντοπίσει κανείς το πότε πήγε προς τα «εκεί» η black metal αλλά το πότε πρόλαβε να γίνει αποδεκτός ο λυρισμός που ξεχειλίζει από τους κορυφαίους δίσκους του είδους εδώ και λίγα χρόνια, λες και σε πρωτοφανές ποπ δάνειο. Το ευτυχές γεγονός της επανεμφάνισης παλιών φίλων (Mazzy Star) δεν αποδυναμώνει τις ογκολιθικές εμφανίσεις νέων ταλέντων, όπως ο Mikal Cronin ή ο Jonathan Wilson, αλλά προσθέτει μια ηχητική πολυπλοκότητα στη φετινή μουσική που φαίνεται να εδραιώνεται. Γι' αυτό και η μεταστροφή των These New Puritans δίχως τον παραμικρό ενδοιασμό, γι' αυτό και μια από τις κορυφαίες μπάντες στον πλανήτη ψάχνει ακόμα τον ήχο της μετά από 6 δίσκους (Phosphorescent), γι' αυτό και ταλέντα δεν χαρμίζονται εκβιάζοντας τη διαφορετικότητα αλλά προσθέτουν βάθος και διαχρονικότητα στις επιρροές τους (Savages, Julianna Barwick). Στο τέλος, έχει κανείς λόγους μόνο για να νιώθει εκείνη τη γλυκιά αγωνία των ημερών, εκείνη που υπαγορεύει μεγαλύτερο και καλύτερο ψάξιμο και καλύτερο ψάξιμο στις πηγές, μεγαλύτερες και διεξοδικότερες συζητήσεις με φίλους και ανθρώπους που εκτιμούμε και αποσπρέφεται τη σύμπτωση της υπερβατικής διαδικασίας της ακρόασης σε φορητά ακουστικά στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, παραδομένοι στην ευκολία της πρόσβασης σε όλη αυτή τη μουσική. Προσωπικά μιλώντας, νομίζω πως βρήκαμε το νόημα.

Στο τέλος, έχει κανείς λόγους μόνο για να νιώθει εκείνη τη γλυκιά αγωνία των ημερών, εκείνη που υπαγορεύει μεγαλύτερο και καλύτερο ψάξιμο στις πηγές, μεγαλύτερες και διεξοδικότερες συζητήσεις με φίλους και ανθρώπους που εκτιμούμε...

Laura Marling

ΑΛΜΠΟΥΜ

1. Laura Marling
Once I Was an Eagle

2. Phosphorescent
Muchacho

3. These New Puritans
Field of Reeds

4. The Civil Wars
The Civil Wars

5. Boards of Canada
Tomorrow's Harvest

6. Fuck Buttons
Soft Focus

7. Arcade Fire
Reflektor

8. Mazzy Star
Seasons of Your Day

9. Grant Hart
The Argument

10. Altar of Plagues
Teethed Glory and Injury

11. Jonathan Wilson
Fanfare

12. Deafheaven
Sunbather

13. Savages
Silence Yourself

14. Cass McCombs
Big Wheel and Others

15. Califone
Stitches

16. Julianna Barwick
Nepenthe

17. Bill Callahan
Dream River

18. Mikal Cronin
MCII

19. David Lynch
The Big Dream

20. Midlake
Antiphon

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Deafheaven
Sunbather

2. Laura Marling
Once I Was an Eagle

3. Phosphorescent
Sun's Arising (A Koan, An Exit)

4. These New Puritans
V (Island Song)

5. Daft Punk
Lose Yourself to Dance

Η νεαρή Lorde, με μια αλά-Feist φωνητική φρεσκάδα, στοργυλοκάθισε στην κορυφή των αμερικανικών charts

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ — E-TETRADIO.GR

Ο θάνατος του άλμπουμ

Χρόνο με το χρόνο η έννοια του άλμπουμ φθίνει. Του ολοκληρωμένου άλμπουμ, εννοώ. Τετέλεσται. Ειδικά το 2013 οι ρυθμοί ήταν καταγιστικοί, δεν είναι τυχαίο πως ήταν η πρώτη φορά πιθανότατα που **οι περισσότεροι μας δεν έβρισκαν πραγματικά αξιόλογα άλμπουμ για να βάλουν στη λίστα τους.** Όχι πως δεν υπήρχαν, αλλά ήταν λιγότερα από κάθε άλλη χρονιά. Ακόμα και οι τελευταίοι υποστηρικτές των LP που στην πορεία έγιναν cd, αρχίζουν και αποχωρούν. Όσο η ακρόαση της μουσικής γίνεται όλο και πιο... ηλεκτρονική, όσο οι H/Y, τα tablets και τα smart phones κυριαρχούν στην ακρόαση της μουσικής, η έννοια του άλμπουμ θεωρείται όχι μόνο ξεπερασμένη αλλά και άνευ σημασίας. **Πως ορίζεται δηλαδή ένας δίσκος στο iTunes και πόση π.κ. είναι η θεμιτή, χρονική διάρκειά του; Αστεία πράγματα.**

Δεν ξέρω πόσος είναι ο μέσος όρος ηλικίας των αναγνωστών του Sonik, αν είναι μικρός όμως, κάτω των 20 ετών ας πούμε, πιθανότατα να μην ρίχνουν ούτε μία ματιά στις δισκοκριτικές του περιοδικού. Να μην ενδιαφέρονται καν για το σπορ. **Σύμφωνα με έρευνες στην Αμερική, το συντριπτικό ποσοστό ακροατών (ραδιοφώνου ή μουσικής) ακούει μουσική μέσα από το κινητό του τηλέφωνο.** Δεν είμαστε ακόμα Αμερική και δεν θα γίνουμε ποτέ (δυστυχώς σε ό, τι αφορά τη μουσική), αλλά η εξέλιξη των πραγμάτων είναι δεδομένη. Να δούμε του χρόνου τι λίστες θα βγάζουμε πάλι εδώ. Τραγουδιών, μήπως;

Arctic Monkeys

* Ο Δημήτρης Κανελλόπουλος είναι ιδιοκτήτης του δημοφιλέστερου ελληνικού site ενημέρωσης για το ραδιόφωνο, e-tetradio.gr και δημοσιογράφος στην Εφημερίδα των Συντακτών.

1. Daft Punk RANDOM ACCESS MEMORIES

Ακόμα κι όσοι δεν τοποθέτησαν το Random Access Memories ανάμεσα στα άλμπουμ της χρονιάς, συμφώνησαν πως το "Get Lucky" είναι το απόλυτο τραγούδι του 2013. Σπουδαίο κομμάτι. Όλος ο δίσκος όμως είναι σπουδαίος. Οι Daft Punk έχουν αυτό το μαγικό που διαθέτουν και οι Black Keys. Οι δεύτεροι σκαλίζουν θαυμάσια την ιστορία του blues και φτιάχνουν σύγχρονα διαμάντια. Οι Daft Punk το επιτυγχάνουν με την disco (η οποία, σημειωτέον, ποτέ δεν μου άρεσε ως ήχος κι ως στυλ ούτε στο ελάχιστο). Αποτίουν επίσης και φόρο τιμής στον Giorgio Moroder με ένα ευφυές τραγούδι.

2. Arctic Monkeys AM

Ο Alex Turner είναι ό,τι καλύτερο έβγαλε η Μεγάλη Βρετανία τα τελευταία χρόνια. Ιδιοφυΐα. Και οι Arctic Monkeys είναι το γκρουπ εκείνο που συνεχίζει να εκπλήσσει με την εκάστοτε δουλειά του. Ολοκληρωμένες δουλειές, με αρχή μέση και τέλος, αλλά και με τραγούδια-singles δυναμίτες. Η χαρά του dj.

3. Kanye West YEEZUS

Στην αρχή σε ξενίζει. Είναι ένα άλμπουμ κάπως... προβληματικό. Ειδικά αν είσαι κάτοικος (και ακροατής) της από 'δω πλευράς του Ατλαντικού. Δυσνόητο, δύστροπο, περίεργο. Και σε ξενίζει ακόμα κι αν είσαι από τους φανατικούς οπαδούς του Kanye (like me). Με τα ακούσματα ξεκαθαρίζει όμως η... κατάσταση. Και νιώθεις πως περιέχει ψήγματα από τον ήχο του μέλλοντος.

4. Queens of the Stone Age ...LIKE CLOCKWORK

Οι QOTSA αποδεικνύονται, δίσκο με το δίσκο, πως είναι το πιο «στιβαρό» συγκρότημα του

σύγχρονου ροκ. Αυτό με τη μεγαλύτερη ουσία, αν με καταλαβαίνετε. Ανεξαρτήτως αν είναι το καλύτερο ή το χειρότερο. Βγάζουν δίσκους ορόσημα για την εκάστοτε χρονιά.

5. The Weeknd KISS LAND

Αν και διαθέτει μία φωνή που δεν με τρελαίνει, πολύ light για τα γούστα μου, γράφει καταπληκτική μουσική. Κάπως γλυκερή η soul του, αλλά είπαμε, η έμπνευση πάνω απ' όλα.

Το RAM των Daft Punk έχει τη μνήμη του στη δίσκο των '80s, αλλά έχει συστατικά των Tens, τα οποία βέβαια σε φάνοται στις επιτυχίες, αλλά στα υπόλοιπα τραγούδια του.

1. Daft Punk RANDOM ACCESS MEMORIES

Οι Γάλλοι προσπάθησαν να δημιουργήσουν ένα κλασικό άλμπουμ, ένα δίσκο που να βλέπει το παρελθόν με τα μάτια του παρόντος και το μέλλοντος ίσως... Το RAM έχει τη μνήμη του στη disco των '80s, αλλά έχει συστατικά των Tens, τα οποία βέβαια δε φαίνονται στις επιτυχίες, αλλά στα υπόλοιπα τραγούδια του.

2. Arcade Fire REFLEKTOR

Οι μελωδίες των Arcade Fire συνδυάζονται με τις ηλεκτρονικές ανησυχίες του James Murphy. Ένα διπλό άλμπουμ με σενάριο, υπόθεση, Ελληνικό μύθο κι εξώφυλλο (Ορφείας κι Ευριδίκης),

Μαθηματικά, Τηλεπικοινωνίες, Μουσική, ραδιόφωνο από το 1994 (γύρω τις Τρίτες 8-10 μμ στο Mindradio.gr), υψέθνος του Ρ/Σ <<Χώρος 94,2>>, αρχικουταξία στο περιοδικό <<Χώρος ΖΗΝ>>, αρχικουταξία στο Mix Grill (www.mixgrill.gr) από την πρώτη μέρα, δίπλα για νέες ιδέες (ακόμη κι αν δεν είναι υλοποιήσιμες), αγάπη για οτιδήποτε έχει σχέση με το Mix Grill.

μηνύματα και μουσικούς προβληματισμούς από ένα από τα καλύτερα συγκροτήματα των '00s και των Tens.

3. Arctic Monkeys AM

Δεν κράτησαν απλά το επίπεδο της μουσικής τους πρότασης σε αυτό που μας έχουν συνθίσει από το ντεμπούτο τους, αλλά τόλμησαν και πρόσθεσαν κι άλλα στοιχεία από τη disco και την RnB. Το AM δεν παραπέμπει μόνο στα αρχικά τους, αλλά και στην αντίστοιχη ραδιοφωνική συχνότητα. Ο δίσκος βασίζεται στο παρελθόν, όπως και οι προηγούμενοι, αλλά είναι ίσως ο πιο «φρέσκος» απ' όλους!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΙΩΤΗΣ — MIXGRILL.GR

Άνθρωποι που ήταν σε απόσταση από τα δισκοπωλεία ενθουσιάζονται από τα μοντέλα τύπου Spotify

Το 2013 ήταν η καλύτερη χρονιά της δεκαετίας, όσον αφορά στη μουσική της. Οι επιλογές που είχαμε φέτος ήταν πολλές και (πιστέψτε με) δεν ήταν εύκολο να επιλέξω τα δύο από τα 5 πρώτα άλμπουμ. Οι τρεις πρώτοι δίσκοι ήταν σίγουροι για μένα, εδώ και αρκετές εβδομάδες. Πρόκειται για τρεις ολοκληρωμένες δουλειές, που πιστεύω ότι θα ακούμε και μετά από πολλά χρόνια. Όμως είναι κι άλλοι δίσκοι του 2013, που ξεχώρισαν φέτος... Η επιστροφή του David Bowie, οι National, οι Vampire Weekend, οι Disclosure, οι Haim κ.ά.

Γενικότερα, το 2013 οι μουσικοί συνεχίζουν να βασίζονται στις συναυλίες κι όχι στις πωλήσεις των δίσκων τους. Η απήχηση του μοντέλου του Spotify δημιουργεί ένα νέο σκηνικό στο χώρο της μουσικής, το οποίο δεν μπορεί να μείνει απαρατήρητο. Άνθρωποι που ήταν σε απόσταση από τα δισκοπωλεία και δεν τρελαίνονταν με την αγορά ψηφιακής μουσικής, ενθουσιάζονται από τα μοντέλα τύπου Spotify, ανακαλύπτουν νέους καλλιτέχνες, θυμούνται το παρελθόν και ακούνε πολύ περισσότερη μουσική από πριν. Όπως και να το κάνουμε, αυτό είναι ένα πολύ θετικό στοιχείο για τη μουσική. Βέβαια, στην Ελλάδα το ανακαλύψαμε φέτος.

Όσον αφορά στην εγχώρια δισκογραφία, είχαμε άλλη μια καλή χρονιά, με αξιόλογες επιστροφές των δύο χαρακτηριστικών μορφών της ελληνικής ροκ μουσικής (Παυλίδης, Αγγελάκας) και προτάσεις από άλλα νέα σχήματα, όπως οι Playground noise, Keep Shelly in Athens, The Boy, Tango with Lions, Callas κ.ά. Τέλος, στο συναυλιακό τοπίο, μετά από αρκετές υπερβολές στη χρυσή δεκαετία των '00s, η Ελλάδα μας γύρισε στα '90s. Ίσως αυτό να μας κάνει καλό...

4. The Weeknd KISS LAND

Το ντεμπούτο άλμπουμ του Καναδέζου μουσικού μας προσέφερε ίσως την πιο «φρέσκια» δουλειά της χρονιάς. Μερικές φορές αυτός ο δίσκος μου θυμίζει τους Everything But the Girl στη δεκαετία του '90 κι άλλες τη μουσική που μπορεί να ακούμε τα επόμενα χρόνια... Ένας χαρισματικός μουσικός, μια ξεχωριστή πρόταση.

5. Nick Cave & the Bad Seeds PUSH THE SKY AWAY

Θυμάμαι σαν χθες την πρώτη ακρόαση του Push the Sky Away στο Au Revoir στην Πατρίδα. Ένας δίσκος με έντονο το λυρικό στοιχείο σε σκοτεινά και μυστικιστικά μονοπάτια. Ένα άλμπουμ που σε πρεμεί και παράλληλα σε προβληματίζει, με τραγούδια σαν το "Jubilee Street", το οποίο είναι μέσα στα καλύτερα τραγούδια της χρονιάς.

Ο Αντώνης Μουστάκας είναι υπεύθυνος ύλης και συντάκτης στο μουσικό site Rocking.gr (rocking.gr/editors/AntonisMoustakas/2/). Κάθε Δευτέρα, στις 20:00, επιλέγει μουσικές στην εκπομπή Retrinno (facebook.com/Retrinno), στο ραδιόφωνο του Rockmachine.

1. The Temperance Movement

THE TEMPERANCE MOVEMENT

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ - ROCKING.GR

Ποιος το είπε για τους καλλιτέχνες πως καθήκανε; Μήπως δεν ψαχνουμε στα σωστά σημεία;

Βγήκε η φήμη πως το άλμπουμ πέθανε, το ίδιο και οι συναυλίες. Η πραγματικότητα είναι πως οι εταιρίες δεν βγάζουν πια τα χρήματα που επιθυμούν και οι φτασμένοι καλλιτέχνες δεν έχουν πια κίνητρο για τη δημιουργία σπουδαίων δίσκων, αφού αυτοί θα τους φέρουν πολύ μικρότερα έσοδα σε σχέση με το παρελθόν. Στην χώρα μας, η αγορά του άλμπουμ έχει φτάσει να αποτελεί τη τελευταία προτεραιότητα του μουσικόφιλου καταναλωτή. Ο συλλέκτης, που μέχρι πρόσφατα απλώς άλλαζε το μέσο αποθήκευσης της μουσικής του συλλογής (από βινύλιο σε κασέτα και αργότερα σε cd), ταΐζοντας πάντα τις δισκογραφικές, έχει μετατραπεί σε αποθηκάριο δωρεάν mp3 που μαζεύει δισκογραφίες που μάλλον δεν θα ακούσει ποτέ στον σκληρό του δίσκο. Η λύση των υπηρεσιών streaming με το μηνιαίο πάγιο ίσως είναι η (τελευταία;) ευκαιρία για τις εταιρίες και ελπίζω και για τον καλλιτέχνη που περιμένει να ζήσει από το μεράκι του. Μέχρι να γυρίσει όμως ο οικονομικός τροχός, η καλή μουσική είναι ακόμα εδώ, σε μικρές σκηνές και άγνωστους μερακλήδες μουσικούς που μας γυρίζουν πίσω στις εποχές που ξεκινούσες να φτιάξεις κάτι για τη δημιουργία και όχι για όλα τα υπόλοιπα που έπονται. Οι ταχύτητες της εποχής λιγγωύνει, αλλά με το σωστό τρόπο (και τόπο) ενημέρωσης ο φίλος της μουσικής μπορεί να βρίσκει το άξιο λόγο και ακρόασης. Το στοίχημα για την δική μας πλευρά, αυτή των μέσων, είναι η ταχύτητα στην ενημέρωση και η διαλογή του αξιόλογου μέσα στο πλήθος της μετριότητας. Όποιος δεν μπορεί να ακολουθήσει, απλά θα τον προσπεράσει η εποχή μας.

Το σπίτωμα των φερέλιπιδων κλασικοροκάδων σε metal δισκογραφικές συνεχίζεται και φέτος. Οι συγκεκριμένοι Βρετανοί πέρασαν απότομα από το underground στη φάση της δικής τους εφαρμογής για smartphone και των επαγγελματικών video clip. Δεν έχασαν όμως το στόχο τους και συνεχίζουν να μας ροκάρουν με τον «κλασικό» τρόπο στο ντεμπούτο τους.

2. Federal Charm

FEDERAL CHARM

Το blues rock αυτών των πιτσιρικάδων από το Manchester ξεχωρίζει από το σωρό. Ο λόγος; Είναι πιο funky και πιο μοντέρνο από αυτό των Answer και των Rival Sons και πιο ενδιαφέρον, ενεργητικό και ωμό από του Joe Bonamassa και της συνομοταξίας του.

3. Mojo Radio

RISE

Σκληρές κιθάρες και φυσαρμόνικα. Ωμό και αφτιασίδωτο blues rock, όπως παιζόταν στις αρχές των '70s. Ο ενθουσιασμός μου παρόμοιος με την ακρόαση του ομώνυμου (τυχαίο;) πρώτου άλμπουμ των Answer πίσω στο 2007.

4. Steven Wilson

THE RAVEN THAT REFUSED TO SING (AND OTHER STORIES)

Ένα progressive rock αριστούργημα από έναν εγκέφαλο της μουσικής που αγαπάμε. Υψηλού επιπέδου συνθέσεις από σπουδαίους μουσικούς με άλλο ένα συν το μικρό αλλά μαγικό άγγιγμα του Alan Parsons.

5. Ben Harper & Charlie Musselwhite

GET UP!

Ο διεθνώς αναγνωρισμένος τραγουδοποιός συναντά ένα λιγότερο γνωστό αλλά αυθεντικό blues ήρωα. Μαζί σχηματίζουν αυτό που θα περίμενε κανείς. Το συνδυασμό του ανόθευτου με το ευκολομνημόνευτο, σε ένα άλμπουμ που όλα κυλούν φυσικά και αβίαστα.

Ο Μπάμπης Αργυρίου είναι ιδρυτής του πολύ αξιόλογου μουσικού site mic.gr, το οποίο και διευθύνει ως σήμερα. Στο παρελθόν έχει ιδρύσει το Ραδιο Free, την Lazy Dog Records, το Rollin Under Fanzine κ.ά.

Πέντε ενδιαφέρουσες κυκλοφορίες του 2013

1. Forest Swords

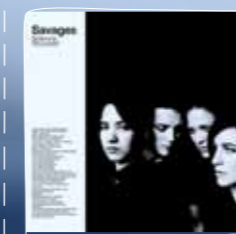
ENGRAVINGS

Αβίαστα (αλλά όχι αβάδιστα, αφού του άρεσε να δουλεύει με το λάπτοπ στην ύπαιθρο) και με τα λόγια του μέντορά του («φτιάξ' το γαμημένα όμορφο») στα προβληματικά αφτιά του, ο νεαρός Matt Barnes απ' το Λίβερπουλ ετοίμασε το πρώτο σπουδαίο άλμπουμ του, που είναι ηλεκτρονικό, σινεφιλικό, με επεξεργασμένα φωνητικά και ευρύτατο ηχολόγιο.

3. Savages

SILENCE YOURSELF

Σαν Banshees και Bauhaus μαζί, που παίζουν τα πρώτα τραγούδια των δευτέρων και τραγουδάει η Σιουξσιε, αλλά όχι μόνο αυτό. Προσθέτουν το δικό τους εξτραδάκι και ξεπερνούν κατά πολύ το όριο της απλής μίμησης-αντιγραφής.

2. The Ex & Brass Unbound

ENORMOUS DOOR

Παλιό σχεδόν όσο και οι Fall. Με τη διαφορά ότι αυτοί δεν έχουν αρχηγό, κάθε χρόνο δοκιμάζουν και κάτι διαφορετικό, γι' αυτό και βγάζουν πιο ενδιαφέροντες δίσκους. Εδώ κάνουν πανκ πάρτι με τη βοήθεια τεσσάρων πνευστών.

4. Jenny Hval

INNOCENCE IS KINKY

Αρχίζει με εξομολόγηση αλά Laurie και σε λίγο σκάει μια κιθάρα αλά Gang of Four. Μην το σώζεις όμως, δεν θα σου χρειαστεί σαν οδηγός γιατί ο δίσκος αλλάζει συνέχεια, περνώντας από χίλια κύματα. Ελλείψει χώρου ας πούμε ότι περιέχει αυτοσχεδιαστικά τσιτκ. Αλλά πάλι... Άστο, θέλει συζήτηση. Ο John Parish έπαιξε και παρήγαγε.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ - MIC.GR

Συνεχίσαμε να ψάχνουμε συγκινήσεις μέσα σε απίθανες underground κυκλοφορίες

Ήταν μια υπέροχη χρονιά. Δεν βγήκαμε απ' το ευρώ, δεν μείναμε όλοι άστεγοι, ούτε ξεκινήσαμε εμφύλιο πόλεμο. Η πειρατεία δεν σκότωσε ακόμα τη μουσική. Ο Eminem με τον Timberlake έκαναν bras de fer στα charts. Οι Arcade Fire με τον Kanye West χαμογέλασαν και πάλι σκαλιά στις λίστες με τα καλύτερα. Οι φίλοι μου κι εγώ συνεχίσαμε να ψάχνουμε συγκινήσεις μέσα σε απίθανες underground κυκλοφορίες. Ξεχωριστό γεγονός για την αφεντιά μου η έκδοση του πρώτου μου μυθιστορήματος. Τι άλλο να ζητήσει κανείς;

«ΕΧΩ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΤΟΥΣ»

«Εχω όλους τους δίσκους τους» είναι ο τίτλος του μυθιστορήματος του Μπάμπη Αργυρίου με ήρωα τον Σίμο Μπάνση. Ανήκει στην κατηγορία των βιβλίων που συχνά χαρακτηρίζονται «ροκ μυθιστορήματα». Το μεγαλύτερο μέρος της δράσης του εκτυλίσσεται στη Θεσσαλονίκη, το πρώτο μισό του 2013.

5. Chicaloyoh

FOLIE SACREE

Νέα γαλλίδα, μόνη, ανεβαίνει το Γολγοθά της με ένα σετ τύμπανα στην πλάτη και ένα κήμπορντ στα χέρια. Της παίρνει 37 λεπτά. Κι άλλο, κι άλλο Alice Dourlen, φωνάζουν οι πιστοί της.

Jenny Hval: Αρχίζει με εξομολόγηση αλά Laurie και σε λίγο σκάει μια κιθάρα αλά Gang of Four...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ

«Αποτέλεσμα θετικό για το μαυρομεταλλικό ήχο»

[Ιδιοκτήτης της καλύτερης black metal πλατφόρμας <https://miserenobis.juk.com> και συνεργάτης του Anropolis Metal]

Ομολογώ πως ποτέ δεν μου ήταν εύκολο στο τέλος της εκάστοτε χρονιάς να δημιουργήσω μια λίστα με τις καλύτερες κυκλοφορίες. Παρ' όλα αυτά, όμως, αρκετές φορές το έκανα, **βάζοντας τον εαυτό μου σε δοκιμασία που ως βάση είχε το μεράκι και την αγάπη ενός οπαδού για την μουσική.** Πέρα από τη δεκάδα της λίστας, πολύ καλά δείγματα γραφής είχαμε από τους The Howling Wind, Necrophobic, Gehenna, αλλά και τους πρωτάρηδες Sarkrista. Οι κυκλοφορίες των Honna, Pagan Hellfire, Endstille, Flagellant δεν πρέπει να περάσουν απαρατήρητες, καθώς και των δικών μας Acherontas, Naer Mataron και Sad. Από τη Γαλλία, οι Asooth και Peste Noire στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων, ενώ οι –προσφάτως διαλυμένοι– Altar of Plagues μάς έκαψαν τα μυαλά και αποχώρησαν για πάντα. Οι Pest επέστρεψαν με το πρωτόγονο heavy metal τους και οι Clandestine Blaze συνέχισαν να μαυρίζουν τα όνειρά μας. Οι Summoning συνέχισαν το επικό τους ταξίδι, έχοντας συνοδοιπόρους τους Caladan Brood, ενώ σε πιο μελαγχολικά τοπία κινήθηκαν για άλλη μια φορά οι Gris και Sombres Forêts, απευθυνόμενοι σε πιο ανοιχτόμυαλους ακροατές. Οι Watain δικάσαν, οι Darkthrone heavy metal-ισαν όσο ποτέ, ενώ οι Inquisition μάς προσέφεραν έναν (ακόμη) καλό δίσκο, αλλά μια από τα ίδια. Οι Blodsrit κυκλοφόρησαν το πιο «σουηδικό» άλμπουμ της καριέρας τους και οι Valkyija δεν πρόλαβαν να πάρουν τα ακούσματα τους, αφού μόλις κυκλοφόρησε. Σίγουρα έχω παραλείψει κυκλοφορίες, ίσως έχω αδικήσει μπάντες, ακόμη και έμένα τον ίδιο. Άλλοι θα διαφωνήσετε, άλλοι θα συμφωνήσετε. **Το αποτέλεσμα όμως, για τον μαυρομεταλλικό ήχο, μόνο ως θετικό μπορεί να κριθεί.**

1. Celestial Bloodshed

Q

Το κεφάλαιο των (αδικοκαμένων) Celestial Bloodshed κλείνει με τον ίδιο επιβλητικό τρόπο με τον οποίο άνοιξε, μονάχα συντομότερα απ' όσο θα 'πρεπε. Μεγαλειώδης μπάντα, τρομάζει πολλούς η σκέψη και μόνο πόσο (περισσότερο) καταδικασμένες θα ήταν οι ψυχές μας αν συνέχιζαν το «έργο» τους. R.I.P.

2. Throne of Katarsis

THE THREE TRANSCENDENTAL KEYS

Νορβηγίας συνέχεια λοιπόν. Όσοι καταφέραμε να βγούμε αλώβητοι από την καταχνιά των Celestial Bloodshed, μάς αποτελειώνουν οι Throne Of Katarsis. Το black metal ξαναγίνεται «άσκημη», με τόσο εθιστική μουσική (και όχι μόνο), ξαναφοράμε τις κουκούλες μας και υποκλινόμαστε.

Το κεφάλαιο των (αδικοκαμένων) Celestial Bloodshed κλείνει με τον ίδιο επιβλητικό τρόπο με τον οποίο άνοιξε...

3. Chaos Invocation

BLACK MIRROR HOURS

Στο δεύτερο άλμπουμ (σε αντίθεση με το ντεμπούτο τους), οι Chaos Invocation, αφού έδωσαν βάση στις μελωδίες της κιθάρας, μείωσαν και τις ταχύτητες, καταφέροντας να δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα-μαύρη κουρτίνα. Μια κουρτίνα δια μέσω της οποίας μπορείς να διακρίνεις μονάχα σκιές και αλλόκοτους ψιθύρους...

4. Cultes Des Ghoules

HENBANE

Ανατριχιαστικές μελωδίες και ατμόσφαιρες, κατευθείαν βγαλμένες από το μουντρούμι κάποιου παλιού, ξεχασμένου αρχοντικού. Οι λαβύρινθοι του μυαλού κατακλύζονται από αρχαία ξόρκια και ιστορίες δαιμόνων. Αφηγητής; Η φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού μας, που όλοι αποφεύγουμε.

5. Satyricon

SATYRICON

Οι Satyricon αποφάσισαν να κυκλοφορήσουν το ομώνυμό τους άλμπουμ, θεωρώντας το σαν το μεγαλύτερό τους βήμα μπροστά. Προσωπικά, θα με βρείτε σύμφωνο. Ο ντόρος ήταν μεγάλος. Διάσπαρτα στοιχεία από προηγούμενες κυκλοφορίες της μπάντας υπάρχουν παντού, ενώ η συνεργασία με τον Sivert Høyem (Madrugada) για το "Phoenix" είχε ως αποτέλεσμα ένα πανέμορφο κομμάτι.

Οι Satyricon αποφάσισαν να κυκλοφορήσουν το ομώνυμό τους άλμπουμ, θεωρώντας το σαν το μεγαλύτερό τους βήμα μπροστά. Και ήταν πράγματι έτσι.

6. Saligia

LVX AETERNA

Μπορεί να μην πρόκειται για ολοκληρωμένη κυκλοφορία, αλλά τα 25 λεπτά της διάρκειας του αρκούν και περισσεύουν για να μας μεταλαμπαδεύσει την (μαύρη) φλόγα που καίει στις καρδιές των Saligia. Πρωτόγονο black metal, από τα καλύτερα των ημερών μας. Όμορφο, όσο και παραπλανητικό, εξώφυλλο.

7. Isvind

DAUMYRA

Οι Isvind ανήκουν στην περίπτωση μπάντας που περνά απαρατήρητη (από τους μη μυημένους), αλλά κάνει την ζημιά. Αναβίωση του αρχέγονου και ιερού συναισθήματος των '90s από τους Νορβηγούς που δεν θα απογοητεύσει κανέναν.

8. Koldbrann

VERTIGO

Έπειτα από δύο δίσκους παραδοσιακού νορβηγικού black metal, οι Koldbrann εκσυγχρονίζονται. Σύγχρονες μελωδίες που rock n' roll-άρουν αβίαστα και με μανία. Η μπάντα μπορεί να άφησε στην άκρη το corpse paint, αλλά παραμένει black metal και το Vertigo σφύζει από νεύρο. In maximum volume ONLY.

9. Inferno

OMNIBSSENCE FILLED BY HIS GREATNESS

Η Τσεχία είναι κάτι παραπάνω από τους Master's Hammer. Οι Inferno τολμούν (αρκετά μεγάλη, ομολογουμένης) στροφή στον ήχο τους και περνούν από το στακάτο, darkthrone-ικό (και ποιοτικό) black metal των προηγούμενων κυκλοφοριών, σε ένα κράμα ορθόδοξου ήχου, μπολιασμένο με δόσεις ψυχεδέλειας. Αλήθεια, έχετε αναρωτηθεί πως θα ήταν οι Pink Floyd με corpse paint;

10. Thou Art Lord

THE REGAL PULSE OF LUCIFER

Έχουν περάσει 8 χρόνια από τότε που το τέρας των Thou Art Lord βρυχήθηκε για τελευταία φορά. Εν έτει 2013, επιστρέφει από την άβυσσο και εξαπολύει μαυρομεταλλική επίθεση, πιο λυσσασμένη από ποτέ. «Σπάει» τα όρια της Ελλάδας, ως ένα από τα καλύτερα άλμπουμ που έχει «ξεβράσει» η σκηνή μας.

Το τέρας των Thou Art Lord επέστρεψε το 2013 και «έσπασε» τα όρια της Ελλάδας...

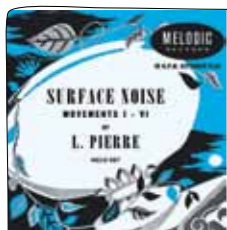
**Το black metal ξαναγίνεται «άσκημη»,
μα τόσο εθιστική μουσική (και όχι μόνο),
ξαναφοράμε τις κουκούλες μας και υποκλινόμαστε.**

1. Mala Morska Mila (Soundtrack)

Μουσική από μια τσέχικη κινηματογραφική βερσιόν της Μικρής Γοργόνας, από τα '70s. Μια όμορφη ταινία. Το περίμενα εδώ και πολύ καιρό, μαζί με πολλά άλλα soundtrack που κυκλοφόρησαν πρόσφατα από το τν Finders Keepers.

2. L. Pierre SURFACE NOISE

Υπήρξα μεγάλος οπαδός των Arab Strap. Και λατρεύω τη δουλειά του Aidan Moffat ως L. Pierre. Είναι ένα ωραίο άλμπουμ, για να το «ρουφήξεις» με τα ακουστικά. Ή ηχογράφησε το σε ένα C90 και πλύνε τα πιάτα ακούγοντάς το.

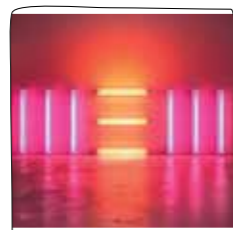
3. Phosphorescent MUCHACHO

Άκουγα διαρκώς σχόλια γι' αυτό. Είναι όλο και πιο

δύσκολο να ανακαλύπτεις μουσική μόνος σου όταν ξοδεύεις όλο το χρόνο σου για να τη δημιουργείς. Μεγάλο μέρος αυτού του άλμπουμ το νιώθω οικείο. Αλλά και πολύ φρέσκο μαζί.

4. Paul McCartney NEW

Ξέρω ότι θα έπρεπε να διαλέξω κάτι πιο μυστηριώδες και δύσκολο. Αλλά θαυμάζω τον McCartney. Και είναι σε φόρμα. Μακάρι να μπορώ να λέω το ίδιο και για μένα όταν θα είμαι 70.

5. Velvet Underground WHITE LIGHT/WHITE HEAT

Έχει μόλις επανακυκλοφορήσει, επομένως περνάει για φετινό. Μία μεγάλη απώλεια. Μόνο ο John Cale απέμεινε. Η γραμμή για τους Tundersticks ξεκινάει εδώ. Ό,τι ακολουθεί οδήγησε σε εμάς. Γι' αυτό το λόγο αυτό υπάρχουμε. Ήταν οι πρώτοι ρυθκ και μας δίδαξαν όλο τους να κάνουμε ωραία μουσική.

TINDERSTICKS ACROSS SIX LEAP YEARS

Εικοσιένα χρόνια είναι πολλά. Απολογισμοί, επιτυχίες, αποτυχίες, στιγμές καλές και άσχημες. Οι Tundersticks δεν επέστρεψαν το 2013 με νέο υλικό, αλλά σε παλιά τραγούδια τα οποία ηχογράφησαν ξανά, τραγούδια που είχαν «καθεί κάπου στην πορεία», όπως αναφέρουν και οι ίδιοι, και που δεν καταγράφηκαν ποτέ με τον τρόπο που η μπάντα τα είχε οραματισθεί. Δέκα τραγούδια από την πορεία της μπάντας (αλλά και της προσωπικής διακογραφίας του Staples), με αφορμή τον εορτασμό των 21 χρόνων από την δημιουργία της, με την παρέα να μπαίνει στα Abbey Road Studios και να παίζει ξανά τραγούδια όπως το "A Night In", "She's Gone", "Say Goodbye to the City", "Dying Slowly". Η ηχογράφηση στα Abbey Road δημιουργεί την

αίσθηση μιας μεγαλύτερης πιστότητας και ευκρίνειας στον ήχο αλλά και «ζεστασιάς», με τις ενορχηστρώσεις να μην απομακρύνονται ιδιαίτερα από τις πρωτότυπες συνθέσεις. Ο Staples βρίσκεται σε εξαιρετική φόρμα και βάζει ξανά την βαρύτονη - βελοούδινη σφραγίδα της φωνής του, πιο ήπιος και λιγότερο μελοδραματικός, τουλάχιστον αυτή τη φορά. Οι Tundersticks σεβρίβουν λοιπόν έναν δίσκο - υπενθύμιση που εξυπηρετεί την επέτειό τους, αλλά που δεν προσθέτει ούτε αφαιρεί κάτι, τελικά. Μια συλλογή τραγουδιών που κάποιος θα φέρει αναμνήσεις και νοσταλγία, ενώ στους υπόλοιπους αυτή η «υπενθύμιση» θα περάσει μάλλον αδιάφορα, ειδικά αν δεν ανήκουν και στους fan της μπάντας. - Όλγα Σκούρτη

Antiques Bought and Sold
WIDE RANGE OF ANTIQUES & CURIOS ALWAYS IN STOCK

DAVID BOULTER (TINDERSTICKS)

Από μια άποψη ήταν έκπληξη που ο Lou Reed έφτασε μέχρι εδώ. Από την άλλη, νομίζεις ότι ορισμένοι άνθρωποι θα ζήσουν για πάντα!

Καταρχάς, χαιρετώ όλους στην Ελλάδα. Ζητώ συγγνώμη που έχουμε καιρό να έρθουμε. Επίσης στεναχωρήθηκα που δεν ήρθα για τις ετήσιες διακοπές μου εκεί, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Τη χρονιά αυτή οι Tundersticks συμπλήρωσαν 21 χρόνια ζωής. Συνεπώς, **η χρονιά ξεκίνησε για εμάς ξοδεύοντας κάποιες μέρες στα Abbey Road Studios** και ηχογραφώντας μερικά από τα παλιότερα κομμάτια μας.

Πολλοί μας ρωτάνε γιατί το κάναμε αυτό. Ήταν για εμάς ο καλύτερος τρόπος για να γιορτάσουμε το παρελθόν. Επίσης, συ-

νεχίσαμε **τη συνεργασία μας με την Claire Denis** για την ταινία της Les Salauds. Η Claire ήταν φίλη του Lou Reed. Από μια άποψη, ήταν έκπληξη που έφτασε μέχρι εδώ. Και από την άλλη, **νομίζεις ότι ορισμένοι άνθρωποι θα ζήσουν για πάντα**. Τουλάχιστον ήταν πάντα μπροστά. Η στάση ζωής είναι σχεδόν τόσο σημαντική όσο και η ίδια η μουσική. Μία άποψη που ενστερνιζόμαστε απόλυτα, πιθανόν γι' αυτό και υπάρχουμε ακόμα. Και ελπίζω και για περισσότερο. Και μακάρι να σας δούμε ξανά σύντομα. Κατά προτίμηση σε μια υπέροχη αμμουδερή παραλία!

JULIA HOLTER

Ανυπομονώ να έρθω στην Ελλάδα. Έχω ακούσει ότι είναι ένα από τα καλύτερα μέρη του κόσμου, οπότε σχεδιάζω να έρθω να σας δω μέσα στο 2014!

1. Laurel Halo Chance of Rain

2. Ezra Buchla At the Door

3. Scott Cazan Swallow

4. Mark So Pale Plumes of Dullness

5. Olivia Block Karren

6. Nite Jewel Gems

7. Lucrecia Dalt Syzygy

8. Michael Pisaro and Antoine Beuger This Place/ Is Love

9. Jason Grier Unbekannte

10. Jib Kidder IV

Δεν πήρε πολύ χρόνο στην Julia Holter από το Λος Άντζελες να διαδώσει το όνομά της - μόλις δύο χρόνια κι αντίστοιχες δισκογραφικές δουλειές. Με τίτλους όπως Tragedy και Ekstasis, το 2011 και '12 αντίστοιχα, ήταν προφανές ότι την έμπνευσή της αντλούσε από τους αρχαίους Έλληνες τραγικούς συγγραφείς. Για την τρίτη της δουλειά (Loud City Song) στρέφεται στη νουβέλα Gigi της Colette του 1944 και την κινηματογραφική της μεταφορά το 1958. Οι αναφορές σ' αυτήν διατρέχουν την παρούσα δουλειά και μετασπίζουν το κέντρο του ενδιαφέροντος σε ένα αστικό και διεστραμμένο ρομαντικό πλαίσιο... - Μάνος Μπούρας

ROSS GODFREY - MORCHEEBA

Η ζωντανή μουσική πλέον είναι πιο σημαντική από την ηχογραφημένη!

Η μουσική το 2013 είχε ποικιλία, με κανένα κυρίαρχο στυλ ή είδος. Επικράτησαν βέβαια οι κιθάρες και τα σύνθια.

Η ζωντανή μουσική είναι πιο σημαντική από την ηχογραφημένη για την ώρα και κάθε μπάντα που υπήρξε κάποτε ξανασκηματίστηκε και είναι σε περιοδεία. Οι καλύτερες συναυλίες στις οποίες πήγα πρόσφατα ανήκουν σε παλαιότερα (τα λεγόμενα legacy) ονόματα, όπως η Bonnie Raitt και οι ZZ Top. Κι αν χρειάζεται να δώσω και ένα tip που ανήκει στον 21ο αιώνα, οι The XX ήταν εκπληκτικοί στο φετινό Glastonbury.

Για τους φίλους μας στην Ελλάδα. Θα είχε πλάκα να φέρει κανείς τις βυζαντινές ρίζες της μουσικής του μπουζουκιού στο σήμερα, προσθέτοντας... dubstep beats. Κάποιος πρέπει να το δοκιμάσει (σ. ελπίζουμε όχι εσύ, Ross!).

Θα είχε πλάκα να φέρει κανείς τις βυζαντινές ρίζες της μουσικής του μπουζουκιού στο σήμερα, προσθέτοντας... dubstep beats.

* Το άλμπουμ των Morcheeba, Head Up High, κυκλοφόρησε το φθινόπωρο του 2013. Το νέο τους άλμπουμ ξεκινά με το δροσερό "Gimme Your Love" και συνεχίζει με το εγχείρημα "I'm Not a Believer" - αμφότερα αγάμενα στις καλύτερες στιγμές της καριέρας τους. Η δε ικανότητα της Edwards να μεταμορφώνει ακόμη και συνθέσεις που θα περνούσαν αδιάφορες σε κάτι άξιο προσοχής, είναι εντυπωσιακή. Όσο κι αν φλερτάρουν με το adult contemporary, οι Morcheeba μοιάζουν ανίκανοι να εγκλιωθούν στη μετριότητα. - Π.Α.

1. Emiliana Torrini TOOKAH

Καταπληκτικό electro με Cure-ίζουσες κιθάρες.

2. White Denim CORSICA LEMONADE

Ροκ κιθάρα με το σωστό τρόπο.

3. Jimi Hendrix PEOPLE, HEAVEN AND ANGELS

Ο Jimi είναι ο δάσκαλος, ακόμα και τα outtake του έχουν... μεγαλείο!

4. Iggy and The Stooges READY TO DIE

Οι τύπου εφύρασαν το punk rock ηχογραφούν νέο υλικό.

5. Stubborn Hear STUBBORN HEART

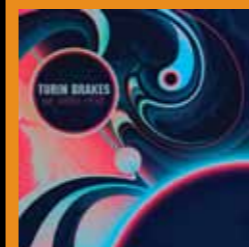
Ναι, κυκλοφόρησε το 2012, αλλά είναι ακόμα το καλύτερο electro άλμπουμ του 2013!

TURIN BRAKES (OLLY)

Θα θέλαμε πολύ να έρθουμε να παίξουμε στην Ελλάδα!

Θα θέλαμε πολύ να έρθουμε να παίξουμε στην Ελλάδα για όλους εσάς, μιας και δεν ξέραμε ως τώρα ότι έχουμε κοινό εκεί! Πραγματικά ελπίζουμε να σας αρέσει το νέο μας άλμπουμ, We Were Here...

TURIN BRAKES - WE WERE HERE

Το ντουέτο των Turin Brakes είναι αρκετά παρεξηγημένο: λόγω του ότι ο ήχος του είναι υπέρ το δέον μαλακός, ήπιων τόνων και βασισμένος σε ακουστικά όργανα, απαξιώνεται αυτόματα από τους οπαδούς της ροκ μουσικής. Αυτό ασφαλώς δεν τους έχει εμποδίσει να έχουν γνωρίσει μια κάποια εμπορική επιτυχία, να συνεχίζουν εδώ και μια δεκαετία περίπου να βγάζουν αξιόλογους δίσκους και να είναι ένα γκρουπ με τη δική του διακριτική γοητεία. Οι Ollly Knights και Gale Paridjanian εξακολουθούν να κινούνται στα όρια μιας μόνιμα μπαλαντοειδούς pop αισθητικής με πολλές αναφορές στο αμερικάνικο soft rock. Το νέο τους άλμπουμ είναι ένα καλοφλοτεχνημένο σύνολο συνθέσεων, ερμηνευμένο με εκφραστικότητα και καλό γούστο. Αγνοήστε τους όσο θέλετε. Απλά να υπενθυμίσουμε ότι οι παλιότερες γενιές των ρόκερς έκαναν το ίδιο για τους Carpenters ή τους Bread και κατόπιν έτρεχαν να μαζέψουν τα ασυμμάζευτα... - Μάνος Μπούρας

1. Laura Marling ONCE I WAS AN EAGLE (ΣΕ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ETHAN JOHNS)

Αυτοί οι δύο είναι παρέα σε ένα μουσικό ταξίδι. Έχει στοιχεία από αυτά που έκανε η Joni Mitchell στα τέλη του '70, όταν το folk και πλησίαζε σε ένα δικό της, jazzy, αφαιρετικό ήχο. Είναι ό,τι πιο συναρπαστικό συμβαίνει εκεί έξω αυτή τη στιγμή για μένα, αλλά είναι διακριτικό και ήσυχο, κι έτσι δεν είναι από τους δίσκους για τους οποίους ακούς παντού... φωνές. Με εκπλήσσει ότι αυτού του είδους η εξέλιξη μπορεί να συμβεί σ' αυτή την ηλικία.

2. Jonathan Wilson FANFARE

Η γυναίκα μου με έβαλε να ακούσω το ντεμπούτο του Gentle Spirit πριν μερικά χρόνια και σχεδόν ντράπηκα με τις αναφορές του άλμπουμ, γιατί είναι βασικά ίδιες με τις δικές μου! Αλλά μόλις το ξεπέρασα, άρχισα να εντρυφώ - αυτό το νέο άλμπουμ σιγά-σιγά αποκαλύπτει την τελειότητά του. Αν είσαι θαυμαστής των Neil Young, Pink Floyd, Crosby Stills & Nash, Joni Mitchell, Supertramp, Steely Dan, Buffalo Springfield ή οποιουδήποτε άλλου καλλιτέχνη από τα '70s, τότε θα αναρωτηθείς πώς σου ξέφυγε αυτός ο τύπος (αν όντως έγινε έτσι).

3. The National TROUBLE WILL FIND ME

Μου το πρότεινε ο Gale των Turin Brakes και μου πήρε μόλις δύο λεπτά για να το λατρέψω. Μία -όπως πρέπει- έξυπνη μοντέρνα rock μπάντα.

4. James Blake OVERGROWN

Υπάρχει κάτι που να μην έχει ειπωθεί για αυτόν τον τύπο; Παρ' όλα αυτά, όταν ακούω αυτό το άλμπουμ και παραβλέπω το hype, είναι απλώς από τις πιο ωραίες και έξυπνες "folktronik" δουλειές που έχουν βγει μέχρι στιγμής.

5. Haim DAYS ARE GONE

Συνειδητοποιημένη, ποιητική percussive pop με κλασικές '80s αναφορές. Αν σου άρεσε το πρώτο άλμπουμ των Phoenix, τότε αυτό έχει παρόμοιο αντίκτυπο (στο μυαλό μου, τουλάχιστον) και αν είναι αυτό που θα κατακτήσει το top 40, τότε γουστάρω! Επιπλέον, μιλάμε για εβραιοπούλες που ροκάρουν με ηλεκτρικές κιθάρες και τα συναφή! Τι να μη σου αρέσει;

Επισκεφθείτε μας στο Facebook/Twitter και στο www.turinbrakes.com

LANTERNS ON THE LAKE

Είναι ενθαρρυντικό το ότι οι ιδέες που εκφράζουν σήμερα πολλοί μέσω της μουσικής αντικατοπτρίζουν τη μεταβαλλόμενη φύση του κόσμου στον οποίο ζούμε.

Νομίζω ότι το 2013 υπήρξε μια καλή χρονιά για τη μουσική γενικά. Ως συγκρότημα έχουμε ποικίλα γούστα, αλλά απ' ό,τι φαίνεται υπήρξε μία ροή καταπληκτικής μουσικής σε όλους μας, η οποία κάλυψε ένα ευρύ φάσμα. **Ακόμα και στην πατρίδα μας, το Newcastle, ξεπρόδνε διαρκώς νέες μπάντες που κάνουν απίστευτη μουσική.** Είναι πραγματικά ενθαρρυντικό το γεγονός ότι σε περιβάλλον στο οποίο οι τρόποι που ο κόσμος αγοράζει και ακούει μουσική αλλάζουν τόσο γρήγορα και η μουσική βιομηχανία βρίσκεται σε μια διαρκή αναταραχή, η ποιότητα της μουσικής που δημιουργούν πολλοί παραμένει απίστευτη και οι ιδέες τις οποίες εκφράζουν είναι πολύ σημαντικές και αντικατοπτρίζουν τη μεταβαλλόμενη φύση του κόσμου στον οποίο ζούμε.

1. The National TROUBLE WILL FIND ME

Άλλος ένας φανταστικός δίσκος από μία σπάνια περίπτωση μπάντας της οποίας η μουσική ακούγεται όλο και καλύτερη κάθε φορά. Έχω ήδη ακούσει το άλμπουμ αμέτρητες φορές και μπορώ και πάλι να το ακούσω και να λατρεύω τα κομμάτια ακόμα περισσότερο από την τελευταία φορά. Το "Pink Rabbits" είναι μάλλον το αγαπημένο μου κομμάτι της χρονιάς.

2. Sigur Ros KVEIKUR

Περίμενα αυτό το άλμπουμ με ενθουσιασμό, απ' τη στιγμή μάλιστα που άκουσα το single Brennisteinn, το οποίο είναι μια ευχάριστη εξέλιξη από το προηγούμενο άλμπουμ τους. Είναι τόσο σκοτεινό και έντονο, αλλά παράλληλα γεμάτο ενέργεια. Για μια μπάντα που ξεχωρίζει στο να εξελίσσεται και να καινοτομεί με ένα απίστευτο τρόπο όπως αυτοί, αυτό θα είναι το καλύτερό τους άλμπουμ για καιρό.

3. Anna Calvi ONE BREATH

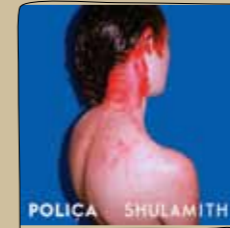
Ένας πραγματικά ενδιαφέρον δίσκος. Συμβαίνουν εκεί τόσα πολλά, έχει μερικές συναρπαστικές ενορχηστρώσεις, υπέρροχα τραγούδια, πολλές εκπλήξεις και στιγμές που πραγματικά το κάνει με ένα είδος οπερατικού runk, κατά μία έννοια.

4. Agnes Obel AVENTINE

Στοιχειωτικό, υποτιμημένο και όμορφο. Στην πρόσφατη περιοδεία μας το άκουγα διαρκώς και ήταν η τέλεια παρέα για να οδηγήσει μέσα στην κρύα, φθινοπωρινή βρετανική ύπαιθρο. Ένα άλμπουμ για τις χειμωνιάτικες νύχτες ή τις παγωμένες πρωινές βόλτες.

5. Poliça SHULAMITH

Ένα φανταστικός pop δίσκος, αλλά με μια πραγματικά σκοτεινή καρδιά. Σε κάνει να τραγουδάς και συ (σε όποια σημεία μπορείς να διακρίνεις τις λέξεις) και να κουνιέσαι στο ρυθμό, αλλά κατά βάθος έχει και κάτι το ανήσυχο. Ένας πραγματικά ενδιαφέρον συνδυασμός τον οποίο δεν μπορώ να σταματήσω να ακούω.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ-ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΓΓΛΙΑ ΩΧΡΙΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

Ο τελευταίος χρόνος απ' ό,τι φαίνεται ήταν πάρα πολύ δύσκολος για την Ελλάδα, ερχόμενος ειδικά μετά από μια σειρά από σκληρά χρόνια από την αρχή της οικονομικής κρίσης. Εδώ στη βόρεια-ανατολική Αγγλία όπου ζούμε έχουμε δεχτεί εξίσου σημαντικό πλήγμα από τη νέα οικονομική πραγματικότητα και πολλοί άνθρωποι που ξέρουμε δυσκολεύονται πολύ, όμως τα δικά μας προβλήματα ωχριούν μπροστά σε αυτά που αντιμετωπίζει η Ελλάδα. Δεν υπάρχουν εύκολες απαντήσεις, όμως σε ταλαιπωρούς καιρούς συχνά προκύπτουν όμορφα και σημαντικά πράγματα και είναι οι αντιξοότητες που πολλές φορές ενώνουν τον κόσμο. Ελπίζουμε ότι παρά τις δυσκολίες που περνάει η χώρα σας, νέα και καλά πράγματα θα έρθουν μέσα στο 2014.

Οι Lanterns On The Lake κυκλοφόρησαν φέτος το πανέμορφο άλμπουμ Until The Colours Run: Dream-pop, Sigur Ros, Low, πειραχμένη ατμοσφαιρική folk, ambient electronica, διάφανες μελωδίες και όμορφες ενορχηστρώσεις που ενίοτε επιστρέφουν στη ζη με τη δύναμη της βαρύτητας που αποκτά ο σταδιακά δυσκολεύμενος ήχος...

CLUTCH (NEIL FALLON)

Το καλύτερο και το μεγαλύτερο live των Clutch το 2013 ήταν αυτό της Αθήνας!

1. Wolf People Fain

Ήμουν στην Ελλάδα όταν άκουσα το νέο δίσκο των Sabbath για πρώτη φορά. Είναι μια από τις περιπτώσεις που για πάντα θα θυμάμαι το μέρος και το χρόνο που άκουσα αυτά τα κομμάτια στο μέλλον.

Το καλύτερο και το μεγαλύτερο live των Clutch το 2013 ήταν αυτό της Αθήνας. "Absolutely bonkers!"

Ήταν ένας απίστευτος τρόπος να τελειώσουμε την ευρωπαϊκή μας περιοδεία και δεν βλέπουμε την ώρα να ξανάρθουμε εκεί το 2014!

2. American Sharks American Sharks

3. Black Sabbath 13

4. Motorhead Aftershock

5. Vista Chino Peace

Οι Clutch κυκλοφόρησαν φέτος το άλμπουμ Earth Rocker. Μετά λοιπόν την «κούλια» του Strange Cousins from the West, επέστρεψαν ως ανασημασμένοι και τρελομένοι νταειρκόδες με μυαλό, για να διαλύσουν τη σκηνή με ένα δίσκο γεμάτο με κολλώδη riff's, χρήστες ταχύτητας και «ζεστή» παραχωχή, όπως ακριβώς τους αρμόζει - Ν.Σ.

Ήμουν στην Ελλάδα όταν άκουσα το νέο δίσκο των Sabbath για πρώτη φορά.

Γάμα την τελειότητα
— είσαι πολύ καλύτερα
χωρίς αυτή. Εάν δεν
βάζεις εξαρχής
την καρδιά σου σε ό,τι
κάνεις ή δημιουργείς,
θα βγει χάλια το
αποτέλεσμα, ούτως
ή άλλως. Μην φοβάσαι
να είσαι ο εαυτός σου.
Ό καθένας μπορεί
να νιώσει θεός.

1. King Krule 6 FEET BENEATH THE MOON

Λατρεύω τον ευάλωτο αλλά παράλληλα επιθετικό ήχο του. Τους στίχους του και τη ΦΩΝΗ του! Μου θυμίζει τον Joe Strummer των Clash!

2. Savages SILENCE YOURSELF

Μία γαμάπη γυναικεία punk-rock μπάντα! Επιτέλους! Είναι πολύ cool! Τις είδα φέτος ζωντανά στο Live At Leeds... Ξετρελάθηκα!

3. MS MR SECONDHAND RAPTURE

Αγαπώ τον Max και τη Lizzy και λατρεύω τη μουσική τους - το σκοτάδι, τη γλύκα, την πρωτοτυπία. Είναι υπέροχοι από κάθε άποψη.

4. Blood Orange CUPID DELUXE

Cool, φρέσκος και πολύ μπροστά! Θα μου άρεσε πολύ να δουλέψω μαζί του μια μέρα, αν σταθώ ποτέ τόσο τυχερός.

5. The Growlers HUNG AT HEART

Μόλις τους ανακάλυψα. Αγόρασα το LP και το EP τους και δεν σταματώ να τα ακούω! Τελευταία φορά που είχα πωρωθεί έτσι ήταν όταν ανακάλυψα την Cat Power πριν 8 χρόνια.

MØ

Η χρονιά ήταν για μένα πυρετώδης, αλλά και όμορφη

Η μουσική σκηνή εξελίσσεται γρήγορα. Δεν είναι κάτι νέο αυτό. Η χρονιά ήταν για μένα πυρετώδης, αλλά και όμορφη. Καθώς εγώ και η μπάντα μου περιοδεύσαμε ανά τον κόσμο, είχαμε το πρόνιο να γνωρίσουμε πολλές από τις "hyped" μπάντες του 2013. MS MR, Aluna George, Churches, Empress Of and Blue Hawaii είναι ορισμένα από τα cool ονόματα με τα οποία συναντιόμασταν και κάναμε παρέα στα φετινά φεστιβάλ και καίρομαι πολύ γι' αυτό - νιώσαμε ένα δέσιμο και ήταν υπέροχα.

MØ - BIKINI DAZE EP

Είναι τόσο εύκολο να συμπαθήσεις την Παρθένα (αυτό σημαίνει MØ στα δανέζικα) από το Οντένσε. Μας έρχεται τυλιγμένη στην αύρα της σκανδιναβικής synth pop, εκείνο το "Pilgrim" -που την ανέδειξε στην πατρίδα- θύμισε Grimes στον αγγλοσαξονικό τύπο (για καλό το είπαν), ενώ η κοριτσιάτικη αναίδη με την οποία μας αντικρίζει από το εξώφυλλο του Bikini Daze αποτελεί σίγουρο συν για όσους έχουν λίγο χιούμορ. Στο δια ταύτα τώρα, στο εσωτερικό του ντεμπούτου EP της 25χρονης Κάρεν, τα πράγματα πηχούν εξίσου ωραία, ενώ επιφυλάσσουν και μία έκπληξη. Περιμένεις δηλαδή λίγο/πολύ τα όσα ακούς στο "XXX 8" και στο "Dark Night", έστω κι αν σου βγαίνουν κομμάτια πιο ηλεκτρονικά από ό,τι θα προέβλεπες (για καλό το λέω): αποτελούν αμφότερα δείγματα μιας καλόγουστης ηλεκτρονικής pop, το δε "XXX 8" κερδίζει εμφανώς από τα στρώματα synth που κομίζει ο συμμετέχων Dirlo. Η έκπληξη έγκειται στα "Never Wanna Know" και "Freedom (#1)", όπου η Karen Ørsted αποκαλύπτεται ως παραδοσιακή singer/songwriter, αρεσκάμενη π.χ. σε μπαλάντες για περασμένες αγάπες. Αποβαίνει λειτουργική αυτή η αντίθεση την οποία χτίζουν τα 4 τραγούδια του παρόντος EP, ενώ η ίδια η MØ την υπερασπίζεται πειστικά στο μικρόφωνο. - Χάρης Συμβουλίδης

IDRA KAYNE

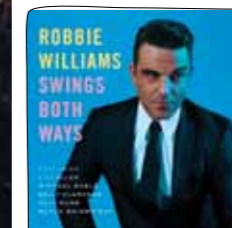
Μόνο ευλογημένη μπορώ να νιώθω...

Το 2013 ήταν μια πολύ πλούσια χρονιά. Πολλά live, μεγαλύτερο κοινό κάθε φορά, πολλή αγάπη, πολλή υποστήριξη, πείσμα για τη συνέχεια, δημιουργικότητα. Είχα την τιμή να είμαι το supporting act στη συναυλία των Hannah Williams & The Tastemakers, να τραγουδήσω στον Κήπο του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, να βρεθώ στην ίδια σκηνή με τον Λουκιανό Κηλαπδόνη, να συμμετάσχω σε δύο πολύ επιτυχημένα μουζικά... Μόνο ευλογημένη μπορώ να νιώθω...

Η «μαύρη» χροιά, με funky χαρακτήρα, αλλά και πολύ τσαγανό χαρακτηρίζουν τις χορδές της Idra Kayne. Όταν μάλιστα στο "Don't Walk Away" αυτά πλαισιώνονται από μια κλασική funk μελωδία και αποχρώσεις από πρώιμους Red Hot Chili Peppers, είναι δύσκολο να μη σε αναγκάσουν να κουνήσεις το κεφάλι (αλλά και τα πόδια) ρυθμικά. Ακούσαμε την Idra Kayne στις αρχές του 2012. Το άλμπουμ της με τίτλο Don't Walk Away είχε τότε μόλις κυκλοφορήσει, ενώ χρειάστηκαν κάποιοι μήνες και μια επιλογή του ομώνυμου κομματιού ως το τραγούδι της άνοιξης εκείνου του έτους από το Jumping Fish, προκειμένου να γίνει σχετικά γνωστή. Το καλοκαίρι του 2013 έκανε αρκετά live στην ελληνική επικράτεια, έφτασε πιο κοντά στο κοινό της επαρχίας, το φθινόπωρο έπαιξε στο Σταυρό του Νότου (τις Τετάρτες) και από το Νοέμβριο συμμετέχει στην παράσταση Appie, μέχρι και το Μάρτιο του 2014, ετοιμάζοντας παράλληλα και κάποια live στην Ευρώπη.

Robbie Williams:
Όριμος, τρυφερός,
κατασταλαγμένος,
κωμικός και φυσικά
φωνάρα!

1. Robbie Williams SWING BOTH WAYS

Ο Robbie Williams στο ύφος που κατά τη γνώμη μου του ταιριάζει περισσότερο από οποιοδήποτε. Όριμος, τρυφερός, κατασταλαγμένος, κωμικός και φυσικά φωνάρα! Ένα άλμπουμ με πολύ όμορφες συνεργασίες που λάτρεψα από το πρώτο άκουσμα.

2. Robin Thicke BLURRED LINES

Αυτόν τον κύριο τον ανακάλυψα πριν 2,5 χρόνια και τον λάτρεψα. R'n'b, pop, soul, που θυμίζει κάτι από τα '90s που τόσο έχω αγαπήσει. Αυτό το άλμπουμ έπαιξε στο αυτοκίνητό μου καθημερινά τουλάχιστον για δύο μήνες. Το ομώνυμο κομμάτι έχει μια από τις πιο ξεσηκωτικές μπάσογραμμές που έχω ακούσει και είναι ο απόλυτος «ύμνος» πριν από βραδινή έξοδο.

3. Clutch EARTH ROCKER

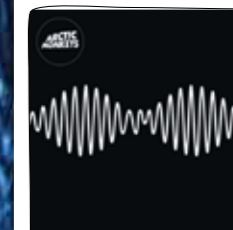
Απλά απίθανο - από το πρώτο έως το τελευταίο κομμάτι. Βρέθηκε σχεδόν τυχαία στα χέρια μου και δεν μπορούσα να σταματήσω να το ακούω για μήνες! Είχα την τύχη να το ακούσω και live φέτος το καλοκαίρι... Απλά ΠΟΡΩΣΗ!

4. O.S.T. DJANGO UNCHAINED

Τι να πω γι' αυτό το soundtrack; Rick Ross, Ennio Morricone, James Brown, 2Pac, Jamie Foxx, Anthony Hamilton, John Legend... Δε νομίζω ότι έχω λόγια να περιγράψω πόσο μα πόσο το αγάπησα. Ακόμη δε μπορώ να αποφασίσω αν τελικά μου άρεσε περισσότερο η ταινία ή η μουσική. Συγκλονιστικά και τα δύο σίγουρα...

5. Arctic Monkeys AM

Η πιο πρόσφατη εμμονή μου....

Το ντεμπούτο άλμπουμ των Playground Theory, με τίτλο Speaking of Secrets, κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο του 2013 από την Puzblemusic και άφησε πάρα πολύ καλές εντυπώσεις. Οι Playground Theory προσέρχονται στο πεδίο της εγχώριας поп/ροκ μουσικής με αισθητική πρόταση συνολική, μιας και το artwork του ντεμπούτου τους ντύνει άψογα τον dream pop ήχο τους. Σαφώς πιο βαρείς σε συναίσθημα από αυτό που υπονοεί το όνομά τους, έχουν μια σχεδόν ενστικτώδη οπτική πάνω στα πράγματα που τους αφορούν...

PLAYGROUND THEORY

Η μελωδία του νέου έτους

Πρωτοχρονιά 2013. Κάθε νέο έτος ξεκινά με ελπίδα και υποσχέσεις. Κάθεσαι πάνω από ένα πιάνο και συνθέτεις την μελωδία του νέου έτους. Τι θα έχει; Θα υπάγεται σε κανόνες; Θα επηρεαστεί από κάποιο πρότυπο; Θα είναι «πιασάρικη» ή θα είναι για «δύσκολα» ακροατήρια; Θα σε ανεβάσει ή θα σε μελαγχολήσει; Θα έχει αρχή και τέλος ή θα κάνει απρόβλεπτες αναδρομές στο παρελθόν; Το παρελθόν; Πόση σημασία έχει;

Όσο προχωράει το κομμάτι υπάρχουν πολλές νότες παραπονεμένες. Θα ακούσεις τι θέλουν να πουν; Πόσο σημαντικές είναι για σένα; Τις νιώθεις όλο και πιο έντονα και αποφασίζεις ότι θα τις κρατήσεις. Ακόμα και να μην τις παίζεις τις ακούς. Έχεις φτάσει σε ένα σημείο καμψής. Πως θα εξελιχθούν από εδώ και εμπρός τα πράγματα; Έγχορδα χαρούμενα μπαίνουν στο προσκήνιο. Που βρέθηκαν; Μήπως τελικά δεν παίζεις μόνος σου; Δεν ξέρεις αν σε ακούνε, αλλά όχι, δεν κάνεις λάθος. Παίζουν στην ίδια κλίμακα, σε συμπληρώνουν, γαμίζουν την σύνθεση. Μήπως τα φαντάζεσαι;

Παραμονή πρωτοχρονιάς 2014. Θα ακούσεις ξανά τη σύνθεση, ίσως για τελευταία φορά. Ζεις το κάθε μέτρο, την κάθε στιγμή. Είσαι πλέον σίγουρος ότι δεν είναι ποτέ η ίδια. Ξέρεις όμως ότι η βάση υπάρχει, ξέρεις τι να κάνεις πλέον. Αύριο ξαναρχίζεις. Θυμάσαι τα λάθη σου άλλα και τα διαγράψεις. Αρχίζεις να ονειρεύεσαι τη μελωδία του 2014. Ξεκινάς και κοιτάς τα αστέρια. Ένα από αυτά είσαι εσύ. Τα άλλα αστέρια σου χαμογελούν... Ονειρεύεσαι ξανά. Δεν χρειάζεσαι τίποτα άλλο. Το πιάνο ακούγεται σαν μουσικό κουτί... Με μια συγκινητική μελωδία.

1. Boards of Canada TOMORROW'S HARVEST

Ambient ατμόσφαιρες, με το απαραίτητο detuning, που σε ταξιδεύουν μακριά. Τέλειο soundtrack για οδήγηση σε μακρινά μέρη.

2. Julia Holter LOUD CITY SONG

Αιθέρια φωνητικά που σε μεταφέρουν σε άλλα μέρη, σε στοιχειώνουν και σε κάνουν να θέλεις να ξανακούσεις αρκετές φορές αυτό το άλμπουμ.

3. Mazzy Star SEASONS OF YOUR DAY

Οι Mazzy Star είναι σταθερή αξία, ακόμα και μετά από 17 χρόνια χωρίς κάποια νέα κυκλοφορία δείχνουν ότι μπορούν να κρατήσουν τον ακροατή από την αρχή μέχρι τέλος του δίσκου τους. Η Hope Sandoval τραγουδάει με την ίδια κορτσιότικη και απόμακρη διάθεση.

4. Still Corners STRANGE PLEASURES

Μετά το ντεμπούτο τους, οι Still Corners -με το δεύτερο άλμπουμ τους- επιβεβαιώνουν πως είναι από τις πιο αξιόλογες dream pop μπάντες. Ξεχωρίζει το "The Trip", αλλά όλο το άλμπουμ έχει μεγάλη συνοχή. Αξίζει να τους ακούσει κανείς και live.

5. Daughter IF YOU LEAVE

Το καινούριο όνομα της 4AD κυκλοφόρησε το πρώτο full άλμπουμ του γεμάτο με μελωδίες και ακουστικές κιθάρες. Το "Youth" είναι από τα αγαπημένα μας, όπως και η δισκουέ τους (που δεν περιλαμβάνεται στο άλμπουμ) του "Get Lucky".

6. Nine Inch Nails HESITATION MARKS

Οι συνθέσεις του Trent Reznor είναι πάντα ενδιαφέρουσες και έχουν την ιδιότητα να σε μαγεύουν όσο περισσότερο ακούς το άλμπουμ. Αυτή τη φορά δεν έχει τον πιο σκληρό ήχο όπως σε παλαιότερες δουλειές, αλλά είναι πιο εγκεφαλικός δίσκος.

7. How To Destroy Angles WELCOME OBLIVION

Σαν παλιός καλός ήχος των Nine Inch Nails, αλλά με γυναικεία φωνητικά. Θυμίζει αρκετά τις πρώιμες εποχές του Reznor, χωρίς όμως να κουράζει. Ξεχωρίσαμε το "The Space In Between" και το "Drowning".

8. Au Revoir Simone MOVE IN SPECTRUMS

Αγαπημένη μπάντα με synth pop ήχο, χαρούμενο, γεμάτο μελωδίες και κορτσιότικες φωνές. Μας κέρδισε το νέο τους άλμπουμ από το πρώτο κομμάτι, "More Than".

9. Atoms for Peace AMOK

Οι δουλειές που έχει κάνει ο Thom Yorke είναι πάντα πρωτοποριακές. Ποτέ δεν αναμασάει τις ίδιες φόρμες, πάντα πειραματίζεται και δημιουργεί νέα είδη μουσικής. Όταν ένας από τους καλύτερους μουσικούς συμπράττει με κορυφαίους άλλους (Flea, Nigel Godrich, Joey Waronker), το αποτέλεσμα είναι ιδιοφυές.

10. Mogwai LES REVENANTS

Ατμοσφαιρικό άλμπουμ, που μας ταξίδεψε σε ονειροπολήσεις. Με τους ήχους των Mogwai επιστρέφουν ξεχασμένα «φαντάσματα», είτε για να σε τρομάξουν είτε για να σε πάρουν σε ταξίδια μαζί τους. Οι κιθάρες τους το καταφέρνουν τέλεια αυτό.

ΟΙ PLAYGROUND THEORY ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΤΟΥΣ

«Σίγουρα έχουμε επηρεαστεί από τα 1990s, καθώς ακούγαμε πολλά βρετανικά συγκροτήματα της εποχής κατά την εφηβεία μας. Τα τελευταία χρόνια ακούσαμε πολύ τις παραγωγές της 4AD και του Μπρίστολ, ενώ δεν εγκαταλείψαμε ποτέ τη σκηνή του Μάντσεστερ. Ειδικότερα, για τον καθένα μας, ο Δημήτρης έχει πιο ηλεκτρονικές και ίσως πιο ψυχεδελικές επιρροές, ενώ ο Βαγγέλης -εκτός από Stone Roses και Joy Division- αγαπά επίσης την τζαζ και το fusion. Όσο για τη Μάρια, οι δυνατότεροι δεσμοί της από το Νησί είναι οι Radiohead, οι Portishead και οι Massive Attack».

Daughter - If You Leave: Το καινούριο όνομα της 4AD κυκλοφόρησε το πρώτο full άλμπουμ του γεμάτο με μελωδίες και ακουστικές κιθάρες.

ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΗΒΟΡΙΑΣ

Ήταν μια χρονιά κατά την οποία άρχισε να μου ξανα-αποκαλύπτεται το ελληνικό τραγούδι. Υπάρχει μια μεγάλη εικόνα, αλήτικη και ελεύθερη και διωκόμενη, που η γενιά μας είναι καταδικασμένη να τη χάσει. Δεν ξέρω αν είναι και τόσο έξυπνη ιδέα κάτι τέτοιο.

Για τη χρονιά τώρα τι να πω; Δεν είχε διαφορά από άλλες χρονιές. Υπήρξαν πάλι γελοίοι δίσκοι που τα ξένα περιοδικά τους έχρισαν αριστουργήματα – και πολλή αλήθεια και ομορφιά που έφαγε τα μούτρα της.

Μου αρέσει πολύ το Spotify. Δεν χαίρομαι όσο θα χαιρόμουν αν ο κόσμος ξαναγύριζε στα δισκοπωλεία. **Είναι όμως ωραίο που επιτέλους γυρνάμε σε ένα σωστό αισθητικό και ηχητικό minimum** – και έχω ξεκοκαλίσει όλα τα υπέροχα applications: το ADM, το musicmatch, το Blue Note, το classify. Καθαρά προσωπικά μιλώντας, ήταν μια χρονιά κατά την οποία άρχισε να μου ξανα-αποκαλύπτεται το ελληνικό τραγούδι, οι κλασικές ηχογραφήσεις του απ' το 1916 και μετά. Το ότι το τρέλαναν και το ξεζούμισαν οι οικογενειακές γιορτές, τα τηλεοπτικά τσιμπούσια, οι εθνικοί μας τραγουδιστές και η απέχθεια προς την ξένη μουσική δεν θα το αφήσω να με εμποδίσει. **Υπάρχει μια μεγάλη εικόνα, αλήτικη και ελεύθερη και διωκόμενη, που η γενιά μας (με τις πατρικές φιγούρες που της έτυχαν) είναι καταδικασμένη να τη χάσει.** Δεν ξέρω αν είναι και τόσο έξυπνη ιδέα κάτι τέτοιο.

7 Δίσκοι που άκουσα πολύ φέτος (χωρίς αξιολογική σειρά):

1. Phosphorescent MICHACHO

Έχω –όπως όλοι– βαρεθεί το indie που είναι μόνο indie. Την αυτοβιογραφία που είναι μόνο αυτοβιογραφία. Τι μελαγχολία που είναι χαρούμενη κι αυτάρκης. **Αυτός ο δίσκος είναι απολογητικός για την «ανηδονία» του.** Η ανεξάρτητη πλευρά του χρωστάει τόσα πολλά στην αμερικάνικη παράδοση, που μόνο αυτάρκη δεν τον λες. Και το “Song for Zula”, ένα απ’ τα ωραιότερα τραγούδια της χρονιάς, δεν είναι ημερολόγιο. Αν είναι αυτοβιογραφικό, είναι δι’ αλληλογραφίας.

Μου αρέσει πολύ το Spotify. Δεν χαίρομαι όσο θα χαιρόμουν αν ο κόσμος ξαναγύριζε στα δισκοπωλεία. Είναι όμως ωραίο που επιτέλους γυρνάμε σε ένα σωστό αισθητικό και ηχητικό minimum.

2. Vampire Weekend MODERN VAMPIRES OF THE CITY

Πάντα κάτι μ’ έπιανε μ’ αυτούς, αλλά και πάντα κάτι έπαιρνε το χέρι τους από πάνω μου. Μ’ αρέσει που πάντα αναφέρονται σε πράγματα που αγαπάω –τον Paul Simon του «Rhythm of the Saints», τους Talking Heads, τη Νέα Υόρκη του σινεμά–, με διώχνει το ότι όλο αυτό είναι προϋπολογισμένο, συνεχώς άνετο, ανεκδοτολογικό. **Σ’ αυτόν τον δίσκο υπάρχει ένα είδος συγκίνησης, μια μικρή ανησυχία που με κάνει να πιστεύω ότι ο Ezra Koenig έχει κάποιο είδος ψυχισμού.**

3. Daft Punk RANDOM ACCESS MEMORIES

Τι να πω; Τον βρήκω αξιαγάπητο αυτό το δίσκο. **Είναι παιδικός, αφελής, παρά το ότι έχει φτιαχτεί για κεντρικό παιχνίδι,** έχει το “Motherboard”, που πάντα ξεχνάω πως το έχω ακούσει και ρωτάω ενθουσιασμένος τον διπλανό μου «τι είναι αυτό;». **Μακάρι όλοι οι δίσκοι απ’ τους οποίους προσδοκά η εκάστοτε βιομηχανία να σωθεί να ήταν σαν κι αυτόν.**

4. Future Of The Left HOW TO STOP YOUR BRAIN IN AN ACCIDENT

Ο Falkous είναι ο Eminem του noise rock. Ο πιο κωμικός, ο πιο ιδιοφυής στιχουργός του είδους. **Πάντα μου άρεσαν οι μουσικοί που εμπνέονταν περισσότερο από την κωμωδία, παρά από τα μουσικά “genres”.** Πώς θα μπορούσε να μη μου αρέσει αυτός ο δίσκος;

5. Elton John THE DIVING BOARD

Επιμένω: είναι ο δίσκος που όλοι περίμεναν από κείνον μετά το ‘75. Το ότι δεν τον περιμένει πια σχεδόν κανείς από κανέναν δεν τον κάνει λιγότερο καλό. Δεν χρειάζεται καν η φιλολογική ευκολία της αναφοράς στον Όσκαρ Γουάιλντ στο δεύτερο τραγούδι, για να καταλάβεις πως **ο δίσκος μιλάει για τη φήμη που κατανάλωσε τον εαυτό της, για την ομορφιά που εξαπατάει όσους την πιστεύουν.** Έχει κι ένα τραγούδι για τον Blind Tom Wiggins, έναν πιανίστα που πέρασε τη ζωή του διασκεδάζοντας τους βασιλείς και τις αυλές τους. Δεν απορώ που έχει το πιο μελαγχολικό, εσωτερικό riff απ’ όλα.

6. Κορε. Υδρο ΑΠΛΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΥΠΑΡΙΞΙΜΟ

Αν το ελληνικό τραγούδι μοιάζει καταδικασμένο από την επίσημη του ηγεσία στην εξιδανίκευση, στις στιχουργικές ανακρίβειες, στις αλάνθαστες παραγωγές, στους «δίσκους-σταθμούς», **να κάποιος που δείχνουν να μην το έχουν πληροφορηθεί.** Και κάνουν τον έναν μετά τον άλλο- δίσκους που βουτούν σε όλα τα πιθανά λάθη, δεν κάνουν καν τον κόπο να δώσουν πρωταγωνιστικό ρόλο στο δίκιο της ματιάς τους. Κι έτσι δίνουν τελικά τη μοναδική ακριβή καταγραφή της φάσης μας. Όπως θες μπορείς να τους χαρακτηρίσεις τους ΚΟΡΕ. ΥΔΡΟ.: **δίθην, σπουδαίους, λαϊκούς βάρδους, εναλλακτικούς, πειραματιστές, υπερσυντηρητικούς, υποτιμημένους ή υπερεκτιμημένους. Τα λάθη τους είναι εκείνα που θα γελάσουν τελευταία.**

7. Goldfrapp TALES OF US

Να μην ξεχνάμε και την ομορφιά. Ένας δίσκος του 2013 που ξεκινάει ξεσπώνοντας το riff του “Ces Gens-La” του Ζακ Μπρελ (που ξεσήκωσε αυτό του “Plain Gold Ring” της Nina Simone) και δεν το κάνει φιλολογίζοντας, είναι ένας δίσκος που στην δική μου ψυχή μιλάει αμέσως, χωρίς μεταφραστική και κριτική.

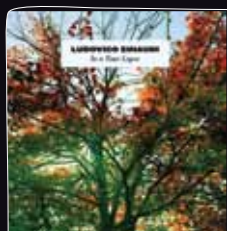
Phosphorescent: **Αυτός ο δίσκος είναι απολογητικός για την «ανηδονία» του. Η ανεξάρτητη πλευρά του χρωστάει τόσα πολλά στην αμερικάνικη παράδοση, που μόνο αυτάρκη δεν τον λες.**

ONIRAMA

Είναι η χρονιά του Spotify

Το 2013 ήταν μια χρονιά που έδωσε όμορφες, ενδιαιφύουσες και περίεργες μουσικές. Μια χρονιά που παρόλο που η dance – pop μουσική σκηνή άφησε πολύ δυνατές και η massive underground σκηνή έδωσε δυναμικά το «παρών» της, αφήνοντας γλυκιά γεύση για το μέλλον. Μου έλειψε ίσως λίγο η πιο καθαρόαιμη rock σκηνή φέτος, αλλά είμαι σίγουρος πως θα ξαναχτυπήσει γρήγορα. Πολύ με χαροποίησε και η επιστροφή στο βινύλιο, η ζωή μας κύκλους κάνει...

1. Ludovico Einaudi IN A TIME LAPSE

Ένα καταπληκτικό ορχηστρικό άλμπουμ του Ιταλού Ludovico Einaudi, με ονειρικές και ταξιδιάρικες «πιανιστικές» μελωδίες, συνδυασμένες με δυναμικές και γεμάτες μελωδικές γραμμές από την ορχήστρα. Μια πολύ όμορφη βόλτα στο χρόνο, γεμάτη χρώμα, αναμνήσεις και άρωμα.

2. Pearl Jam LIGHTNING BOLT

Το πολυαναμενόμενο άλμπουμ του συγκροτήματος ήρθε επιτέλους. Άγριες και στιβαρές κιθάρες, καθλωτικά παιχνίδια και η φωνή του Eddie Vedder ενώνουν το θυμό με τη

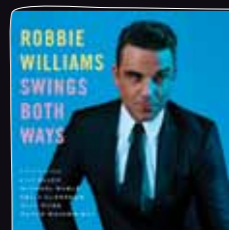
κατάθλιψη, κάνοντάς μας χαρούμενους που τους ακούμε. Πάρτο σε βινύλιο.

3. The Strokes COMEDOWN MACHINE

Το πέμπτο άλμπουμ της μπάντας φαίνεται το πιο δουλεμένο τους και –κατά πολλούς– το πιο παράξενο και σέξι άλμπουμ. Διαφορετικά στυλ και ένα λιτό –αλλά το the point– εξώφυλλο που παραπέμπει σε mixtape (όχι τυχαία), με αγαπημένο το “All the Time”.

4. Robbie Williams SWINGS BOTH WAYS

Σίγουρα όχι το καλύτερό του άλμπουμ, αλλά η επίμονη του

Στην ελληνική σκηνή, βέβαια, η κατάσταση σε επίπεδο ολοκληρωμένης δισκογραφίας ήταν λίγο μουγκή, αλλά είμαστε σε μεταβατική φάση και ήδη τα πρώτα καλά δείγματα δίνουν το «παρών».

Είναι και η χρονιά του Spotify. Πιστεύω θα βοηθήσει να ανακαλύψουμε την άπειρη μαγεία που μπορεί να δημιουργήσουν 8 νότες, εύκολα πλέον από όλο τον κόσμο με ένα κλικ... Για να δούμε!

Πάντως ζωή χωρίς μουσική, δεν είναι ζωή. Οπότε πάντα θα βρίσκει το τρόπο της να μας αγγίζει.

στο swing εν έτει 2013 και η συνεργασία του με τον Guy Chambers μετά από τόσα χρόνια, σε συνδυασμό με το ότι αποτελεί επετειακά το 1000ο νότιμο 1 άλμπουμ στη Βρετανία, αξίζει αναφοράς. Καλώς μας ήρθες τρελάρα. Το “Shine my Shoes” και η διασκευή του “Dream a Little Dream of Me” με τη Lilly Allen είναι σίγουρα από τις καλύτερες στιγμές.

5. Paul McCartney NEW

Το 24ο άλμπουμ του «σκαθαριού» ήταν σίγουρο ότι θα αποτελέσει... νέο στη δισκογραφία, ιδίως όταν έχει και ταλαντούχους παραγωγούς στα μετόπισθεν. Μετά το χαριτωμένο προηγούμενο δίσκο του, ο McCartney καταφέρνει ξανά την pop της αιώνιας νιότης με στιγμές που θυμίζουν Beatles, όπως το “On My Way to Work”, στο οποίο έκανε παραγωγή ο γιος του George Martin... Τυχαία;

6. My Bloody Valentine MBV

Μετά από 22 χρόνια και το Loveless, η μπάντα επιστρέφει με το follow-up και μόνο απαραίτητο δε μπορεί να το πει κανείς. Όλοι μιλούν για κάτι κλασικό και, από το εξώφυλλο μέχρι τη μουσική και τη χρήση των στοιχείων της, η pop λαμβάνει άλλη διάσταση. Απαραίτητο για τη δισκοθήκη μας.

7. Arcade Fire REFLEKTOR

Το 4ο (διπλό) cd της канаδικής μπάντας, που άφησε τους πάντες άφωνους με τη «φωνική» disco του. Μια ωδή στον Bowie και με το χεράκι του παραγωγού James Murphy - μάλλον το καλύτερο άλμπουμ τους.

Οι Onirama σύντομα θα κυκλοφορήσουν το νέο τους άλμπουμ από τη Μίνος ΕΜΕ. Πρώτο δείγμα από αυτό ήταν το single «Μια Βόλτα» (το ακούσαμε στις αρχές Νοεμβρίου), με τη συμμετοχή της Ελπίδας, ενώ στις αρχές Δεκεμβρίου κυκλοφόρησαν και το (Χριστουγεννιάτικο) single «Στην Πόλη των Αγγέλων»

**Ο μπαμπάς
μπάρα καφετέρια**

Φαλήρου 53, Κουκάκι • Τηλ: 215 5505565

Σπανίως ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται όπως βλέπει. Συνήθως βλέπει όπως αντιλαμβάνεται.

Η συνέχεια στα ενδότερα του Aliarman...

ALIAMAN
Σωφρονίου 2, Γκόζι, τηλ.: 2103426322, www.aliarman.gr

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΛΙΑΤΣΙΚΑΣ

Οι αληθινοί καλλιτέχνες πάντα βρίσκουν τον τρόπο να αναδειχθούν και να ξεχωρίσουν από την μάζα

Το 2013 φεύγει και μας αφήνει μια γεμάτη μουσικά χρονιά. Παρατηρώντας τόσο την εγχώρια όσο και την ξένη μουσική σκηνή, διαπίστωσα πως οι αληθινοί καλλιτέχνες πάντα βρίσκουν τον τρόπο να αναδειχθούν και να ξεχωρίσουν από την μάζα. Η παγκόσμια κρίση που βιώνουμε έχει φέρει εκπληκτικά αποτελέσματα στον καλλιτεχνικό τομέα. Όταν μπορείς να μετατρέψεις την θλίψη και τον θυμό σε παραγωγικότητα και δημιουργία, είναι πραγματικά άξιο θαυμασμού και παραδειγματισμού που όλοι μας πρέπει να ακολουθήσουμε, είτε είμαστε μουσικοί είτε τραπεζικοί υπάλληλοι. Θέλω και εύχομαι το 2014 που ακολουθεί να μας βρει όλους άξιους να προσφέρουμε, ο καθένας στον τομέα του, έστω ένα μικρό λιθαράκι που θα κάνει τον κόσμο μας πιο όμορφο και πιο διαφορετικό.

* Το τραγούδι «Αν' την Ελπίδα Χτυπημένος» (σε ρυθμό κρητικής σούτσας), το οποίο ακούσαμε στις αρχές Οκτωβρίου, ήταν το πρώτο δείγμα από την επερχόμενη δισκογραφική δουλειά του Φίλιππου Πλιάτσικα (κυκλοφορεί από τη Feelgood Records), με τίτλο The Other Side Of Blue.

1. Eric Clapton Old Sock

Εγγύηση και χωρίς πολλά λόγια. Μεγάλος καλλιτέχνης.

2. Eric Burdon Til Your River Runs Dry

Εκπληκτικό άλμπουμ με πολλές καινοτόμες μουσικές ιδέες.

3. Rotting Christ

Κατά τον Δαίμονα Εαυτού

Η ελληνική metal σκηνή πάει καλύτερα και πιο δυνατά από ποτέ. Απόδειξη αυτού οι πρωτοπόροι του είδους Rotting Christ.

4. Roger Taylor Fun on Earth

Πολύ καλή δουλειά που αξίζει να την ακούσετε.

5. Ψαραντώνης Να Κάμω Θέλω Ταραχή

Έκαστος στο είδος του και ο Ψαραντώνης πρώτος.

OTHERVIEW

Deep House, EDM και έξαρση «λαϊκών»

2013: αφοριστικά μουσικά, με τρεις λέξεις, μπορείς να πεις Deep House, EDM και έξαρση «λαϊκών» για την χώρα μας, σε γκρο πλαν... Α, και πολύ Miley Cyrus τώρα τελευταία... Η αίσθηση που αφήνει η χρονιά, λοιπόν, είναι... για να δούμε τι θα δούμε το 2014, γιατί σίγουρα οι τάσεις κάνουν τον κύκλο τους πολύ πιο γρήγορα πλέον και αυτήν την εξέλιξη την αναμένουμε με πολύ-πολύ μεγάλο ενθουσιασμό!

* Λίγους μήνες μετά την εκρηκτική συνεργασία με τον Chris Willis, που αποτέλεσε ένα από τα summer hits του 2013, οι OtherView μας παρουσιάζουν το νέο τους τραγούδι και μαζί την νέα τους τραγουδίστρια. Η Έλενα αποτελεί από το καλοκαίρι το νέο πρόσωπο των OtherView και το "What You Want" είναι το πρώτο της τραγούδι με το συγκρότημα.

1. Justin Timberlake The 20/20 Experience

Δεν υπάρχουν πολλά λόγια για τον κύριο... Έχει στιλ, τραγούδια που πάντα έχουν ένα έξτρα touch στις παραγωγές τους και πάντα σούπερ video clip...

2. Britney Jean

Γιατί είναι σε παραγωγή του Will.I.am και πάντα οι παραγωγές της Britney έχουν κάτι που δεν περνάει αδιάφορο...

3. Daft Punk Random Access Memories

Με σιγουριά το άλμπουμ της χρονιάς, όχι μόνο απλά γιατί μονοπώλησε τα dancefloor και τα ραδιόφωνα παγκοσμίως το καλοκαίρι που μας πέρασε. Οι Daft Punk είναι αγαπημένοι από παλιά, σταθμός στην ηλεκτρονική μουσική και σίγουρα όλοι οι μουσικοί παραγωγοί έχουμε δημιουργικά επεξεργαστεί πολλές ιδέες τους κατά καιρούς!

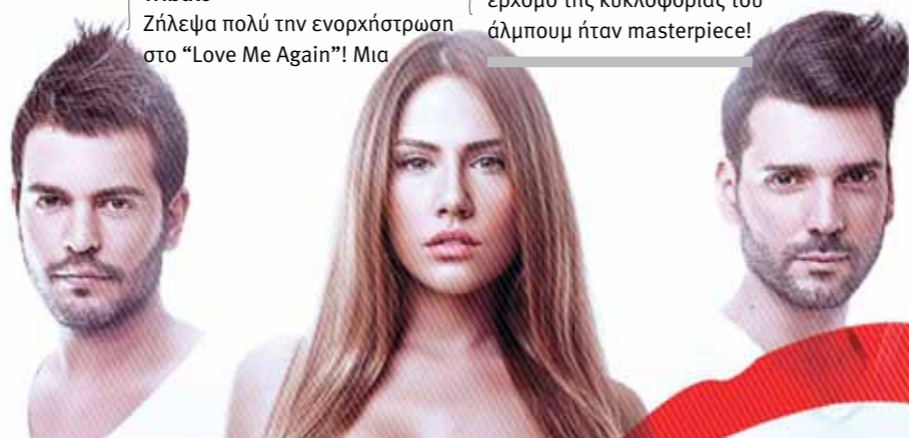
4. John Newman Tribute

Ζήλεψα πολύ την ενορχήστρωση στο "Love Me Again"! Μια

φρεσκάδα την έχει συνολικά αυτό που ακούμε και βλέπουμε και μια συμπάθεια στις ποιητικές ενορχηστρώσεις δεν θα μας εγκαταλείψει ποτέ!

5. Zedd Clarity

Έρωτας αυτό το άλμπουμ! Τον θεωρούμε ίσως τον πιο χαρισματικό παραγωγό της dance μουσικής, γιατί συνδυάζει κλασική μουσική παιδεία με την ηλεκτρονική μουσική με ένα πολύ ιδιαίτερο τρόπο. Επίσης, το teaser στο YouTube για τον ερχομό της κυκλοφορίας του άλμπουμ ήταν masterpiece!

Η ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ SONIK

HIP HOP CODE OF THE STREETS

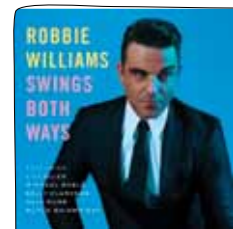
» Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ HIP HOP ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΑΠΟ ΤΑ '80s ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ, ΜΕ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ » ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ / ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΕΘΝΗ HIP HOP ΑΛΜΠΟΥΜ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ » ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΣΤΕΡΙΑ » ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ » ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ » ΚΑΙ ΤΟ HIP HOP DIRECTORY, ΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ 100 ΟΝΟΜΑΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ HIP HOPPERS!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ ΣΤΟ www.brainfood.gr

Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΓΙΑ ΤΟ HIP HOP
ΣΕ ΤΙΜΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ:
5,90€

(ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΟΝΟ
ΓΙΑ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΕΞΑΝΤΛΗΣΗ
ΤΩΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΩΝ)

1. Robbie Williams SWINGS BOTH WAYS

Υπέροχος δίσκος, απ' την αρχή ως το τέλος. Ο Robbie γυρνά στην crooner πλευρά του και κάνει έναν απολαυστικό δίσκο, με χιούμορ και ωραίες μελωδίες, και το "Go Gentle" είναι ίσως το ωραιότερο single που άκουσα φέτος.

2. Daft Punk RANDOM ACCESS MEMORIES

Το απόλυτο hit του καλοκαιριού ήταν το "Get Lucky", ακούστηκε από σουβλατζήδικα μέχρι πιο hot clubs της Ibiza, κι ακόμα καλά κρατεί. Όλος ο δίσκος-tribute των '70s-'80s «καρέκλα», που λέγαμε, είναι λικνιστικός και σκοτεινός σε λίγα σημεία και σίγουρα στις φετινές top λίστες όσων ακούσαμε.

3. Παύλος Παυλίδης ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΙΣΩΣ ΕΧΟΥΝ ΣΥΜΒΕΙ

Ο μετρο της μελαγχολίας, πιο ευρωπαϊκής ίσως, αλλά αγαπημένης μου σχολής. Ωραία λόγια, με μια υπόγεια ειρωνεία και ο μόνος που γράφει τραγούδια με εικόνες. Ό,τι βγάζει μου αρέσει.

4. Haim DAYS ARE GONE

Οι καλιφορνέζες αδελφές Haim μου τράβηξαν αρχικά την προσοχή με τα μακριά μαλλιά και πόδια τους, που τραγουδούσαν στα βουνά και τα ρυάκια το ενδιαφέρον κράμα indie με λίγο από Kate Bush, "Falling". Τις έψαξα και δεν απογοητεύτηκα. Είς τα επόμενα με υγεία και χαρά.

5. Zaz RECTO VERSO

Την γνωρίσαμε από το "Je Veux" του πρώτου της δίσκου. Ανακάλυψα πως δεν πρόκειται για μια τυχαία περίπτωση. Το Recto Verso είναι ένας άρτιος δίσκος, με τραγούδια ένα κι ένα, ωραία παραγωγή και ενιαία κατεύθυνση. Δεν πρόκειται για one hit wonder, το 'χει το κορίτσι.

Οι καλιφορνέζες αδελφές Haim μου τράβηξαν αρχικά την προσοχή με τα μακριά μαλλιά και πόδια τους, που τραγουδούσαν στα βουνά και τα ρυάκια το ενδιαφέρον κράμα indie με λίγο από Kate Bush...

ΑΝΔΡΙΑΝΑ ΜΠΑΜΠΑΛΗ

Επιλέγει τα πέντε αγαπημένα της άλμπουμ για το 2013...

* Η Ανδριάνα Μπάμπαλη έχει κυκλοφορήσει πέντε προσωπικούς της δίσκους που περιέχουν μερικά από τα αγαπημένα μας κομμάτια («Μοίρα μου έχυνες», «Δες καθαρά», «Μαζί θεός», «Δεν είν' αρχά», «Είσαι εσύ ο άνδρωπός μου»), ενώ φέτος κυκλοφόρησε ένα νέο τραγούδι, το «Πέντε Βήματα».

TANGO WITH LIONS

Τα αγαπημένα μου άλμπουμ για το 2013

1. Arcade Fire Reflektor

Δυνατό και συναισθηματικό, με μια δόση eighties ρυθμικής διάθεσης. Ολόκληρος ο δίσκος έχει αυτό το μελαγχολικό dance ύφος που με συναρπάζει.

2. Sigur Ros Kveikur

Γιατί είναι Sigur Ros.

3. Foxygen We Are the 21st Century Ambassadors of Peace & Magic

Πολύ όμορφα vintage τραγούδια, με πολύ πετυχημένες ενορχηστρώσεις. Αγαπημένο τραγούδι το "No Destruction", με εμφανέστερες τις επιρροές από ψυχεδελική ροκ...

4. I Am Kloot Let It All In

Η ειλικρίνεια και η ομορφιά αυτού του δίσκου μου φαίνεται πως προκύπτει από ένα κράμα cabaret ύφους, country/folk κιθάρας και ανεπιτήδευτου indie. Άψογο.

5. Vampire Weekend Modern Vampires of the City

Καταπληκτικό -κατά την ταπεινή μου γνώμη- το πόσο ρυθμικά τραγουδάει ο Koenigs και με τόσο ωραία άρθρωση που γεμίζει το κομμάτι μόνο με τη φωνή του. Και οι μελωδίες φοβερές. Καμιά φορά ξεχνάω ότι υπάρχουν όργανα. Η παραγωγή, υπέροχη.

6. The National Trouble Will Find Me

Το High Violet το ακούμε όλοι ακόμα και ανατριχιάζουμε. Δεν περίμενα, μέσα στον απόπνό του ακόμα, να κυκλοφορήσουν έναν τόσο ωραίο δίσκο, με τόσο ωραία κομμάτια και τόσο όμορφους στίχους.

7. Phoenix Bankrupt!

Οι Phoenix, πιο Γάλλοι από ποτέ σ' έναν ταξιδιάρικο, σαουντρακικό δίσκο.

8. London Grammar If You Wait

Υπέροχα φωνητικά, πολύ συναισθηματική ενορχήστρωση. Κάθε φορά που ακούω το δίσκο, πίσω από τα τραγούδια υποβόσκει μια ωραία '90s electronica. Νομίζω ότι οι XX ζηλεύουν λιγάκι...

9. Arctic Monkeys AM

Δεν έχω ακούσει όλα τα μουσικά βήματα των Arctic Monkeys - αυτό το άλμπουμ το έχω ακούσει ολόκληρο, πρώτον γιατί παίζεται παντού, δεύτερον γιατί όσο περισσότερο το άκουγα έξω, τόσο περισσότερο με ενδιέφερε. Πολύ σφικτό rhythm section, πολύ ωραία riffs, ελαφρώς επιτηδευμένα sexy, αλλά αυτό δεν με πειράζει καθόλου.

10. My Bloody Valentine m b v

Δεν ήμουν ποτέ fan των My Bloody Valentine ούτε και του shoegaze ιδιαίτερα - για κάποιο λόγο ο φετινός δίσκος μου τράβηξε το ενδιαφέρον με τα κομμάτια "She Found Now", "Is This and Yes" και "New You".

Δεν δυσκολεύτηκε να κάνει μια κάποια επόσηση με το παρ'δενικό της άλμπουμ, Verba Tunc η Κατερίνα Παπαχρήστου, που ξεκίνησε με το όνομα Tango With Lions πριν από κάποια χρόνια - το κομμάτι "In A Bar", μάλιστα, έχει πάνω από 2 εκ. views στο YouTube. Το δεύτερό της βήμα, το A Long Walk, που κυκλοφόρησε φέτος, είναι μια ομαδική δουλειά, έχει μπάντα πλέον πίσω της που συμμετέχει στο δράψιμο της μουσικής, ενώ οι στίχοι παραμένουν ακόμη προσωπική της υπόθεση.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Ε. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ (ΚΟΡΕ. ΥΔΡΟ.)

Πολλοί καλοί δίσκοι κι εφέτος. Οι 10 που έχω ακούσει περισσότερο μέχρι στιγμής είναι (όχι με σειρά αξιολόγησης):

1. Daft Punk Random Access Memories

2. Deafheaven Sunbather

3. Deerhunter Monomania

4. Foxygen We Are the 21st Century Ambassadors of Peace & Magic

5. Iceage You're Nothing

6. Julia Holter Loud City Song

7. KEN Mode Entrench

8. Parquet Courts Light Up Gold

9. Phosphorescent Muchacho

10. The Men New Moon

Η οριστική λίστα μου θα παρουσιάσει την Πρωτοχρονιά στο κέντρο διασκέδασης Corfu By Night. Η βραδιά θα μεταδοθεί ζωντανά από το koreydra.gr.

* Το άλμπουμ των Κορε Υδρο, Αντρές Ασκήσεις στον Υπαρξισμό, κυκλοφόρησε τον Απρίλιο του 2013 και ανήκει στις καλύτερες κυκλοφορίες της χρονιάς.

1. Camille ILO LYMPIA

Τραγούδια από παλιότερες δισκογραφικές δουλειές στη live τους εκδοχή. Κάθε φορά εκπλήσσομαι από τη δημιουργικότητα, την εφευρετικότητα, το μινιμαλισμό και την παιχιδιάρικη διάθεση και στις δισκογραφικές δουλειές, αλλά και στις ζωντανές εμφανίσεις της. Η δε άγουρη κοριτσιίστικη φωνή της έχει μια εξαιρετική, ανεπιτήδευτη αμεσότητα. Λατρεμένη!

2. Fire! Orchestra EXIT

Στο δεκάλεπτο νόμιζα πως θα κατεδαφιζόταν το σύμπαν. Στην πορεία έζησα μια μυσταγωγική εμπειρία. Εξαιρετικό! Θα ήθελα πολύ να ήμουν στην ηχογράφηση!

3. Forest Swords ENGRAVINGS

Χωρίς να σε εξιτάρει μουσικά ή στιλιστικά, δημιουργεί την

αίσθηση ενός απέραντου ανεξερεύνητου ορίζοντα. Στην πρώτη ακρόαση μου ήλθε η επιθυμία να βγω από το σπίτι και να περπατήσω χωρίς προορισμό, γιατί κάτι μαγικό υπάρχει εκεί μακριά που πρέπει να το ανακαλύψω... Αγαπημένα tracks: Ljoss, The Plumes.

4. Mogwai LES REVENANTS

Χωρίς φτηνά τρικ που θα συνόδευαν κανονικά ένα soundtrack, το Les Revenants σου αφήνει μια γλυκιά αίσθηση παρηγοριάς και γαλήνης μετά από κάτι μεγάλο ή τραυματικό. Πραγματικά πανέμορφο...

5. Pharmakon ABANDON

Από το πρώτο πεντάλεπτο ακρόασης σου δένεται ένας κόμπος στο στομάχι που ελπίζεις ότι κάποια στιγμή θα λυθεί. Δε λύνεται μέχρι το τέλος. Δεν ξεκινάει από πουθενά, δεν πηγαίνει πουθενά, είναι στο πουθενά και ουρλιάζει εμμονικά. Υποβλητικότατο!

ΜΑΡΙΑ ΛΑΤΣΙΝΟΥ

Η σχέση με ένα σπουδαίο δίσκο ξεκινάει ως κεραυνοβόλος έρωτας και δεν μπορείς να ερωτεύεσαι και κάθε χρόνο!

Το μουσικό τοπίο σφύζει από ζωή, αυτό είναι σίγουρο. Και σε δύσκολους καιρούς ίσως ακόμα περισσότερο, όταν αισθάνεται κάποιος την ανάγκη να επικοινωνήσει αυτό που τον πνίγει.

Το 2013 ήταν κι αυτό πολυποικίλο με καινούριες προτάσεις, με παλιές προτάσεις που θα θελαν να είναι καινούριες, με ιδέες που θα ήθελαν να είναι προτάσεις και με ενέχυρα του νυχτοκόκατου που δεν αρθρώνουν ούτε λέξη ούτε πρόταση. Μέσα σ' όλα αυτά μπορεί κανείς να βρει και πραγματικά διαμάντια, αρκεί να ψάξει. Άλλωστε, περί γούστου...

Προσωπικά, **η σχέση με ένα σπουδαίο δίσκο ξεκινάει ως κεραυνοβόλος έρωτας:** σου 'ρχεται από 'κει που δεν το περιμένεις, το ακούς, σε εξιτάρει, **θες να περνάς τις ώρες σου μαζί του, το ψάχνεις, το ανακαλύπτεις, είσαι απόλυτος σε οποιαδήποτε αμφισβήτηση...** μέχρι να έλθει ο καινούριος έρωτας και να περάσει στο κουτί των πολύτιμων αναμνήσεων. **Ε, δεν μπορείς να ερωτεύεσαι και κάθε χρόνο...** Φέτος ήταν μια χρονιά λίγων και ήπιων σχέσεων, παρ' όλ' αυτά σημαντικών.

Η Μαρία Λατσίνου είναι γνωστή κυρίως ως μέλος των Socos & The Live Project Band αλλά και από τις συμμετοχές της σε αρκετά από τα άλμπουμ του Χρίστου Αλεξόπουλου. Από την άνοιξη του 2013 άρχισε να εμφανίζεται πλέον ως σόλο artist με ένα σετ αποτελούμενο από (καινούρια αλλά και παλαιότερα) τραγούδια του Αλεξόπουλου.

ΟΝΕΙΡΟΠΑΓΙΔΑ

Κάποιοι λένε πως το άλμπουμ πέθανε, αλλά οι περισσότερες μπάντες (όπως εμείς) επιμένουν να κυκλοφορούν άλμπουμ. Τρελοί;

Κάποιοι λένε πως το άλμπουμ πέθανε. Ίσως έχουν δίκιο. Οι περισσότεροι πια αγοράζουν τραγούδια. Μετά σκαρώνουν playlists στο Spotify και αλλού και τις ακούν στο κινητό ή στο mp3 player. Έτσι λένε οι στατιστικές. Έχει πλάκα όμως. Ενώ μάλλον έτσι είναι τα πράγματα, οι περισσότερες μπάντες (όπως και εμείς) επιμένουν να κυκλοφορούν άλμπουμ. Τρελοί;

Μερικές λέξεις λοιπόν για κάποια άλμπουμ του 2013 που ακούσαμε «μονορουφηξιά». Σε τυχαία σειρά.

Έχει περάσει πάνω από μια δεκαετία από την τελευταία τους δισκογραφική δουλειά κι όμως οι Ονειροπαγίδα εξακολουθούν να παραμένουν ένα από τα πιο αγαπημένα ελληνικά συγκροτήματα, χι' αυτό και το νέο άλμπουμ με τίτλο το όνομά τους είναι αναμφισβήτητο ένα από τα comeback της χρονιάς. Το άλμπουμ είναι μια αναδρομή υλικού που είχε γραφτεί αμέσως μετά τη Μελόντικα, αλλά και πιο νέων κομματιών. Το άλμπουμ Ονειροπαγίδα κυκλοφορεί σε βινύλιο περιορισμένων ανατιμήτων και ψηφιακό άλμπουμ, από την Inner Ear.

1. Vampire Weekend MODERN VAMPIRES OF THE CITY

Ρίξανε λίγο τους τόνους, γίνανε πιο προσβάσιμοι. Αναδείχτηκε Ezra Koenig όμως. Καταπληκτικός τραγουδιστής.

2. Daft Punk RANDOM ACCESS MEMORIES

Πολυαναμενόμενο! Κάποιοι ένιωσαν έκπληξη με την απλότητά του, αλλά το άλμπουμ από την αρχή ως το τέλος είναι άκρως εθιστικό. Disco is back?

3. Arcade Fire REFLECTOR

Αστείρευτο ταλέντο σε αυτή τη μπάντα. Κομματάρες, με επιρροές από disco, dub, blues, rock. Με ένα εκπληκτικά βαθύ τρόπο, όμως, δένουν και συνθέτουν ένα από τα πιο -δικαίως- αποθεωμένα άλμπουμ του 2013.

4. Μέντα ΜΕΝΤΑ

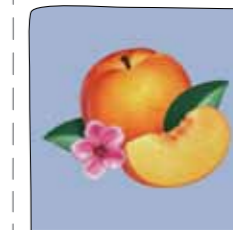
Αν οι Μέντα ήταν κόμικ, θα ήταν ήρωες στο γαλατικό χωριό. Ο ορισμός του Do It Yourself, ελέγχουν τα πάντα και το κάνουν τόσο καλά! Το «Γύρισε Κοντά Μου» μια μέρα έπαιξε δέκα συνεχόμενες φορές στο στέρεο. Είμαστε περήφανοι που είναι φίλοι και οικογένειά μας.

5. Queens Of The Stone Age ...LIKE CLOCKWORK

Μπαντάρ! Δισκάρ! Για εμάς είναι ο ορισμός της ροκ μπάντας που με τα χρόνια είχε εκπληκτική εξέλιξη.

6. Phoenix BANKRUPT

Για τις παλιές αγάπες... μιλάς. Άλλος ένας δίσκος αντίξιος της φήμης τους. Το "Trying To Be Cool" είναι ένας μικρός ποπ ύμνος.

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ (ΜΗΤΕΡΑ ΦΑΛΛΑΙΝΑ ΤΥΦΛΗ)

Η μουσική που έφτασε σ' αυτιά μου το 2013 επιβεβαιώνει περίτρανα το ότι η αδιαμεσολάβητη πρόσβαση σε κάθε πληροφορία, έργο ή γνώση στο διαδίκτυο, είναι πλέον καταλυτική για δημιουργούς και κοινωνούς.

Τώρα αντιλαμβανόμαστε καλύτερα τα επίπεδα ανασύνθεσης, αναδόμησης και επαναπροσδιορισμού των εκφραστικών μέσων, στα οποία μπορούμε να φτάσουμε, τόσο ως επίδοχοι δημιουργικοί άνθρωποι, σε κάθε πεδίο, όσο και ως δέκτες της όποιας δημιουργικότητας. Ειδικά οι μουσικοί, φαίνεται πως βρίσκουν πια ακόμα πιο ευφάνταστους και αποτελεσματικούς

τρόπους στο να παράγουν και να διανείμουν προϊόντα έκφρασης τόσο περιεκτικής, ώστε να νοηματοδοτούν μια «ολιστική» προσέγγιση στην τέχνη. Σήμερα, όλα φαντάζουν μέρη ενός μεγαλύτερου οικοδομήματος και μπορούν να εκφραστούν ποικιλοτρόπως και χωρίς περιορισμούς. Νομίζω τούτο σημαίνει μια κάποια αίσθηση κεκτημένης ελευθερίας.

1. Melentini EXPLOSIONS AROUND THE DESERT INSIDE

Μία νεαρή τραγουδοποιός με θεατρικό background, ένα αμάλγαμα κλασικών και ακραίων επιρροών και ένα προσωπικό ντεμπούτο που εκπλήσσει ευχάριστα, τόσο με την ατμόσφαιρά του όσο και με τη δύναμη των συνθέσεών του. Ένας δίσκος-soundtrack για τις σκοτεινές μας ώρες, μα και για τις στιγμές διαύγειας, εκείνες που μας οδηγούν προς το φως.

2. Nick Cave PUSH THE SKY AWAY

Στην πιο ώριμη στιγμή της διαδρομής του, ο Nick καταφέρνει κάτι αριστουργηματικό: ενσταλάζει σ' ένα ολοκαίνουργιο άλμπουμ όλη του την εμπειρία και τη μαεστρία στις ιστορίες, ντύνοντάς τες μουσικά με την πολύτιμη συνεισφορά του Warren Ellis και των υπόλοιπων Bad Seeds. Μόνο καλός μπορεί να ήταν ο σπόρος που έσπειρε κι αυτό φαίνεται σ' αυτό που θέρισε...

3. No Clear Mind METS

Ένα άλμπουμ που με παρέσυρε σε πολλαπλές ακροάσεις, με κρυμμένους «θησαυρούς» στα νχοκρώματα, στις μελωδίες και στην ατμόσφαιρά του. Αυτή η παρέα φαίνεται να δημιουργεί δίχως στερεότυπα, κι όμως, το αποτέλεσμα έχει μια τόσο σαγηνευτική φόρμα που φέρνει στο μυαλό ό,τι έχω αγαπήσει από τη μουσική μέχρι τώρα. Απλά, μαγικό.

4. Κόρε. Ύδρο. ΑΠΛΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΥΠΑΡΞΙΣΜΟ

«Με δύναμη από την Κέρκυρα», κι αυτό γιατί η

δύναμη και ο αντίκτυπος της έγκεινται στο εάν θα χτυπήσεις την κατάλληλη στιγμή. Η απόσταση δημιουργεί προσδοκίες, και να που τούτες οι προσδοκίες ικανοποιούνται και με το παραπάνω: εξέλιξη στον ήχο και στον στίχο, και όλα με τη φροντίδα και τη λεπτομέρεια μιας «κολλεκτιβικής» διάθεσης και πρακτικής. Οι Κόρε. Ύδρο. είναι από τα αγαπημένα μου συγκροτήματα, αλλά δεν νομίζω πως είμαι προκατειλημμένος στο ότι μ' αρέσουν τέτοιου είδους «Ασκήσεις». Ή μήπως είμαι;

5. Savages SILENCE YOURSELF

Βρίσκοντας τα υλικά τους στο New Wave του '80 και στους Joy Division, χωρίς να αποτελούν τις μοναδικές τους επιρροές, αυτό το γκρουπ και ιδιαίτερα η γαλλίδα frontwoman Jehnny Beth, μου έφεραν στο μυαλό τις The

Organ που τόσο είχα απολαύσει στο παλιό Next νυν 7 Sins της οδού Γαμβέτα. Πσσ... τα λέω λες και γεννήθηκα τη δεκαετία του '60, γραφικός και «μπαρ-ουτοπικο-καπνισμένος», αλλά είναι και τόσο Pop Noire τούτο το κουαρτέτο-δυναμίτης από το Λονδίνο που... παρασύρθηκα!

6. Expert Medicine TIGHTROPE EP

Αγαπημένο γκρουπ σε όλες του τις εκδοχές και τις περιόδους, αγαπημένοι φίλοι, σπουδαίοι μουσικοί και καλλιτέχνες, οι Expert ηχογράφησαν τούτο το EP στο Studio Shakti, στο διάλειμμα που κάναμε το καλοκαίρι από τις ηχογραφήσεις του δικού μας δεύτερου άλμπουμ. Αντιστρόφως ανάλογο από τη δική μας 7+μηννη «εποποιία», μόλις σε μερικές μέρες ολοκλήρωσαν ένα από τα καλύτερα EP που έχω ακούσει ποτέ. Κατεβάστε το!

7. Cloud Cult LOVE

Μεγάλη αγάπη αυτό το αμερικάνικο γκρουπ για μένα και, ειδικά, το πρόσφατό τους άλμπουμ. Με συχνή παρουσία στο ραδιοφωνικό σταθμό KEXP του Seattle, οι Cloud Cult εξελίσσονται διαρκώς, εμπλουτίζοντας τον ήχο τους, έναν ήχο γεμάτο αισιοδοξία, ποικίλα ηχοκρώματα, έναν ήχο χαμογελαστό. Λες και οι Arcade Fire έμειναν λίγο ακόμα να τιμήσουν τα κεκτημένα τους και να παίξουν περαιτέρω με αυτή την εναλλακτική φόρμα. I Love it!

8. Rotting Christ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ

Έχοντας ένα στοιχειώδες υπόβαθρο ως ακροατής στο metal, ο σεβασμός που τρέφω για συγκροτήματα σαν τους Rotting Christ είναι δεδομένος. Το πίστεψαν και το έκαναν! Και αυτό το άλμπουμ είναι πραγματικά ένας λόγος για τον οποιονδήποτε να εξερευνήσει τη μουσική αυτή, αλλά και τη δισκογραφία των ίδιων των RC. Αριστουργηματικό από κάθε άποψη, τόσο στη θεματολογία του όσο και στην ατμόσφαιρα και την παραγωγή του. Πάντως, η πρώτη μου ακρόαση ήταν πλέονοντας τα πιάτα. Δεν είχε καλή κατάληξη.

9. Andreas Polyzogopoulos Quartet HEART OF THE SUN: THE MUSIC OF PINK FLOYD

Πολύ πριν κυκλοφορήσει αυτό το άλμπουμ, είχα το προνόμιο ν' απολαύσω τη σπουδή του Ανδρέα Πολυζωγόπουλου πάνω στους Pink Floyd ζωντανά, στο αγαπημένο Café Αλάβαστρον (που δεν υπάρχει πια δυστυχώς). Μοναδική,

ατμόσφαιρα, ευφάνταστες ενορχηστρώσεις και μία τρομπέτα κυριολεκτικά «διαστημική»! Δύσκολο να μην παρασύρει τον ακροατή στο να δει τη μουσική των Floyd υπό άλλο «πρίσμα». Σαν εκείνο του Dark Side of the Moon, but jazzier. Πολύ ωραία δουλειά.

10. Daft Punk RANDOM ACCESS MEMORIES

Τώρα αντιλαμβανόμαστε καλύτερα τα επίπεδα ανασύνθεσης, αναδόμησης και επαναπροσδιορισμού των εκφραστικών μέσων, στα οποία μπορούμε να φτάσουμε, τόσο ως επίδοχοι δημιουργικοί άνθρωποι, σε κάθε πεδίο, όσο και ως δέκτες της όποιας δημιουργικότητας.

Στην πιο ώριμη στιγμή της διαδρομής του, ο Nick Cave καταφέρνει κάτι αριστουργηματικό: ενσταλάζει σ' ένα ολοκαίνουργιο άλμπουμ όλη του την εμπειρία και τη μαεστρία στις ιστορίες.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΙ ΗΧΟΙ

Ο Άγγελος επιλέγει τις 10 επανακυκλοφορίες της χρονιάς

1. Craig Leon NOMMOS

Παραγωγός του πρώτου LP των Suicide, μεταξύ άλλων, ο Craig Leon είναι επίσης υπεύθυνος για αυτό το μινιμαλιστικό, υπνωτικό άλμπουμ που κυκλοφόρησε το 1981. Κοσμικός ηλεκτρονικός ήχος με οικονομία στη σύνθεση, ρίζες στην αφρικανική ρυθμολογία και μια ιδιαίτερη primitive αίσθηση που το καθιστά απίστευτα γοητευτικό και διαχρονικό.

2. Charles Cohen THE MIDDLE DISTANCE

Αλλόκοτα synth κομμάτια από τον μάεστρο του σπάνιου αναλογικού Buchla Music Easel, Charles Cohen. Τρίτος δίσκος μιας σειράς επανεκδόσεων

ακυκλοφόρητης μουσικής του για τη Morphine του Rabih Beani (αλλιώς γνωστού ως Morphosis). Φοβερό label για experimental/synth/dance, έδωσε φέτος και το εξαιρετικό LP των Metasplice.

3. Patrick Cowley SCHOOL DAZE

Από τη disco και HI-NRG κληρονομιά στις ηλεκτρονικές ατμοσφαιρικές συνθέσεις για το soundtrack της gay-port ταινίας "School Daze", ο Patrick Cowley φανερώνει το πολυδιάστατο μουσικό του ταλέντο – εδώ με εκτεταμένα 15λεπτα synth jams, αλλά και μυστηριώδη tracks, όπως το ψυχεδελικό "Nightcrawler".

4. Hailu Mergia HAILU MERGIA AND HIS CLASSICAL INSTRUMENT: SHEMONMUANAYE

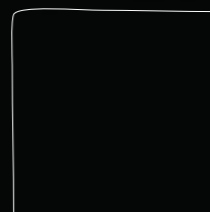
Πανέμορφα αιθιοπικά instrumentals από το 1985, με τον Hailu Mergia να συνδυάζει drum machines, αναλογικά synths ηλεκτρικό πιάνο και ακορντεόν, με την παράδοση της πατρίδας του.

5. William Onyeabor WHO IS WILLIAM ONYEABOR?

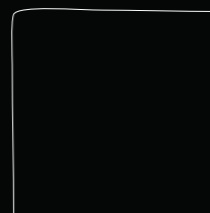
Ο μουσικός-αίνιγμα από την Νιγηρία κυκλοφόρησε 8 άλμπουμ την περίοδο 1977-1985 και η Luaka Bop επιλέγει εδώ τις καλύτερες στιγμές του. Ιδιοσυγκρασιακό ηλεκτρονικό funk που σκοτώνει, σταθερή επιλογή από DJs όπως οι Orfimo, Four Tet και Trevor Jackson.

6. Dieuf-Dieul De Thiès AW SA YONE VOL. 1

Ακυκλοφόρητο deep afro από τη Σενεγάλη, άλλο ένα εξαιρετικό release για την Teranga Beat του Αδαμάντιου Καφετζή. Δε νομίζω να πέρασε μία μέρα του 2013 χωρίς να ακούσω το Na Binta.

7. V/A ENJOY THE EXPERIENCE HOMEMADE RECORDS 1958- 1992

Ο Brian Eno είχε διατυπώσει πρόσφατα μια θεωρία κατά την οποία για κάθε μεγάλο καλλιτέχνη της εποχής του, αντιστοιχούν αρκετοί του ιδίου ταλέντου, οι οποίοι όμως δεν κατάφεραν ποτέ

να έχουν την προβολή που θα τους άξιζε. Η συλλογή αυτή αποδεικνύει πως υπάρχει αλήθεια στα λόγια του, με private pressed σπιτικά διαμάντια χαμένα για δεκαετίες μέσα στην ανωνυμία των δημιουργών τους.

8. Laraaji CELESTIAL MUSIC 1978-2011

Enlightened κοσμικά κομψοτεχνήματα από τον Edward Larry Gordon, ευρύτερα γνωστό για το Ambient 3: Day Of Radiance, σε παραγωγή του Eno.

9. The Space Lady THE SPACE LADY'S GREATEST HITS

Lo-fi ηλεκτρονικές διασκευές σε classics όπως τα "I Had Too Much To Dream Last Night" και "Fly Like An Eagle". Απέραντη αγάπη για την Space Lady.

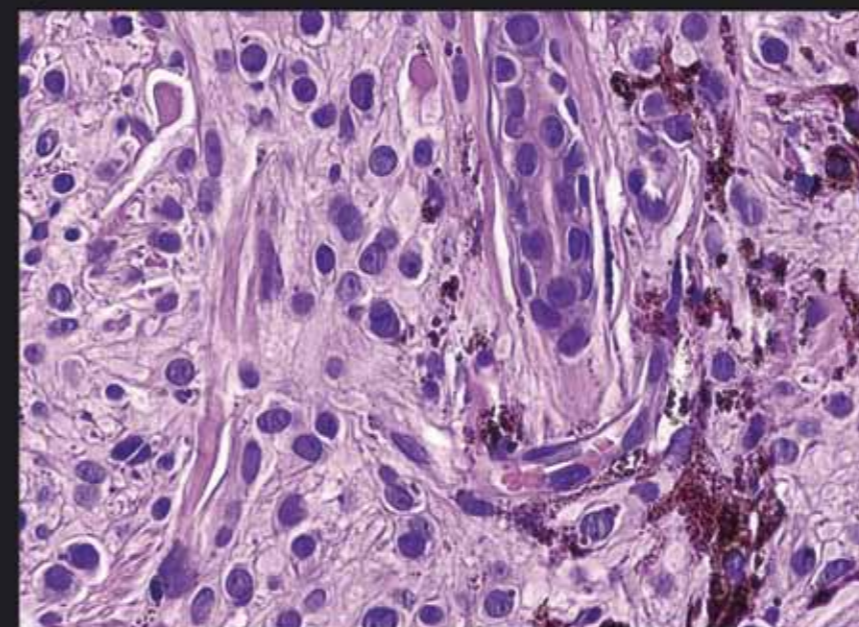
10. Arthur Russell ANOTHER THOUGHT

Απαραίτητος δίσκος, όπως και οτιδήποτε από τη δισκογραφία του Arthur Russell.

Blue Nevus

by Sotiris Debonos

 Puzzlemusik

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ

Σωτήρης Δεμπόνος Blue Nevus

Κυκλοφορεί αποκλειστικά σε βινύλιο σε όλα τα ενημερωμένα δισκοπωλεία και με αντικαταβολή από το puzzlemusik@gmail.com

Ηλεκτρονικό δισκοπωλείο 3345rpm.gr

ONLINE MUSICFRIEND'S STORE!

Στο Ηλεκτρονικό Δισκοπωλείο 3345rpm.gr θα βρείτε μια αξιόλογη και ΑΜΕΣΑ διαθέσιμη ποικιλία από επιλεγμένους Δίσκους Βινυλίου, CD's, DVD's, Μουσικά Βιβλία, Μηχανήματα HI-FI και Αξεσουάρ Ηχου, που θα καλύψουν τις ανάγκες και τα γούστα των περισσότερων Μουσικόφιλων...
...ΚΑΛΕΣ ΑΚΡΟΑΣΕΙΣ!!!

www.3345rpm.gr

Μην ξεχνάτε: Διαρεάν αποστολή σε όλη την Ελλάδα για αγορές πάνω από 50€.

JANE DOE

Αναζητώντας τα αριστουργήματα της διπλανής πόρτας

Στο μάτι ενός κυκλώνα που στις στροφές του στροβιλίζονται κορμιά θερισμένα για τις ιδέες τους, χέρια που υψώνονται ναζιστικά, σκυμμένα δουλικά κεφάλια, φιλήσυχοι νοικοκυραίοι, κομμάτια μιας διαλυμένης δικαιοσύνης, εργοστάσια θλίψης και απελπισμένων ανθρώπων, σε αυτό το μάτι, στερεώνουν τα πόδια τους, ακόμα, κάποιες μορφές και αντανακλούν τα όμορφα πράγματα που περίσσεψαν το 2013.

Όμοια και στη μουσική: όταν οι ιδέες λείπουν, μένει μόνο η πρόκληση για να καλύψει τα κενά. Κι αν υπάρχει ένα πλήθος που πέφτει με λατρεία σε αυτά, υπάρχει και μια άλλη μερίδα ακροατών που συλλέγει τα αριστουργήματα της διπλανής πόρτας, δίσκους προσωπικών ακροάσεων, μουσικές που δημιουργούνται από την άγρια πείνα να αναζητήσει ο δημιουργός και άλλες φωνές όμοιες με τις δικές του και όχι μηνιατικό για το επόμενο party του ή την επόμενη φανταχτερή φορεσιά. Και το 2013 είχε πολλές τέτοιες δουλειές.

Το άλμπουμ των Jane Doe, *The Enormous King Of Head Splendia*, κυκλοφόρησε φέτος από την Ruzzlemusic. Ο δίσκος αποτελεί ωδή στο alternative rock, από την εποχή που το ημερολόγιο έγραφε 1990 (και κάτι φιλά) μέχρι και τον ήχο του σήμερα, ο οποίος πατάει επάνω στην ηρωική παράδοση.

Χωρίς σειρά και άνευ συγκριτικής αξιολόγησης παράθεση:

Nine Inch Nails HESITATION MARKS

Γιατί ο κύριος Reznor ξέρει ακόμα να μεταμορφώνει τη μανιέρα του και να την κάνει να ακούγεται μπροστά από την εποχή της.

Boards of Canada TOMORROW'S HARVEST

Γιατί στο σύνολο του έργου τους είναι το μεγαλύτερο συγκρότημα ηλεκτρονικού ήχου. Με το φειντό δίσκο αποδεικνύουν, για άλλη μια φορά, πως είναι και το πιο συνεπές.

The National TROUBLE WILL FIND ME

Γιατί παραμένουν οι καλύτεροι σύγχρονοι εκφραστές της αστικής λύπης και οι πιο λυρικοί κοινωνίοι της.

Vampire Weekend MODERN VAMPIRES OF THE CITY

Γιατί με φρέσκιες ιδέες πάνε μπροστά ένα είδος που έμοιαζε βαλτωμένο και παρωχημένο. Και τραγούδια... έχουν πραγματικά τραγούδια.

Phosphorescent MUCHACHO

Γιατί είναι το σπαραξικάρδιο έπος μιας φωνής (κι ενός συγκροτήματος) που χρειάζεται ένα προ-ηχογραφημένο και ένα τσούρμιο λέξεις για να σε κάνει να ματώσεις.

1. Tim Hecker VIRGINS

Τέτοιες -χωρίς σχεδόν καθόλου breat ambient/drone/sound design- μουσικές, όταν ηχογραφούνται ζωντανά δύσκολα φτάνουν σε τέτοια ηχητική και συνθετική πληρότητα. Η χρήση δε του πιάνου δίνει τις απαραίτητες γλυκόπικρες νότες. Ίσως η αγαπημένη μου κυκλοφορία του Καναδού.

2. Russian Circles MEMORIAL

Από τις ελάχιστες μπάντες που μπορεί κανείς να πει πως χαράσσουν δικό τους μουσικό μονοπάτι. Οκτώ επιθετικοί, λυρικοί, ατμοσφαιρικοί (όλα αυτά ταυτόχρονα) κείμαρροι, αρτιότητα εκτελεσμένοι τεχνικά, χωρίς να χάνουν ίχνος συναισθήματος, δανειζόμενοι στοιχεία από τον χώρο του post-rock, της ambient μουσικής, ακόμα και από black metal.

3. Melt Banana FETCH

Η έκπληξη της χρονιάς, προσωπικά, κυρίως λόγω της αποχής τους από τη δισκογραφία εδώ και έξι χρόνια. Επιληπτικά ρυθμικά μοτίβα, mind-fucking κιθάρες και εθιστικά -αν και άκρως εκνευριστικά- φωνητικά συνθέτουν αυτόν τον power-violence/noise-pop/glitchcore (έχουν ακουστεί ακόμα πιο αστείοι χαρακτηρισμοί) δυναμίτη.

4. Boards Of Canada TOMORROW'S HARVEST

Ο πιο αναμενόμενος δίσκος του καλοκαιριού και μόλις τέταρτος για τους τελειομανείς Καναδούς, έθεσε τον πήχη ακόμα ψηλότερα, όχι μόνο για τους ίδιους, αλλά για ολόκληρη την ambient/IDM σκηνή γενικότερα.

5. Universe 217 NEVER

Η μοναδική μπάντα του είδους (σχεδόν παγκοσμίως) που κάνει γαργάρα τα περισσότερα female-fronted doom metal σχήματα, για τον απλούστατο λόγο ότι δε δίνει δεκάρα για τις φόρμες που κινείται η σκηνή που τους έχουν κατηγοριοποιήσει.

6. Raketkanon RKTKN #1

Από το εναρκτήριο "Herman" μέχρι τον επίλογο "Lena", οι Βέλγοι Raketkanon μας παρασύρουν σε έναν αδιάκοπο Melvins τυφώνα, διανθισμένο με παραμορφωμένα sub synths, δαιμονισμένα mid-tempo break downs και ψυχοτρόπα ιντερλούδια. Θα μπορούσε κανείς να πει πως έχουν πάρει το σκοτάδι των συμπατριωτών τους Amenra και το έχουν συνδυάσει με τη μη-σοβαρόφραση των Old Man Gloom, δημιουργώντας το soundtrack για το πιο άσχημα τριπαρισμένο πάρτι του κόσμου.

8. Cave THEACE

Ο δεύτερος δίσκος τους στη Drag City και τρίτος συνολικά (εξαιρώντας καμία ντουζίνα EPs), βρίσκει τους Cave να εξελίσσουν τις Can/Neu! εμμονές τους με σαφώς πιο funky διάθεση, προσθέτοντας ακόμα και Miles Davis-like επιρροές και κάποια πνευστά! Διαφοροποιημένοι από τον τον psych συρφετό καταφέρνουν επιτέλους να κάνουν τη νεα-ψυχεδελική μουσική ενδιαφέρουσα και τεχνοτροπικά.

9. Tamikrest CHATMA

Χωρίς να έχω καταφέρει να του δώσω πολλές ακροάσεις, καθ' όσον είναι πολύ πρόσφατη ανακάλυψη, μπαίνει εύκολα στη λίστα χάρη στον μοναδικά μελαγχολικό αλλά και ταυτόχρονα αισιόδοξο χαρακτήρα που κουβαλάει, μεταφέροντας με εξαιρετικό τρόπο το κλίμα της νομαδικής ζωής των Tuareg. Ακολουθώντας τα χνάρια των συμπατριωτών τους, Tigrane, μας παραδίδουν ένα μοναδικό Saharan-blues/rock album γεμάτο λεπτή άμμο, ξηρασία αλλά και τη γλυκιά θalπωρή της όασης.

10. Forest Swords ENGRAVINGS

Άκρως ισορροπημένα υπνωτικά hip-hop (και όχι μόνο) grooves, σκοτεινές μελωδίες, χαοτικές ατμόσφαιρες, στοιχειωτικά vocal samples και μετρημένη χρήση κιθάρας, συνθέτουν ένα από τα πιο αναμενόμενα ντεμπούτα της χρονιάς και ίσως έναν από τους πιο ενδιαφέροντες δίσκους που αγγίζουν την ευρύτερη chill-wave/neo-dub σκηνή παγκοσμίως. Από τους δίσκους που σου αποκαλύπτουν κάτι καινούριο με κάθε άκουσμα.

AFFORMANCE

Η εξαιρετική νέα μουσική ως αντίβαρο στη δύσκολη χρονιά

Η **εξαιρετική νέα μουσική** υπήρξε σημαντικότερο αντίβαρο στη δύσκολη -για τους περισσότερους από εμάς- χρονιά. **Πρωτοεμφανιζόμενα σχήματα και καλλιτέχνες, παλέμαχες διαχρονικές φιγούρες και μια ελληνική σκηνή να έχει πάρει πλέον σάρκα και οστά** δείχνοντας τα -πλέον- σχηματισμένα δόντια της, δώσανε το τρανταχτό «παρών» φέτος! Από τους πρώτους κιόλας μήνες του 2013 τα σχόλια του τύπου «ο δίσκος της χρονιάς από τώρα» έδιναν και έπαιρναν, αφήνοντας τελικά υπέροχες κυκλοφορίες έξω από πολλές λίστες ή ακόμα δημιουργώντας την ανάγκη να επεκταθεί το top-10 σε top-15 ή 20 μερικές φορές, για να καταφέρουν κάποιοι δίσκοι να πάρουν τη προβολή που τους αξίζει. Ας ελπίσουμε η επόμενη χρονιά να είναι εξίσου καρποφόρα όχι μόνο μουσικά, αλλά και στους υπόλοιπους τομείς, καλλιτεχνικούς και μη.

* Σχεδόν 10 χρόνια ζωής μετρούν οι Αθηναίοι Afformance, ένα instrumental, post heavy rock συγκρότημα με πολλές ζωντανές εμφανίσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό στο ενεργητικό τους. Δισκογραφικά ξεκίνησαν το 2010 με το άλμπουμ *A Glimpse To The Days That Pass*, φέτος επέστρεψαν με το EP *The Place* και λίγο πριν το τέλος του έτους κυκλοφόρησαν μια συλλογή με ακυκλοφόρητα κομμάτια και remix, υπό τον τίτλο *Affection*.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΤΣΗΣ

"Is this the end of the beginning, or the beginning of the end?"

[Mainman των Mahakala, frontman των Black Soul Horde]

Το 2013 ήταν μία από τις πιο παράξενες / ιδιαίτερες / δύσκολες χρονιές στην σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας και πιθανότατα και όλης της υπόλοιπης ανθρωπότητας. Μην αποτελώντας εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα, το call-it-so heavy metal κίνημα είχε κι αυτό πολλές... ιδιαίτερες στιγμές. Σκαμπανεβάσματα, χαρές, λύπες, γευσιγίαι, θανάτους (RIP Allen Lanier, αυτό πραγματικά πόνεσε), «νεκρονασάσεις» και φυσικά κάποιες δισκάρες τις οποίες θα ακούμε τα προσεχή χρόνια και θα αναπολούμε αυτή την αποφράδα χρονιά.

Εν μέσω μνημονίων και λοιπών καταραμένων συνθηκών, ο απόπατος της Μεσογείου που ακούει στο όνομα Ελλάδα (ναι, για σένα μιλάω ωραία μου Ελλάδα) έβαλε ένα πολύ μεγάλο και σημαντικό λιθαράκι σε αυτήν την κατάσταση, προσφέροντάς μας συναυλιάρες και δισκάρες μέσω των εκπροσώπων της, οι οποίοι -όπως έχουμε βαρεθεί να λέμε- δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από καταξιωμένα ονόματα που εδρεύουν σε σημαντικότερα "heavy metal κέντρα". Οι Tardive Dyskinesia, Rotting Christ, DreamLongDead, Satan's Wrath, Wreckage, Speed-blow, Dexter Ward και λοιποί μεταλλοκέφαλοι φρόντισαν -ο καθένας με τον τρόπο του- να μου κολλήσουν τα μυαλά στο ντουβάρι, κάνοντάς με και εμένα -ως επίδοξο μουσικό και heavy metal fan- να ελπίσω σε ένα καλύτερο μέλλον, πράγμα σημαντικό, μιας που η ψυχολογία μοιάζει πλέον να είναι το παν. Με θετική σκέψη, λοιπόν, ακόμα θετικότερη διάθεση και περίσσιο δυναμισμό καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε καταστάσεις κοινωνικής αποσάθρωσης, δύσκολες όσο και πρωτόγνωρες, που δυστυχώς μας αφορούν όλους και είναι πραγματικά παρήγορο να ξέρουμε πως έχουμε τη μουσική που αγαπάμε στο πλευρό μας. **Is this the end of the beginning, or the beginning of the end?**

Η λίστα που συνοδεύει το κείμενο δεν αποτελεί ένα πραγματικό top-10 του 2013, αλλά στην πραγματικότητα ένα προσωπικό top-10 δίσκων που έλιωσα στο stereo μου σε αυτό το διάστημα, τον καθένα για τους δικούς του μοναδικούς λόγους.

1. Black Sabbath

13

Είναι το 13 το καλύτερο άλμπουμ της χρονιάς; Μπορεί και όχι. Είναι τότε μήπως το καλύτερο των Black Sabbath; Σαφέστατα όχι. Είναι, όμως, η πρώτη ολοκληρωμένη δισκογραφική δουλειά τους με τον Ozzy στα φωνητικά μετά το Never Say Die! του 1978. Σύμφωνα, έχει τα ψεγάδια του, είναι όμως αξιοπρεπές, τιμιότατο, η ιστορική του σημασία είναι τεράστια και ο Geezer -για άλλη μια φορά- παραδίδει μαθήματα του πως πρέπει να παίζεται το 4χορδο.

2. Ghost

INFESTISSUMAM

Γνωρίζουμε τα πάντα και τίποτα για δαύτους. Κρύβουν τα πρόσωπά τους με περίτεχνες horror αμφιέσεις, επαναπροσδιορίζουν το occult rock ιδίωμα, ενώ αποτελούν τη χρυσή τομή τριών πολύ αγαπημένων μουσικών κινήσεων: των Blue Oyster Cult, των Beatles και του King Diamond. Γεφυρώνοντας όλα τα παραπάνω με την pop κουλτούρα, επανέρχονται με το -δεύτερο σε σειρά- Infestissumam, κλωτσάνε την μουσική βιομηχανία στα μούτρα γεμίζοντας clubs και festivals και βάζουν πολύ κόσμο στη θέση τους.

3. Rotting Christ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ

Εξηγούμαι: Είμαι οπαδός των Christ. Μεγάλωσα με την μουσική τους και η παρουσία του «Κατά το Δαίμονα...» στην παρούσα λίστα είναι σίγουρα αποτέλεσμα και αυτής της πραγματικότητας. Δεν παύει όμως να αποτελεί το peak της δεύτερης νιότης τους, την οποία και βιώνουν από την μεταγραφή τους στη γαλλική Season of Mist και μετά. Είναι βαρύ, σκοτεινό, χαρακτηριστικό του ύφους τους και έχει φοβερή παραγωγή. Μιλάμε για πολύ μεγάλη μπάντα και όλα αυτά μακριά από local-hero-ιλίκια και χαζο-σβινισμούς.

4. Blood Ceremony

THE ELDRITCH DARK

Φυσικά και τους πήρε η Metal Blade. Σιγά μην τους άφηνε! Οι female-fronted Καναδοί occult rockers (ή witch rockers για αυτούς που «νιώθουν») Blood Ceremony μάς χαρίζουν και αυτοί το καλύτερο άλμπουμ της μέχρι στιγμής βραχύβιας καριέρας τους, διαχειριζόμενοι με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το retro-loving ρεύμα της εποχής, όπως και την βαριά κληρονομιά του Σκωτσέζου Πάνα, Ian Anderson. Η ατμόσφαιρά τους είναι αξιοζήλευτη και έρχονται

με φόρα και τσαμπουκά να γεμίσουν το κενό που δημιούργησε η διάλυση των Ολλανδών occult rock pioneers, The Devil's Blood. Εύγε!

5. Trouble

THE DISTORTION FIELD

Trouble χωρίς Wagner γίνονται; «Γίνονται», μας απαντά ο πολυπράγμων Kyle Thomas (Exhorder, ATP) και τότε σαν νοτιοαμερικανός βλάχος, πότε σαν γνήσιος απόγονος του Dio, συνοδεύει μερικές από τις καλύτερες συνθέσεις που μας έχουν δώσει οι Trouble την τελευταία δεκαετία. Το κιθαριστικό δίδυμο των Franklin / Wartell είναι όπως πάντα συνώνυμο του έπους και αν τρεις-τέσσερις πιο μέτριες στιγμές είχαν μείνει εκτός του The Distortion Field, τότε θα μιλάγαμε για την απόλυτη επιστροφή των doom metal heroes και την πιο άξια στιγμή του σκάματος από το επικό ομώνυμο άλμπουμ του 1990 και μετά. Τι χρονιά κι αυτή!

6. Orchid

MOUTHS OF MADNESS

Δεν σκοπεύω σε καμία περίπτωση να υποστηρίξω ότι η μουσική των Orchid θα αλλάξει το οτιδήποτε σε έναν κόσμο που

ήδη περιλαμβάνει τους Black Sabbath. Δεν παύει όμως αυτό το δεύτερο σε σειρά full length άλμπουμ τους να προσφέρει πλατιά χαμόγελα και αλληπάλληλες ονειρώξεις στους απανταχού Sabbath fans της υψηλίου και να αποτελεί ένα άριστο δείγμα βρετανοτραφούς doom rock, τίγκα στη πεντατονική και τα blue notes. Επίσης, δεν παύει να είναι ένα από τα άλμπουμ που φέτος έλιωσα στο stereo μου, «εξαγοράζοντας» έτσι τη θέση του στο top-10 μου. Ας το βάλω να παίξει άλλη μια φορά.

7. Queens of the Stone Age

...LIKE CLOCKWORK

Υπάρχουν οι «βολεψάκκηδες» QOTSA fans των Songs for the Deaf και Lullabies... Υπάρχουν οι ανώμαλοι που γουστάρουν το Era Vulgaris. Υπάρχει και το ... Like Clockwork που, ως μέση οδός των παραπάνω, συνδυάζει την weird-ίλα και την obscure-ίλα που ούτως ή άλλως διακατέχει τη μουσική τους (ή και αυτή των Them Crooked Vultures), με τις στακάτες κιθάρες εκείνου του θρυλικού Rated R και τα μελωδικά φωνητικά της περιόδου 2001 - 2006. Άψογο άλμπουμ με λίγο απ' όλη την καριέρα τους.

8. Monkey3

BEYOND THE BLACK SKY

Σε ένα βαθύ πιάτο ρίξτε μισό φλιτζάνι του καφέ Tool-ίστικη ψυχεδέλεια και δύο κουταλιές της σούπας Αμερικάνικο '90s-influenced heavy rock. Ανακατέψτε αργά για τρία λεπτά ρίχνοντας ταυτόχρονα κιτςάζ με τη σέσουλα. Μόλις το μείγμα πήξει, προσθέστε μία κουταλιά του γλυκού LSD. ΠΡΟΣΟΧΗ: Μη βάλετε καθόλου φωνητικά... Οι Ελβετοί Monkey3 επιστρέφουν με το καλύτερο άλμπουμ της μέχρι στιγμής καριέρας τους και μας χαρίζουν ένα πολύχρωμο ψυχεδελικό ταξίδι για λίγους και καλούς.

9. Spiritual Beggars

EARTH BLUES

...Κάποια στιγμή στη καριέρα τους ανέβασαν πολύ τον πήχη, έχοντας μάλιστα την τύχη να έχουν στη σύνθεσή τους δύο από τους χαρακτηριστικότερους τραγουδιστές του ιδιώματος: Τον Spice και τον Janne "JB" Christoffersson. Το πείραμα της

προσθήκης του Apollo Parathanasio στο Return to Zero του 2010 φάνταζε ανεπιτυχές, όμως ο Michael Ammott και η παρέα του δεν το βάζουν κάτω και εδώ επιστρέφουν με υψηλής ποιότητας retro-loving hard rock που δίνει στον Apollo το καλλιτεχνικό περιθώριο να δείξει τι μπορεί να κάνει, όντας ταυτόχρονα διαποτισμένο από τα έργα και τις ημέρες των Deep Purple. Beer-drinking music it is!

10. Darkthrone

THE UNDERGROUND RESISTANCE

Δεν μπορείς να κρίνεις τους Darkthrone με αντικειμενικά μουσικά standards. Αδυνατώ εν τω μεταξύ να πιστέψω πως η classic metal στροφή τους εδώ αποτελεί μέρος του hype της εποχής. Τα γρήγορα crust σημεία απουσιάζουν κι έχουν δώσει τη θέση τους σε πότε thrash-αριστές και πότε μονολιθικές classic metal φόρμες, συνοδευόμενες σε μεγάλο μέρος από υψηλόσυχνα -μα πάντα άτεχνα- φωνητικά. Οι Darkthrone ήταν, είναι και θα είναι ξεδιάντροποι και εδώ το αποδεικνύουν περίτρανα.

Με θετική σκέψη καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε καταστάσεις κοινωνικής αποσάθρωσης, δύσκολες όσο και πρωτόγνωρες και είναι πραγματικά παρήγορο να ξέρουμε πως έχουμε τη μουσική που αγαπάμε στο πλευρό μας.

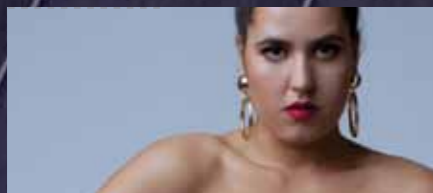
ΤΑ 50 ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΜΠΟΥΜ

Το SONIK παρουσιάζει τη συγκεντρωτική λίστα με τα 50 καλύτερα άλμπουμ του 2013

50 Quadron AVALANCHE

Η soul pop των Δανών Quadron πολύ δύσκολα θα απορριφθεί από κάποιον. Το Avalanche περιέχει 10 τραγούδια και ακούγεται μονορούφι, χαρίζοντας αρκετές μελωδικές στιγμές στους ακροατές του. – T.M.

49 Grouper THE MAN WHO DIED IN HIS BOAT

Απ' τις cult underground φιγούρες των τελευταίων ετών, η Liz Harris είναι μια απίστευτα ταλαντούχα συνθέτρια-τραγουδίστρια, την οποία πολύ θα ήθελε ο Ino Watts-Russell στη 4AD πριν από μερικές δεκαετίες, όχι μόνο για να πουλάει δίσκους αλλά και για να την κάνει το πρώτο μόνιμο μέλος των This Mortal Coil. Η drone folk της είναι αφαιρετική, εσωστρεφής αλλά και όσο απόκοσμη χρειάζεται για να κολλήσουμε μαζί της και να της χαρίσουμε γενναϊόδωρα τις περισσότερες ώρες των μεταμεσονύχτιων ακροάσεων μας. – Γ.Μ.

48 Mikal Cronin MCII

Όπως προκύπτει από το MCII, ο Mikal Cronin, παρότι έχει ένα κοινό ή τουλάχιστον παρεμφερές σημείο εκκίνησης με τα διάφορα καλλιφορνέζικα σχήματα της επικαιρότητας, καταλήγει εδώ να αποτάξει τις φωναχτές αναβιώσεις, τις φρεσκο-αναστημένες ψυχεδέλειες και τα συναφή, ρίχνοντας το βάρος στο συναίσθημα και την αυθόρμητη ατομική τεχνική του. Και σίγουρα ο αυθορμητισμός δεν του βγαίνει σε κακό, αφού το MCII στέκεται ανάλαφρο και όχι ελαφρύ, μεταξύ των πιο ευακούστων κυκλοφοριών της χρονιάς. – Κ.Κ.

47 Nick Cave & The Bad Seeds

PUSH THE SKY AWAY

Έχω χρόνια να απολαύσω δίσκο του Cave όσο αυτόν. Μου αρέσει διότι οι mid tempo συνθέσεις του δεν ξεσπούν στα γνωστά «ταβανιασμένα» (και γεμάτα μεσαίες συχνότητες) που κατά πως φαίνεται βρήκαν έξοδο στους δίσκους των Grinderman. Και ίσως γι αυτό οι χορωδίες και οι –πάντα εσωτερικών διαδρομών– χορδές του Warren Ellis βρίσκουν «τον ταύρο στο δόξα πατρί», για να παραφράσω τη γνωστή αμερικάνικη ρήση. – Σ.Τ.

Ο NICK CAVE ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΛΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ ΣΤΟΥΣ BAD SEEDS

Σε αυτό το δίσκο προσπάθησα να έρθουν στο σπύγιο και άνθρωποι που δεν είναι πια στη μπάντα. Ο Barry Adamson κατάφερε και ηχογράφησε, μα ο Blixa, ενώ ήθελε πάρα πολύ, τελικά δεν κατάφερε να συνταιριάξει τις ημερομηνίες με τις υποχρεώσεις που είχε. Ήθελα να κάνω φανερό –και νομίζω ότι είναι ήδη– ότι οι Bad Seeds είναι μια ομάδα / οικογένεια που, άπαξ και μπεις μέσα, το στίγμα σου μένει φανερό. Ακόμα και αν αποχωρήσεις η θέση σου είναι μοναδική. Ποτέ δεν προσπάθησα να έρθει στη μπάντα ένας άνθρωπος που θα αντικαταστήσει το ρόλο κάποιου άλλου που είχε φύγει.

46 Foxygen WE ARE THE 21ST CENTURY AMBASSADORS OF PEACE & MAGIC

Το τελευταίο σπουδαίο ψυχεδελικό γκρουπ που μας έρχεται από το Λος Άντζελες ακούει στο όνομα Foxygen. Το ντουέτο των Sam France και Jonathan Rado, στα 22 του, αγνοεί το μουσικό γίγνεσθαι του παρόντος και βρίσκεται μονίμως βυθισμένο στην ψυχεδελική pop της δεκαετίας του '60, στη βρετανική «εισβολή» της εποχής ή στην κλασική soul και φτάνει το πολύ μέχρι τη Νέα Υόρκη των Velvets... – Σ.Χ.

45 Mazzy Star SEASONS OF YOUR DAY

Ο χρόνος έχει σταματήσει για τους Mazzy Star, κι αν πέρασαν 17 ολόκληρα χρόνια από την τελευταία τους επίσκεψη. Η ονειρική ψυχεδέλεια της χαμένης στ' αστέρια φωνής της Hope Sandoval και της γεμάτης reverb, νωχελικής κιθαριστικής μαγείας του David Roback ξαναγύρισαν για να μας θυμίσουν ποιοι είναι οι πραγματικοί βασιλιάδες. – Σ.Χ.

44 Darkside PSYCHIC

Το Psychic δεν απέχει δραματικά από τη μέχρι τώρα διασκογραφία του Nicolas Jaar. Είναι μια ακόμα προσπάθεια για έναν «μουσικό» σοφιστικέ δίσκο ηλεκτρονικής, όχι και τόσο χορευτικής, μουσικής. Λεπτοδουλεμένο ανάμεσα σε Νέα Υόρκη και Παρίσι, προσθέτει στο μύθο του «παιδιού – θαύματος»... – Π.Μ.

43 Haim DAYS ARE GONE

Ντεμπούτο άλμπουμ για τις τρεις αδελφές Haim που κατάγονται από το Los Angeles. Κινούνται στον pop χώρο, σκαρώνοντας ανεβαστικά τραγούδια με γλυκές πολυφωνίες, έντονη τη χρήση συνθεσάιζερ και αρκετές παραπομπές στα '80s. Ως κυριότερο ατού του άλμπουμ προκύπτει η υφολογική συνοχή του, που το κάνει τελικά πολύ ευχάριστο και άνετο ακρόαμα. – Μ.Τ.

Η ΕΣΤΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΗΑΙΜ ΓΡΑΦΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΙΔΙΕΣ ΤΗ ΜΠΑΝΤΑ

Ουσιαστικά μας θεωρούμε... live μπάντα. Η ηχογράφηση για μένα είναι κάπως εκνευριστική διαδικασία, καθώς βασικά έχω μη διαγνωσθείσα ελλειμματική προσοχή / υπερκινητικότητα. Οπότε το να κάνω πράγματα ξανά και ξανά είναι το χειρότερο πράγμα για μένα. Το να παίζουμε live είναι αυτό που μας συνδέει με τον κόσμο, το ακροατήριό μας. Αυτό είναι για μένα το καλύτερο...

42 Disclosure SETTLE

Στη λέξη garage αποτελεί το βασικό μουσικό για να αποικωτικοποιήσεις χωρίς ενοχές το άλμπουμ. Η χορευτική παράδοση από την οποία αντλούν οι Disclosure είναι ακραιφνώς βρετανική. Είναι ο ήχος των Artful Dodger, So Solid Crew και πάει λέγοντας. Αν δεν τα κατάφερες ποτέ με την ελαφρότητά του, είναι σίγουρο ότι θα λιγωθείς μια ώρα αρχύτερα από το μιλκσέικ που λέγαμε. Αν πάλι σε κάνει να νοσταλγείς, θα περάσεις ωραία. Ακόμα κι αν αισθανθείς τουρίστας στα Μάλια... - Π.Μ.

41 Primal Scream MORE LIGHT

Ένα χορταστικό άλμπουμ με έντονα κοινωνικοπολιτικά σχόλια, ένταση, ρυθμό, μελωδία, ευαισθησία και πειραματισμούς. Εν ολίγοις, τροφή για συζήτηση. Μια υπνωτική, υποβόσκουσα ψυχεδελική διάθεση βρίσκεται διάσπαρτη κατά τόπους στο άλμπουμ, αλλά δεν είναι η κύρια κατεύθυνση, αν και δεν θα βρίσκαμε μια τέτοια όσο κι αν προσπαθούσαμε μέσα στο πολυδιάστατο αυτού του ηχητικού μαραθώνιου - Σ.Χ.

40 Esmerine DALMAK

Μια post-rock/ambient/progressive παρέμβαση στους δρόμους της Ανατολής από μέλη των Godspeed You! Black Emperor (Bruce Cawdron - κρουστά) και Thee Silver Mt. Zion (Rebecca Foon-τσέλο) δεν θα μπορούσε παρά να είναι εξαιρετική. Το Dalmak ηχογραφήθηκε κατά την παραμονή του συγκροτήματος στην Κωνσταντινούπολη, με τη βοήθεια τεσσάρων ντόπων που προσδίδουν καθαρά ανατολίτικο χαρακτήρα στο άλμπουμ, αλλά η δυτική άποψη παντρεύεται υπέρροχα και εναλλάσσεται μέσω εξάρσεων και γαλήνιων διαστημάτων... - Σ.Χ.

39 Iceage YOU'RE NOTHING

Αν τυχόν ο κόσμος είχε ανάγκη, υπομονή και όρεξη για νέους Interpol (εγώ προσωπικά δεν έχω), οι Iceage μια χαρά θα μπορούσαν να αναλάβουν τον εν λόγω ρόλο, ειδικά με αυτόν τον -κάθε άλλο παρά δύσκολο- δεύτερο δίσκο τους. Αν είσαι 16 έως 18-19 ετών μπορείς εύκολα να πιστέψεις ότι το You're Nothing είναι το δικό σου Unknown Pleasures και αν δεν είσαι (σαν και μένα) μπορείς το ίδιο εύκολα να πιστέψεις και σε αυτό το δίσκο, με τον ίδιο τρόπο που κάποτε πίστεψες στο πρωτότυπο. - Α.Κ.

ΟΙ ICEAGE ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Δεν έχουμε ιδέα από πού ξεκίνησε η σύνδεσή μας με ακροδεξιές ιδέες, πάντως το όλο θέμα είναι κάπως γελοίο... Υποθέτω ότι κάποιοι παρερμήνευσαν τις κουκούλες που φοράγαμε σε ένα βιντεοκλίπ μας. Ο ντράμερ μας είναι Εβραίος, στο σχολείο είχαμε συμμαθητές και φίλους οι οποίοι προέρχονταν από άλλες χώρες, πολιτικά ανήκουμε στην αριστερή πλευρά των πραγμάτων στην Κοπεγχάγη κ.α.κ. Γι' αυτό λοιπόν και δεν δίνουμε μεγάλη σημασία στο τι λέγεται.

38 London Grammar IF YOU WAIT

Γιατί τόσοσ θόρυβος τόσο νωρίς για ένα συγκρότημα που υπηρετεί με συνέπεια την μελαγχολική downtempo indie pop του; Ίσως επειδή συνδυάζουν το λιτό, απείριστο στυλ των XX με μια ερμηνεύτρια της κλάσης μιας Jessie Ware ή Florence Welch, ίσως επειδή εμφανίστηκαν απλά την κατάλληλη στιγμή. Σε κάθε περίπτωση, το If You Wait είναι γεμάτο από συνθέσεις με ελκυστικές μελωδικές γραμμές και μια αύρα που παντρεύει το εναλλακτικό με το ευγενές. - Π.Α.

37 Ghostface Killah TWELVE REASONS TO DIE

Ο Ghostface Killah φέρνει τον Adrian Younge, με το soul/funk παρελθόν του, και κατασκευάζουν ένα δίσκο που αποτελεί soundtrack του κόμικ με το ίδιο όνομα αλλά και ηχεί σε τέτοιο. Κινηματογραφικές μουσικές, οργανική διάθεση, μακριά από «πλαστικά» beats, και μια αίσθηση ένδοξων Wu στιγμών του παρελθόντος - μείον τα επιθετικά beats και τη νεανική τρέλα. - Τ.Μ.

36 Jonathan Wilson FANFARE

Έχουμε ακουστικό/πλεκτρικό ροκ/φολκ, cosmic country, '70s λευκό blues, πιανιστικές μπαλάντες, stoned-out εκτελέσεις, Θεσπέσιες αρμονικές φωνές, διάσπαρτα τζαζ λεπτορήματα και -η απόλυτη έκπληξη- Floyd-ικό ατμοσφαιρικό space της μετα-Barrett εποχής. Αυτό το πάντρεμα είναι σπάνιο και, όπως αποδεικνύει το Fanfare, μαγικό. - Σ.Χ.

35 Lorde PURE HEROINE

Η 16χρονη (σήμερα) ανακαλύφθηκε σ' ένα τοπικό talent show στα 12 χρόνια της ως παιδί-θαύμα. Τέσσερα χρόνια αργότερα δικαιούται τον τίτλο της έφηβης-θαύμα όχι μόνο για τον θαρραλέο αντικοφορμισμό της, αλλά και για τα τραγούδια της. Η Lorde περιηγείται σε ποικίλες εκδοχές της pop και εκφράζει μοναδικά τη χαρά, τη μοναξιά, τη σύγχυση και ένα ελεύθερο πνεύμα. - Π.Α.

34 Janelle Monae THE ELECTRIC LADY

Ούτε με το φανταχτερό R'n'B στιλ Beyonce, ούτε με τη neo-soul αναβίωση της Adele, ούτε με την αμιγώς «μαύρη» πλευρά των μουσικών πραγμάτων. Η Janelle Monae το προσπαθεί συνειδητά να μην ανήκει πουθενά ακριβώς και να κάνει αλληπάλληλα ζγκ ζαγκ στα όρια μουσικών ειδών, αλλά και στα σύνορα λευκής/μαύρης κουλτούρας. - Χ.Σ.

33 CHVRCHES THE BONES OF WHAT YOU BELIEVE

Ροκ με φρεσκάδα, αξιοπρέπεια, συνέπεια, ενέργεια, νεανικό attitude και απουσία filler κομματιών προσφέρουν οι Chvrches στο The Bones of What You Believe, ποντάροντας στο αδιαμφισβήτητο αισθητήριο που έχουν για χτυπητές μελωδίες και αξιοσημείωτα hooks. Τις Κυριακές θα με ζητάς στις εκκλησίες; Μάλλον και την υπόλοιπη βδομάδα το ίδιο θα γίνεται με ένα τέτοιο ντεμπούτο.

ΠΕΡΙ LORDE

- Το πραγματικό της όνομα είναι Ella Yelich-O'Connor.
- Η 16χρονη έριξε πόρτα στην ξεδιάντροπα εμπορική πλην όμως και φοβερή δημοφιλή Katy Perry που της έκανε πρόταση να περιοδεύσει μαζί της. Η Lorde το έκανε με πλήρη συνείδηση, μετά της ξέφυγε έτσι όπως μιλούσε από καρδιάς σε μια συνέντευξη ένα προσβλητικό σχόλιο για την Taylor Swift.

- Η Lorde συνδυάζει νιάτα και ωριμότητα, έχει επίσης την θέληση να μείνει, προς το παρόν τουλάχιστον, μακριά από οποιουδήποτε είδους συμβιβασμό.

32 The Ocean PELAGIAL

Το Pelagial δεν είναι βέβαια ούτε το ζενίθ των Ocean, ούτε το πιο πωρωτικό τους άλμπουμ. Από πολλές, ωστόσο, απόψεις συνιστά την επιτομή του γιατί το παλιό χέβι μέταλ -εκείνο που δίδαξαν (με όλες τις σχετικές γραφικότητες) οι Sabbath, οι Priest και οι επίγονοι- μετασχηματίστηκε στον 21ο αιώνα στο πιο περιπετειώδες και ουσιαστικό κομμάτι της μεγάλης οικογένειας του ροκ εν ρολ. Είναι ο δίσκος που πρέπει να παίξετε σε όσους, εν έτει 2013, εξακολουθούν να μιλάνε για «παιδικές ασθένειες» και συναφή κουραφέξαλα κάθε που η κουβέντα φτάνει στο μεταλλικό ιδίωμα. - Χ.Σ.

31 65daysofstatic WILD LIGHT

Μετά τα εθιστικά, ογκώδη beats του προηγούμενου άλμπουμ της, η μπάντα γυρνάει σε ένα πιο εσωτερικό ήχο, που μπορεί να μην στερείται ηλεκτρονικών «μπλιμπλικιών» ή έντασης, αλλά το κάνει με ένα φανερά πιο ενδοσκοπικό τρόπο. Οι πιουρίστες του λεγόμενου post rock θα τους ξανα-αγκαλιάσουν μετά το «ξίνισμά» τους από τους ογκώδεις ρυθμούς του We Were Exploding Anyway, όμως το Wild Light είναι σαφές ότι δεν έχει δημιουργηθεί για να ικανοποιεί τα οπισθοδρομικά ώτα... - Τ.Μ.

30 The Black Heart Rebellion

Όσο διαδέχονται το ένα κομμάτι το άλλο, η βιωματική ακρόαση αυτού του δίσκου θα σε αφήσει μετέωρο ανάμεσα σε συναισθήματα όπως ο φόβος και η μοναχία, με σκέψεις που δεν μπορούν να διαφύγουν το πραγματικό νόημα των στίχων. Εάν πρέπει να ονοματίσουμε επιρροές, αυτές θα μπορούσαν να είναι τόσο οι Swans, οι Neurosis όσο και ο Bob Dylan και οι Velvet Underground... - Α.Τ.

29 Lady LADY

Ένα χρυσωρυχείο παραδοσιακής soul, μια συλλογή από Θεσπέσιες φωνητικές αρμονίες και ζουμερά ρεφρέν, με τη βοήθεια των παραγωγών Truth & Soul (γνωστοί από τη δουλειά τους για τον Aloe Blacc), με στόχο να μολιαστεί η retro soul αισθητική με μοντέρνα ενορχηστρωτική δυναμική. Το αποτέλεσμα είναι ένα εξωστρεφές project που μιλά με αφοπλιστική αθωότητα για τον έρωτα και την χαρά της ζωής. - Π.Α.

28 Killer Mike & EL-P RUN THE JEWELS

Στηριζόμενο στο τρίπτυχο επιθετικά beats, περίπλοκη και σκεπτόμενη στιχουργική αλλά και στον ηχητικό πειραματισμό, το ντεμπούτο του συγκροτήματος επιδεικνύει μια σύγχρονη οπτική στη hip hop μουσική, όπως ακριβώς είχαν κάνει παλιότερες δουλειές του EL-P με τους Company Flow και Cannibal Ox. Το εάν αυτά τα τραγούδια θα καταφέρουν να αποκτήσουν τη διαχρονική αξία των κομματιών των παραπάνω δουλειών, είναι δύσκολο να ειπωθεί ακόμα. - Τ.Μ.

27 Vampire Weekend MODERN VAMPIRES OF THE CITY

Το καλύτερο άλμπουμ των Vampire Weekend μέχρι στιγμής και η επιβεβαίωση ότι μπορεί ακόμη η pop ευρείας αποδοχής να είναι ελπιδοφόρα. Δεν είναι Beatles -μην τρελαθούμε κιόλας- αλλά όπως ο Paul Simon όρθιος χειροκροτούσε τις First Aid Kit όταν τραγουδούσαν το "America", το ίδιο φαντάζομαι θα έκανε με τούτους τους συνεχιστές της δικής του έντεχνης pop, όπως αυτή προέκυψε μετά το fusion του Graceland με τους ρυθμούς και τις μελωδίες της afro-pop. - Σ.Χ.

26 Arve Henriksen

PLACES OF WORSHIP

Τόποι λατρείας μαζί με την αιθέρια πλευρά της σκανδιναβικής τζαζ, δεν θέλει πολύ να υποθέσει κανείς πως οδεύουμε προς new age παγανισμούς. Είναι πράγματι λεπτές οι ισορροπίες, όμως ο Henriksen βάζει μπροστά τον αλάνθαστο και διάφανο λυρισμό του, βγαίνοντας κατηγορηματικά θριαμβευτής... – Β.Π.

25 Fuck Buttons

SLOW FOCUS

Μια πομπώδης, απρόσωπη μηχανή με τη στάμπα EBM στην ούγια και με το "B" του Electronic Body Music να βρίσκεται εκεί είτε από συνήθεια, είτε από ειρωνεία – πιθανότατα το δεύτερο. Ίσως συμβολίζει και μια τελική ρήξη με τους stadium electronica προγόνους των Fuck Buttons, οι οποίοι όσο μακριά και να το τράβηξαν ποτέ δεν ξέχασαν το σώμα. – Δ.Κ.

24 Danny Brown

OLD

Μουσικά, ο Danny Brown επιδεικνύει κάτι που πολλοί νέοι MC στερούνται και αυτό δεν είναι άλλο από τη θέληση για καινοτομία, για άπλετη τόλμη, για ένα γενικότερο όραμα περί του που θέλει να βρεθεί ως καλλιτέχνης. Το ανορθόδοξο στιλ του στο μικρόφωνο βοηθάει για τέτοια μουσικά πειράματα, με αποτέλεσμα να μπορεί να ανταπεξέρχεται τόσο στα χαμηλότονα και πιο παραδοσιακά ακούσματα, όσο και στις πιο ηλεκτρονικίζουσες, επιθετικές στιγμές του Old. – Τ.Μ.

ΟΙ BLACK ANGELS ΚΛΕΙΝΟΥΝ 10 ΧΡΟΝΙΑ ΖΩΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ 2014

«Είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι υπάρχουμε εδώ και σχεδόν δέκα χρόνια, αλλά όταν περνάς καλά ο χρόνος κυλά γρήγορα. Δεν νομίζω ότι θα ήθελα να αλλάξω κάτι. Θεωρώ ευλογία να μπορείς να παίζεις μουσική και να γυρίζεις όλο τον κόσμο κάνοντας ακριβώς αυτό το πράγμα» – Christian Bland (κιθαρίστας των Black Angels)

23 MS MR

SECONDHAND RAPTURE

Το ηχητικό στίγμα των MS MR θα πρέπει να αναζητηθεί κάπου ανάμεσα στις κατούφικες μπαλάντες της Lana Del Rey, την art pop των Florence & The Machine και το ανατολίτικο dark wave των Dead Can Dance, διατηρώντας παράλληλα μια διακριτή προσωπική σφραγίδα. Όλο σχεδόν το Second Hand Rapture κινείται με συνέπεια πάνω στον άξονα εξαιρετικό – απολαυστικό. – Π.Α.

22 Savages

SILENCE YOURSELF

Το κουαρτέτο φτιάχνει ένα ντεμπούτο από εκείνα που στοιχηματίζεις πως θα συζητούνται και μετά από χρόνια, ποντάροντας στην αμεσότητα, εξαπολύοντας μανιφέστα σε οποιαδήποτε ευκαιρία βρει. Το post-punk έχουν για Βίβλο οι Savages, από τη σκοτεινή αισθητική του gothic δανείζονται, η δε τραγουδιστριά τους, Jehnny Beth, ακούγεται σαν μίξη της Siouxsie Sioux και της Patti Smith, βγάζοντας στο μικρόφωνο επιθετικότητα και τρέλα σε βαθμό που δύσκολα πλέον συναντάμε σε γυναικείες παρουσίες με φωνητικά καθήκοντα. – Τ.Μ.

21 The Black Angels

INDIGO MEADOW

Η ψυχεδέλεια δεν απουσιάζει από το Indigo Meadow, απλώς παρουσιάζεται λιγότερο ναρκωμένη, πιο διακριτική, κατά τι λιγότερο απαιτητική. Όταν υπάρχουν τραγούδια σαν το "Always Maybe", όμως, με λεία μελωδική γραμμή και πυκνή ομίχλη σε ό,τι μπορεί να ονομαστεί ρεφρέν, κανείς δεν δικαιούται να έχει παράπονα. Και κυρίως κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι οι Black Angels σπεύδουν να διεκδικήσουν τη θέση των Black Keys (ακόμη). – Άρης Καραμπεάζης

20 The Body

CHRISTS, REDEEMERS

Πλέον όποιος βλέπει τα πάντα γύρω του σάπια, ζοφερά και χωρίς καμιά ελπίδα, δεν είναι φύσει μίζερος, αλλά θέσει ρεαλιστής. Και όποιος προσπαθεί να στήσει το ιδανικό soundtrack αυτού του ανελέητου σκοταδιού είναι πλέον ένας ανάμεσα σε πολλούς. Κάθε πραγματικά ενδιαφέρον άκουσμα σήμερα είναι στα όρια του goth, χωρίς να χρειάζεται να απολογηθεί για αυτό. Το ντουέτο από το Portland ολοκληρώνει το γνήσια αντικοινωνικό όραμά του, στην πρώτη του κυκλοφορία για τη Thrill Jockey. – Α.Κ.

19 Tim Hecker

VIRGINS

Στον καινούργιο του δίσκο χρησιμοποιεί για πρώτη φορά μια ζωντανή ορχήστρα μουσικών και βασίζεται σε ένα πρώιμο harpsichord που το συναντάς με το όνομα virginal. Η ιδιαιτερότητα του ήχου του (σε εμάς θα θυμίσει σαντούρι) πλανιέται καθ' όλη τη διάρκεια του δίσκου και αποτελεί τη βάση για τις καλύτερες στιγμές του Virgins, όπως τα συγκλονιστικά "LiveRoom" και "LiveRoomOut". – Γ.Μ.

18 Arctic Monkeys

AM

Οι δίσκοι τους είναι αρκετά διαφορετικοί πια, έχουν χάσει αισθητά τη βρετανικότητά τους, έχουν σαν προσανατολισμό έναν πιο ροκ ήχο και –στην περίπτωση του AM– στοιχεία που αντλούν από το hip hop και το r&b ακόμα. Ρίχνουν πλέον φανερές ματιές σε μια πιο παιχνιδιάρικη, λιγότερο εμμονική με το στυλ ηχητική άποψη. – Μ.Μ.

17 Phosphorescent

MUCHACHO

Ο έκτος δίσκος του σπουδαίου Matthew Houck είναι η ανάγκη να βγεις από τον εαυτό σου και να αγιάξεις την αλήθεια του άλλου. Από το "Sun, Arise!" (ένα πάντρεμα Fleet Foxes αρμονιών με την καρδιά ενός αιωνίως πληγωμένου), μέχρι το κυκλωτικό outro "Sun's Arising" που κερδίζει το λυτρωτικό σου δάκρυ, ή το αριστουργηματικό "Song For Zula", το Muchacho ανήκει σαφέστατα στις κυκλοφορίες της χρονιάς. – Π.Τ.

16 The Haxan Cloak

EXCAVATION

Στο πλαίσιο των ενδιάκομα – αβαντ-γκαρντισμών, οι οποίοι περιλαμβάνονται στο δίσκο, εξαπλώνονται ανισοπέδα ηχοτοπία στα οποία περιδιαβάνουν εμφατικά οι ζοφερές εκφάνσεις της ζωής και των μεθεορτίων της. Ένας καθαρτικός δίσκος και μία από τις πιο ιδιαίτερες δουλειές της εποχής. – Κ.Κ.

15 Atoms For Peace

AMOK

Ο Thom Yorke έχει καταστήσει ξεκάθαρο ότι η ηλεκτρονική μουσική είναι εκείνη που τον ενδιαφέρει περισσότερο τα τελευταία χρόνια, και ηλεκτρονική μουσική παίζει σχεδόν αποκλειστικά. Μόνο που γράφει και τραγουδία, μερικά εδώ μέσα από τα καλύτερά του των τελευταίων ετών, εμπλέκει αληθινά ηλεκτρικά όργανα πλάι στη βασική μηχανική ενορχήστρωση και νοιά: ένα εξαιρετικό άλμπουμ που καλύπτει ένα σωρό διαφορετικά σημεία. – Μ.Μ.

Ο MATTHEW HOUCK ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ MUCHACHO ΚΑΙ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΤΩΝ SYNTHESIZER.

Πειραματίστηκα αρκετά προτού βγει το τελικό αποτέλεσμα, χωρίς να έχω τις γνώσεις – δεν έχω πάει σε κάποια σχολή ηχογραφήσεων ή κάτι τέτοιο. Δεν έμαθα ποτέ πώς να το κάνω σωστά. Οπότε νομίζω ότι αυτό που έγινε αυτή τη φορά ήταν ότι έμαθα αρκετά για αυτό που μπορώ να κάνω. Έπαιξα στο παρελθόν με synthesizer και drum beat σε προηγούμενους δίσκους, αλλά δεν νομίζω ότι ήμουν επιτυχημένος σ' αυτό –και δεν είμαι απαραίτητα επιτυχημένος σ' αυτό τώρα– απλά πιστεύω ότι αυτός ο δίσκος ακούγεται καλά.

14 Bill Callahan

DREAM RIVER

Downtempo διαθέσεις, με τη βαρύτονη, ήρεμη φωνή του, με τη χαρακτηριστική του εσωστρέφεια που εδώ δεν συνυπάρχει με σκοτεινές διαθέσεις, με καλοκουρδισμένο βιολί σήμα-κατατεθέν της Americana, απαλά κρουστά που παραπέμπουν σε καλοκαιρινές ατμόσφαιρες πλάι στο κύμα και στη μουσική των Santana, έξυπνα τοποθετημένα πνευστά που δημιουργούν μια δροσερή αίσθηση περασμένων δεκαετιών (Jethro Tull, Traffic), με βελούδινα καθαριστικά riffs και jazzy ριπές, λίγα πλήκτρα και «γλυκές» μπασσογραμμές.

13 Forest Swords

ENGRAVINGS

Το Engravings είναι σίγουρα ένας απ' τους (ηλεκτρονικούς) δίσκους που περιμέναμε για πολύ καιρό, με τις προσδοκίες/απαιτήσεις μας να έχουν εξαρχηστεί πολύ ψηλά εξαιτίας του καταπληκτικού Dagger Paths – ίσως και εξαιτίας αυτού να το αδικήσαμε στις πρώτες ακροάσεις. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι δεν υπάρχει καλύτερος παραγωγός «κρεβατοκάμαρας» από αυτόν. – Γ.Μ.

12 Laura Marling

ONCE I WAS AN EAGLE

Μελωδίες ακουστικές που κρατούν ένα άρωμα Καλιφόρνιας των τελών της δεκαετίας του '60, μια πιο κρυμμένη δόση από Greenwich Village της ίδιας περιόδου, ατμόσφαιρες από country και blues τοπία, βρετανική folk παράδοση που ρέει στις φλέβες της Marling, σε τραγούδια που διαπνέουν μια σκοτεινή γοητεία αλλά και αιχμηρότητα... – Ο.Σ.

11 Wadada Leo Smith & Todella Uuden Musiikin Orkesteri

OCCUPY THE WORLD

Ο Smith τέμνει την λεπτότητα της κλασικής μουσικής με την βαθιά εκφραστικότητα της ελεύθερης τζαζ, καταδεικνύοντας για άλλη μια φορά πως συγκαταλέγεται ανάμεσα στους ευφυέστερους μουσικούς στοχαστές του σήμερα. – Β.Π.

10 My Bloody Valentine

M B V

Ανακουφισμένοι που τίποτα δεν έχει αλλάξει, μπορείς με άνεση να γευτείς την επίθεση του "Nothing Is", αλλά και την κάθε άλλο παρά αλαφροίσκιωτη pop του "New You". Τα 9 τραγούδια (που δεν περιμέναμε τόσα χρόνια, ομορφαίνουν και μεγαλώνουν ακόμα περισσότερο το μύθο του Loveless και ταυτόχρονα καθιστούν το M B V την πλέον σημαντική επιστροφή που έχει συμβεί στην κιθαριστική μουσική τις τελευταίες δεκαετίες. – Γ.Μ.

9 Arcade Fire

REFLEKTOR

Απολαμβάνω τους Arcade Fire να είναι επιτέλους cool, εκτός από σπαρακτικό/καθηλωτικό/συνταρακτικό. Το Reflektor, νομίζω, έχει ένα θέμα αφηγηματικής συνοχής, αλλά έχει και μισή ντουζίνα υπέροχα τραγούδια. Είναι το πιο cool άλμπουμ που μπορούσε να κάνει μια κιθαριστική μπάντα της κλάσης τους φέτος και δίκαια τους απογειώνει σε ένα superstar / celebrities στερέωμα. – Π.Μ. / Δ.Λ.

8 Deafheaven

SUNBATHER

Το Sunbather πιάνει το νήμα από εκεί που το παράτησαν οι Mogwai μετά την κυκλοφορία και του Young Team και δίνει αβίαστα την αίσθηση ότι είναι ένας δίσκος τον οποίο θα ακούμε για πολλά χρόνια, αλλά και στον οποίο θα υποχρεωμάστε να αναφερόμαστε με ακόμη περισσότερες αφορμές, κυρίως επειδή συγκεντρώνει στο μέγιστο βαθμό οτιδήποτε βρίσκουμε σκόρπιο εδώ και εκεί σε πολλές κυκλοφορίες της τελευταίας τριετίας πάνω σε αυτό τον ήχο (shoegaze black metal). – Α.Κ.

7 Julia Holter

LOUD CITY SONG

Τα τραγούδια του Loud City Song εξερευνούν την ίδια σκοτεινή γωνιά της pop που ανέκαθεν την ενδιέφερε, μόνο που οι ενορχηστρώσεις είναι πια πιο προσιτές στο μέσο ακροατή και μπορεί να έχει πρόσβαση στην ομορφιά τους με μεγαλύτερη ευκολία. Ενυπάρχει πάντως ένα ποσοστό παραδοξότητας στην Τέχνη της: η φωνή της είναι ζεστή κι οικεία, μα νοιώθεις ότι έχει τα μουσικά χαρακτηριστικά εκείνα που κρατούν κάποιους καλλιτέχνες αγκιστρωμένους σε χώρους αθέατους από τις μάζες. – Μ.Μ.

6 Queens of the Stone Age

...LIKE CLOCKWORK

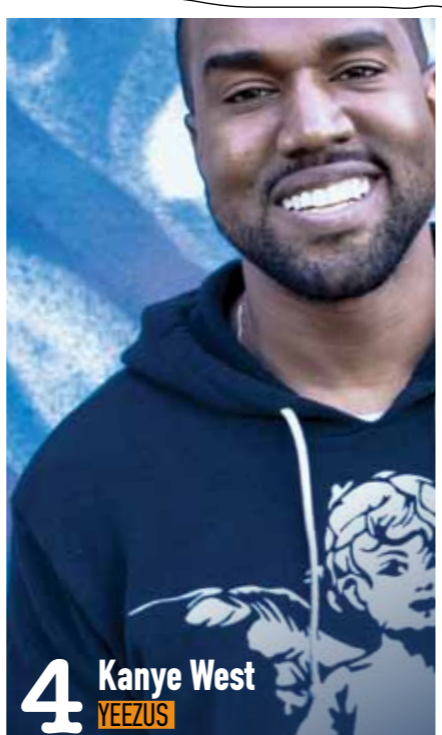
Ο πιο δυσώϊωνος και μελαγχολικός δίσκος που έχουν κυκλοφορήσει (και ίσως κυκλοφορήσουν στο μέλλον) οι Queens Of The Stone Age. Χαμηλές και έντονες ταχύτητες, ένα νουάρ δημιουργήμα του μυαλού του αφεντικού της μπάντας, μια καταγραφή σκέψεων που καταδεικνύουν ωριμότητα. Παραγωγή σκοτεινή, λιτή και με βάθος. Εξαιρετικός δίσκος. – Ν.Σ.

5 Fire! Orchestra

EXIT!

Βάλτε από τη μία την ικανότητα των Fire! να τοποθετούν εαυτούς σε πολλά και ορισμένες φορές αποκλίνοντα πλαίσια, και από την άλλη την «πνευματική» καταγωγή της τζαζ και κυρίως τον τρόπο με τον οποίον αυτή διασταυρώθηκε με τους ελεύθερους αυτοσεδιασμούς την δεκαετία του 1960. Μέσα στο δικό τους ηχητικό τους σύστημα μπερδεύουν κάτι που άλλοτε δανείζεται μία kraut λογική και άλλοτε μετέρχεται έναν εσωτερικής καύσης "rost" χαρακτήρα και το αποτέλεσμα είναι ένας δίσκος ικανός να διεγείρει σώμα και νου εξίσου. – Β.Π.

4 Kanye West

YEEZUS

Το Yeezus δείχνει να τραβάει τη δική του ρότα, πλησιάζοντας συγκροτήματα που προσεγγίζουν το hip hop με μια industrial αισθητική όπως οι Death Grips, οι Clipping και οι Dalek, καθώς και τον ήχο των TNGT, που συμμετέχουν στο δίσκο. Το άλμπουμ επιδεικνύει μια τολμηρή οπτική για τη μαύρη μουσική του 21ου αιώνα. – Τ.Μ.

3 Jon Hopkins

IMMUNITY

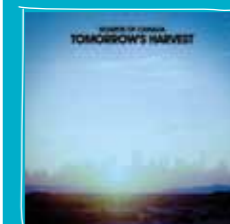

Σε κάθε βήμα του Immunity, ο Hopkins παίζει με τα κουτάκια τα οποία έχεις στο μυαλό σου για τις έννοιες «κομψό», «απόκοσμο», «πειραματικό», «χορευτικό», «ακουστικό» και «ψηφιακό». Και υποχρεώνει ηλεκτρονικά μπίτια να συγκατοικήσουν με λυρικά μέρη μέσω μη ορθόδοξων (για την ηλεκτρονική μουσική) ενορχηστρώσεων, παίρνοντάς σου τα μυαλά. – Χ.Σ.

2 Boards of Canada

TOMMOROW'S HARVEST

Είναι πράγματι μια εξαιρετική περίπτωση αυτό το δίδυμο απ'τη Σκωτία. Με σχετικά περιορισμένη δισκογραφία, έναν αριστουργηματικό δίσκο (Geogaddi), έναν πολύ καλό (Music Has The Right To Children) κι ένα απαραίτητο EP (Twoism), επηρέασαν μεγάλο αριθμό καλλιτεχνών χωρίς να είναι σε καμία περίπτωση πρωτοπόροι, ενώ έγιναν ταυτόχρονα σημείο αναφοράς για ένα σωρό μουσικόφιλων. Το Tomorrow's Harvest είναι πολλά παραπάνω απ' το ετήσιο ηλεκτρονικό άλλοθι του indie κοινού (πέρσι ήταν ο Andy Stott, έχει προηγηθεί ο Caribou κ.ο.κ.). Είναι μια ψυχωμένη κατάθεση δύο ολοκληρωμένων μουσικών. – Γ.Μ.

1 Daft Punk

RANDOM ACCESS MEMORIES

RANDOM ACCESS MEMORIES

Ένας νοσταλγικός φόρος τιμής στην κιθαριστική (sic) disco και το soft rock AOR των late '70s, στην αναλογική κληρονομιά του Moroder (το italo "Giorgio By Moroder" είναι συγκλονιστικά απλό και συγκινητικά ανατριχιαστικό, σαν να σου φτιάχνει αυγά μάτια η γιαγιά σου στο χωριό), ακόμα και στη γαλλική disco-house που κάποτε καθόρισαν οι Daft Punk. Ένα γεμάτο άλμπουμ, για την αξία του οποίου συμφώνησαν (περιέργως) μουσικοκριτικοί και κοινό, mainstream ή όχι... – Π.Μ.

Εξαιρετικός δίσκος. – Π.Μ.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΛΜΠΟΥΜ

10 εγχώρια άλμπουμ που ξεχώρισαν περισσότερο από τη χρονιά που πέρασε και μερικές ακόμα προτάσεις...

10 Γιάννης Αγγελάκας Η ΓΕΛΑΣΤΗ ΑΝΗΦΟΡΑ

DIY αίσθηση, έντονη τάση προς τα χορωδιακά φωνητικά, συνήθως εκ των έσω της παρέας, αλλά με χαρακτηριστικές πενιές της σόλο περιόδου του Αγγελάκα, οι οποίες φαίνεται να έχουν παγιωθεί. – Δ.Κ.

9 Ruined Families BLANK LANGUAGE

Το ρυθμικό όπως ακριβώς πρέπει να είναι, με δυο-τρεις προσθήκες που τις υποψιαζόμασταν, αλλά δεν μπορούσαμε ακριβώς να τις εντοπίσουμε, και συνεπώς καταχωρούνται ως παρακαταθήκη της μπάντας στην μεγάλη του είδους σχολή. – Α.Κ.

8 Παύλος Παυλίδης ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΙΣΩΣ ΕΧΟΥΝ ΣΥΜΒΕΙ

«Η Μαίρη» μοιάζει να τον περίμενε υπομονετικά τόσο χρόνια να γράψει επιτέλους ένα από τα καλύτερα του τραγούδια και για αυτήν. «Το καλοκαίρι» και «Η Ελλάδα» είναι μία επιτυχημένη άσκηση υπερ-ευαισθησίας πάνω σε δύο παραπάνω από τετριμμένα θέματα. Τα πάντα εδώ μέσα είναι Παύλος Παυλίδης και τα πάντα εδώ μέσα είναι αυτό που χρειάζονται τα τραγούδια του Παύλου Παυλίδη για να μην «μαραζώνουν», όπως συνέβη σε αρκετές περιπτώσεις στο παρελθόν. – Α.Κ.

7 Monsieur Doumani GRIPPY GRAPPA

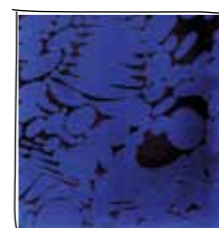
Οι Monsieur Doumani προσεγγίζουν την κυπριακή παράδοση με το δικό τους πνεύμα. Δηλαδή, και την αγαπούν και τα χρώματα και τα ιδιώματά της θέλουν να κρατήσουν, αλλά και να την πειράξουν επιθυμούν και να τη φέρουν τούμπα, σε ευθεία επικοινωνία με το «τώρα». Τα καταφέρνουν μια χαρά, φτιάχνοντας ένα εξαιρετικό άλμπουμ, υπόδειγμα για το πώς μπορείς να αναδομήσεις το δεδομένο και να το καταστήσεις επίκαιρο... – Χ.Σ.

6 Μανώλης Γαλιάτσος ΑΝΕΠΑΙΣΘΗΤΕΣ ΑΠΟΚΛΙΣΕΙΣ

Παρότι λόγιος δημιουργός, δεν αγνοεί τα πιο λαϊκά μουσικά ρεύματα/πιοχρώματα. Σε μεγάλο μέρος της νέας του δουλειάς στρώνει επίπεδα ήχων, στρώματα μελωδιών, οι οποίες είναι αδύνατον να ακολουθηθούν ταυτόχρονα, λόγω των πεπερασμένων δυνατοτήτων του ανθρώπινου εγκεφάλου. Έτσι, ανάλογα με το ποια μελωδικά νήματα θα επιλέξει κανείς να ακολουθήσει κάθε φορά, θα απολαύσει την αντίστοιχη εξέλιξη και λύση. – Μ.Τ.

5 Larry Gus YEARS NOT LIVING

Το πιο πλήρες / ολοκληρωμένο έργο του παραγωγού από τη Βέροια κυκλοφορεί από τη DFA. Ποπ ψυχεδέλεια, οι λέξεις free και jazz χρησιμοποιούνται κατά κόρον μαζί για να περιγράψουν μια βασική επιρροή του και φυσικά disco και hip hop στοιχεία χρησιμοποιούνται στο αλά The Avalanches χαρμάνι του. – Σ.Π.

4 Mohammad SOM SAKRIFIS

Οι Coti K., Ilios & Νίκος Βελιώτης δεν φτιάχνουν δίσκους προσφερόμενους για εύκολες απαντήσεις έτσι όπως απλώνουν (αντίστοιχα) κοντραμπάσο, γεννήτριες και τσέλο προς μια απειρία ηχητικών κατευθύνσεων. Αντιθέτως, μάλιστα, δείχνουν να τροφοδοτούνται από (και να τροφοδοτούν με τη σειρά τους) αέναα ερωτήματα, η απάντηση στα οποία εναπόκειται στον δέκτη και όχι στον πομπό – πρόκειται άλλωστε για παγιωμένη αισθητική θέση του πειραματικού χώρου. – Χ.Σ.

3 Rotting Christ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ

Δεν ξεμπερδεύεις εύκολα με τον καινούργιο δίσκο των Rotting Christ, διότι διαθέτει κι άλλα επίπεδα εκτός από τα πρωτογενή. Το black το αλέθει, βάζει κι έναν βόστρυχο από epic, κλίνει ιδιότυπα προς το prog, κρατεί τα καλά στοιχεία της folk όπως αναζωπυρώθηκε σε πρόσφατα χρόνια μέσα από το metal και εν τέλει φτιάχνει το καλύτερο δυνατό προφίλ για μια μπάντα με τόσους δίσκους πίσω της. – Σ.Τ.

2 Κόρε. Ύδρο. ΑΠΛΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΥΠΑΡΞΙΣΜΟ

Σαράντα πέντε μουσικά είδη μάχονται μεταξύ τους για το ποιο θα κερδίσει τα πρωτεία σε κάθε τραγούδι, εγώ όμως συνολικά στους ΚΥ επιμένω να ακούω τη μουσική αισθητική των «ανεξάρτητων» ροκ σχημάτων, που μαζεύονται, κάνουν πρόβες, δεν καλουπώνουν τον ήχο τους και δεν ψάχνουν το κάτι-friendly στη ζητιανιά δισκογραφικής, συναυλιακής ή άλλου είδους στέγης. Μετράω 9-10 αριστουργηματικά τραγούδια σε ένα σύνολο από 13 και για αυτά που αφήνω από έξω δεν βρίσκω να πω κάτι αρνητικό. – Α.Κ.

1 May Roosevelt

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΕ ΠΟΙΗΣΗ ΝΤΙΝΟΥ ΧΡΗΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Είναι τόσο καίρια η λιτή μελοποίηση της May Roosevelt, τόσο απόλυτα τα λεκτικά σχήματα του ίδιου του Χριστιανόπουλου, τόσο κομμένες και ραμμένες στο πνεύμα τους οι ερμηνείες του, ώστε συγκροτείται ένα κλειστό κύκλωμα απίστευτης συναισθηματικής δυναμικής. Πιάνο με παρεμβάσεις θέρειν είναι το μόνο μελωδικό φόντο, ελεγειακή και βουτηγμένη στη βαθιά μελαγχολία η προσέγγιση της May Roosevelt. Ξεγυμνωμένη λόγια «βρωμιά» είναι η δύναμη πυρός αυτού του δίσκου, ντόμπρα και σοκαριστικά ανθρώπινη. – Χ.Σ.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΕΠΙΣΗΣ:

Antimob

ANTIMOB

Στέκεται επάξια δίπλα στα άλμπουμ των Ναυτία, Αρνιτική Στάση, Αντίδραση... Το runk που πρεσβεύουν και δεικνύουν υποδειγματικά οι Antimob είναι τραχύ και σκληρό, με μόνο τα απαραίτητα μελωδικά περάσματα και με μεταλλικές άκρες, που δεν υποσκάπτουν, αλλά τονίζουν την υπόγεια φύση του. – Α.Κ.

Clerks' Conspiracy

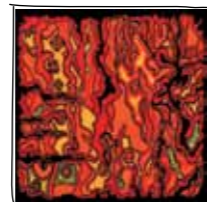
CLERKS' CONSPIRACY

Δεν ξέρω πώς είναι δυνατόν να συντηρούν την ορμή των νιάτων τους, αλλά οι Clerks' Conspiracy είναι καταγιστικοί απ' την πρώτη μέχρι την τελευταία νότα, κάνοντας χαρούμενους τους φίλους των Ziggy Was. – Γ.Μ.

The Dive

ZO'E

Θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει ότι έκλεισαν τους Dive σε ένα δωμάτιο όπου ενυπήρχαν αποκλειστικά δίσκοι του underground της δεκαετίας του '80 και γι' αυτό ακούμε από διάσπαρτους Dream Syndicate, μέχρι απ' έζ των Sonic Youth και από ηχοηκούς νεοψυχεδελικών συγκροτημάτων όπως οι Steppes. – Σ.Τ.

Jane Doe

THE ENORMOUS HEAD OF KING
SPLENDID

Ωδή στο alternative rock, από την εποχή που το ημερολόγιο έγραφε 1990 (και κάτι ψιλά) μέχρι και τον ήχο του σήμερα, ο οποίος πατάει επάνω στην προϋπάρχουσα παράδοση. – Τ.Μ.

Keep Shelly in Athens

AT HOME

Στο διεθνή χώρο υπάρχει πληθώρα dream pop σχημάτων πάσης φύσεως. Ο RPR και η Sarah P, που αναλαμβάνει τα φωνητικά, έχουν κάνει μια σοβαρή προσπάθεια να δημιουργήσουν ένα ελκυστικό πρώτο άλμπουμ, χωρίς να περιορίζονται μόνο στις chillwave manières. Βρίσκονται στα καλύτερά τους όταν αντλούν έμπνευση από την δεξαμενή των Cocteau Twins, Saint Etienne, M83 και Air, με τη Sarah P λουμένη στο reverb. – Π.Α.

Melentini

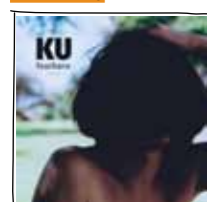
EXPLOSIONS AROUND, THE DESERT INSIDE

Μπορεί να γέμισε ο (ελληνικός και διεθνής) δισκογραφικός τόπος με γυναικείες φωνές κινούμενες σε ένα ιδιόμορφο μεταίχμιο μεταξύ folk, dark και pop, αλλά στο Explosions Around, The Desert Inside δεν ξεχωρίζουν μόνο οι καλές προθέσεις, ξεχωρίζουν και οι συνθέσεις. Η Melentini διαθέτει μια χροιά που, ασχέτως αν χρωστιάει επιρροές στη Soap & Skin ή στη Beth Gibbons, την ίδια στιγμή έχει και την αυτοπρόνοια να διυλίζει τα αποτυπώματα. Προσπαθεί τουτέστιν να δημιουργήσει το δικό της ίχνος. – Σ.Τ.

KU

FEATHERS

Η κοίτη της τραγουδοποιίας του Δημήτρη Παπαδάτου (μουσικός και εικαστικός) γράφει Velvet Underground, γράφει και Joy Division όταν οι δεύτεροι θαυμάζουν τους πρώτους. Το γενικευτικό της ανθολογίας κουλ ηχητικών ιστοριών δεν παύει, ωστόσο μετατρέπεται σε ειδικό άλλης μια εκδοχής του ωραίου. – Δ.Κ.

Liebe

AIRPORT

Η synth pop αποτελεί το αποκλειστικό εκφραστικό μέσο και, καθώς ακούς, πολλοί από τους ήρωες της εποχής της λακ και της βάτας ζωντανεύουν μπροστά σου: λίγο Pet Shop Boys εδώ, λίγο Depeche Mode εκεί, δόσεις από Soft Cell, OMD και λοιπούς παλιοσχολιότες παραδίπλα. – Γ.Μ.

The Next Step Quintet

THE NEXT STEP QUINTET

Πρώτη δισκογραφική δουλειά για το κουιντέτο, ξεκάθαρα προσανατολισμένη στο σήμερα της τζαζ. Δίχως να λείπουν μερικές λοξές ματιές στις χρυσές ημέρες του John Coltrane, οι κύριες επιδράσεις έρχονται από πρόσφατες (ή σχετικά πρόσφατες) εξελίξεις: τον ήχο π.χ. του Christian Scott, του Kurt Rosenwinkel ή του Esbjorn Svensson. – Β.Π.

No Clear Mind

METS

Στο Mets θα βρείτε τόσο τους Pink Floyd του Ummagumma, όσο και τους Sigur Ros της παρένθεσης [βλέπε ()]: ανοίγματα έντονα μελωδικά, χωρίς την κατάρα του post-rock να καταδυναστεύει τις εννορηκτιστώσεις. – Σ.Τ.

Vassilikos

SUNDAY CLOUDY SUNDAY

Ο Vassilikos χειρίστηκε τις μελωδίες του Τσιτσάνη (=διασκευάσε) με μαεστρία. Μέσα από μια ηλεκτρονική ανάγνωση της Ανατολής, και ξεπερνώντας έτσι τους όποιους αισθητικούς ενδοιασμούς, κατάφερε όχι απλώς να διευρύνει τις στιλιστικές συντεταγμένες των τραγουδιών του χωρίς ψευδοεντυπωσιασμούς, αλλά (το κυριότερο) να απελευθερώσει στην ερμηνεία μια πιο λαϊκότροπη χροιά, έστω και πιο δειλή ή και με τα λάθη της, έστω και κάτω από τόνους φίλτρων, reverb. – Τ.Β.

Ελεωνόρα Ζουγανέλη

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΗ ΤΩΡΑ

Η ίδια εμφανίζεται ανανεωμένη και γεμάτη αυτοπεποίθηση, ανοίγοντας όλο και περισσότερο τους ερμηνευτικούς της ορίζοντες, ενώ το άλμπουμ μεταφράζεται τελικά σε δισκογραφική απαρχή της μετατόπισης ενδιαφέροντος από τις μέχρι τώρα pop/ροκ φόρμες προς έναν πιο «εγκώριο» ήχο, με έντονη γέυση από το έντεχνο, το παραδοσιακό, ακόμα και το λαϊκό ρεπερτόριο. – Α.Γ.

Δημήτρης Καρράς / Skull & Dawn

ΘΗΤΑΡΙΟ

Δημιουργοί από διαφορετικούς κόσμους συνεργάζονται: Ο Δημήτρης Καρράς έρχεται από έναν κόσμο που το ελληνικό τραγούδι θρηνεί και έχει τον Λειβαδίτη ως ακμαίο βάθρο έμπνευσης. Οι Skull & Dawn

έρχονται από ένα σύμπαν όπου ο ηλεκτρισμός έχει τα νιά. Ίσως η πρώτη φορά που έχει νόημα ο όρος «ηλεκτρικό έντεχνο». – Σ.Τ.

Κτίρια τη Νύχτα

ΚΕΝΟΙ ΧΩΡΟΙ

Κολλάζονται (μια διεφθαρμένη αποψη της concrete, με στοιχεία παράλληλα από turntablism), με ελληνική στιχουργία που έχει σχέση όχι μόνο με εσωτερικούς δρόμους, αλλά και παρατήρησης του περιβάλλοντα χώρου. Η μουσική, παράλληλα, ακούγεται σαν «στραπατσάρισμα» παλιών κασετών και cds των '90s. – Σ.Τ.

Μέντα

MENTA

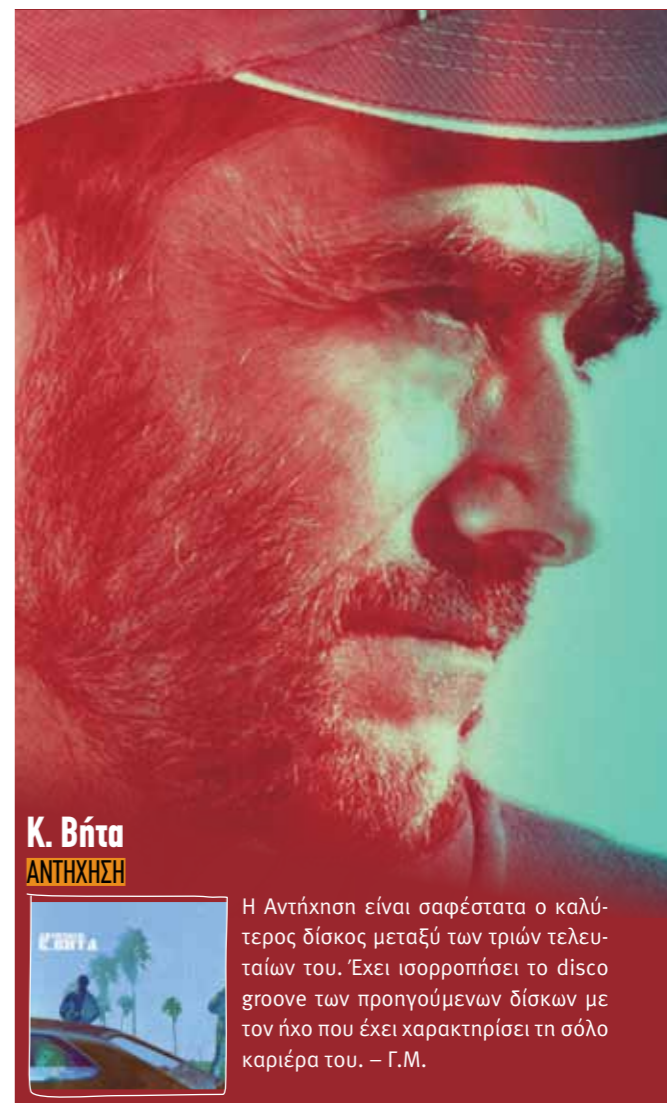
Υπάρχουν τραγούδια στο πέμπτο τους αυτό άλμπουμ που δεν θα φάνταζαν παράταιρα σε ένα δίσκο των Phoenix, για παράδειγμα, ή ακόμη και των Daft Punk (ακούστε το «Κρύψου Από Μένα» και τα Ξαναλέμε), και δεν μπορώ να σκεφτώ καλύτερο κομπλιμέντο να κάνω... – Μ.Μ.

Ανδρέας Πολυζωγόπουλος

HEART OF THE SUN

Ένας τζαζ φόρος τιμής σε ορισμένα από τις γνωστότερες συνθέσεις των Pink Floyd. Το κουαρτέτο του Πολυζωγόπουλου προσθέτει ορισμένα εξαιρετικά παιξίματα και γράφει έναν δίσκο που τελικά καταφέρνει να μην είναι απλώς ένα στεγνό tribute. – Β.Π.

Κ. Βίττα

ΑΝΤΗΧΗΣΗ

Η Αντήχηση είναι σαφέστατα ο καλύτερος δίσκος μεταξύ των τριών τελευταίων του. Έχει ισορροπήσει το disco groove των προηγούμενων δίσκων με τον ήχο που έχει χαρακτηρίσει τη σόλο καριέρα του. – Γ.Μ.

Νατάσσα Μποφίλιου

ΑΝΘ ΤΕΛΕΙΑ EP

Ήρθε ο Στάμος Σέμσης στη θέση του Θέμη Καραμουρατίδη και το αποτέλεσμα διαθέτει ηλεκτρονικά και Depeche Mode αέρα, έχει και λίγο Burt Bacharach. Και η Μποφίλιου κερδίζει με τις ερμηνείες της: ερμηνείες διαφορετικές, πιο «προσεγωμμένες», μα μεστές από ουσία. – Χ.Σ.

ΤΙ; ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΑΝ; ΣΥΓΓΝΩΜΗ, ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ STAR ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ!

Ο χώρος της εγχώριας λαϊκής και pop μουσικής ευρείας κατανάλωσης δοκιμάστηκε για τα καλά, μιας και η βραδινή «διασκέδαση» των πιστών συρρικνώθηκε και η δισκογραφία περιορίστηκε σε κυκλοφορίες μέσω εφημερίδων, εντούτοις όμως τίποτα δεν ταρακούνησε τους δημιουργούς που μοιράζονται software αναπαραγωγής στίχων και μελωδιών, ώστε να αξίζει και ο κόπος λόγω του περιορισμού των μπάτζετ.

ΤΟΥ ΤΑΣΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Η Έλενα Παπαρίζου, εκφράζοντας μια πάγια ανησυχία της ελληνικής νεολαίας, αναρωτήθηκε «Τι ώρα θα βγούμε;» στο νέο της άλμπουμ, ο Μιχάλης Χατζηγιάννης μας είπε ότι «Η Αγάπη Δυναμώνει» στο άλμπουμ που κυκλοφόρησε αλλά πέρασε απαρατήρητο, ο Στέλιος Ρόκκος κυκλοφόρησε το «Η Γυναίκα Μέσα Μου», περνώντας δεύτερη νύχτη, και η Κατερίνα Στικκούδη συμπλήρωσε με το δίσκο «Η Γεύση της Ζωής μου» (ολίγον αλμυρή, προσθέτουμε εμείς).

Ο Παντελής Παντελίδης κάτι πήγε να κάνει πιο φωτεινό, βάζοντας τις λέξεις «Ουράνιο Τόξο» σε τίτλο άλμπουμ του, αλλά τα χάλασε στο τέλος («Ουράνιο Τόξο Που Του Λείπανε 2 Χρώματα») συνεχίζοντας και κηκτικά στο ίδιο βιολί καψούρας, ο Notis έγινε Νότης Σφακιανάκης και στις «16 Αυτοτελείς Ιστορίες» του πρόλαβε να καλύψει όλες τις πάγιες ανάγκες του κοινού (με ερωτικά, χορευτικά και κοινωνικά, ζεϊμπέκικα, χασάπικα, τραγούδια, αλλά και κάποια με... ροκ πινελιές), ενώ πιο ενδιαφέρον μοιάζει ο (σκέτος) Νότης με τραγούδια όπως «Πω Πω Πω Ένα Κορμί», «Δεν το Συζητώ», «Ο Έρωτας Είναι Τυφλός» και οι «Οι Χοντρές» και ένα (σαφώς) concert EP που τα λέει όλα από τους τίτλους. Ο Νίκος Οικονομόπουλος συνέχισε να εκμεταλλεύεται ότι ο κόσμος θέλει ένα Notis αλλά που να διαλέγει τραγούδια της προκοπής, όχι μανιφέστα, κι έτσι ξέβαψε το μαλλί και κυκλοφόρησε το άλμπουμ «Ειλικρινά» για να επιβεβαιώσει το θρόνο της πίστας, τον οποίο κάθε χρόνο και ο Πάνος Κιάμος με το νέο άλμπουμ «Δεν θέλω Επαφή» που κυ-

κλοφόρησε στο τέλος της χρονιάς – εκτός βέβαια από αυτό του βασιλιά των dancefloor που πήρε μέσα από τα χέρια του Armin Van Buuren, καθώς για μια εβδομάδα όποιος έβαζε το όνομα του τελευταίου στη «Μετάφραση» του Google έπαιρνε ως απάντηση-μετάφραση ένα... Πάνος Κιάμος. Πολλά συχαρητήρια στον «μικρό θεό» που το έκανε πραγματικότητα.

Ανεβασμένος επέστρεψε ο Σότης Βολάνης με τον ομώνυμο δίσκο, με (εν δυνάμει) επιτυχίες όπως «Ωπα Ωπα», «Σεξοκρίτσο», «θα τα κάνω όλα πουτάνα», αλλά κυρίως με το «Η μάνα σου δε με θέλει» (λογικό δεν είναι), ενώ η Πέγκυ Ζήνα δεν δείχνει να ξεχνάει τον πόνο του κάθε καψούρη με το «Σου Χρωστάω Ακόμα Ένα Κλάμα».

Η Heaven Music πόνταρε πάνω στον Αντώνη Ρέμο (Η Καρδιά Μου Με Πηγαίνει Εμένα) και κέρδισε, πόνταρε και στον Πλούταρχο (Κάτω απ' τον ίδιο Ήλιο) αλλά μάλλον δεν κέρδισε τόσο πολύ, και οι επιτροπές των cd ανακυκλώνονται για μήνες από τπλεοπτικά περιοδικά, προσφορές και κόντρα προσφορές. Στη Heaven υπέγραψε και ο Λευτέρης Πανταζής και πρόλαβε στο τέλος της χρονιάς να κυκλοφορήσει το (σωστά τιτλοφορημένο) «Ξαναγύρισες... Ε;».

Η Νατάσα Θεοδωρίδου, με τον Αντώνη Βαρδή στο πλάι της, εμφανίστηκε πιο συντηρητική και κλασική (θα λέγαμε), κυκλοφορώντας το άλμπουμ Σ' Αγαπώ, ο Βασίλης Καρράς επέστρεψε στην αγκαλιά του

Φοίβου (ή ο Φοίβος στην αγκαλιά του Καρρά, εξαρτάται πώς το βλέπει κανείς) πάντα «Κύριος μα... και αλήτης», με 12 λαϊκά τραγούδια από τα χιλιάδες που έχει αποθηκεύσει σε τεραμπάιτ σκληρών δίσκων ο συνθέτης, προκειμένου να εξασφαλίσει και τα εγγόνια του. Ο Σταμάτης Γονιδής αφήνει πλέον τα «φλωροσυστήματα» και παίζει σωστά «Πλάτη Με Πλάτη», η Φανή Δρακοπούλου άφησε «Εκκρεμότητες» και την καλούμε να τις τακτοποιήσει ένεκα και της έναρξης των πλειστηριασμών, ενώ ο Θάνος Πετρέλης παρουσιάζει μια «Βιτρίνα Αισθημάτων» και την πλασάρει στην αγορά προτού ξεκινήσει η περίοδος των εκπτώσεων.

«Comeback» κάνει και η Άντζελα Δημητρίου και φροντίζει να μας το τονίσει μέσω του μονολεκτικού τίτλου του νέου της δίσκου, ο οποίος περιέχει το hit «Σε λίγο ξημερώνει», που δεν έχει σχέση βέβαια με το παλιό ντουέτο των Αντώνη Καλογιάννη και Μαρινέλλας, αφού ξεκινάει με το στίχο... «Γαμάτο, σε λίγο ξημερώνει». Συχαρητήρια, βέβαια, δίνουμε σε όποιον επέλεξε τη σειρά των καταγιστικών τίτλων ερωτικού μίσους (και πάθους) «Πάρ' τα Λόγια σου Πίσω», «Φύγε», «Δεν σε Συγχωρώ», «Ας Πρόσεχες» (feat. Ominus, για να μην ξεχνιόμαστε με το μπουζουκο-hip hop), «Μηδενικά στον Έρωτα» και στο τέλος, μετά από όλο αυτό έβαλε την απορία... «Κοίτα Που θα έρθεις» (αλλά αυτό είναι η καψούρα, μην απατάμεθα).

Μέσα σ' όλα αυτά, «Η Μόνη Αλήθεια» βρίσκεται αυτό τον καιρό... όχι στους Sex Pistols, αλλά στην Πάολα, αλλά δυστυχώς το άλμπουμ με αυτό τον τίτλο κυκλοφόρησε τις μέρες που έκλεινε το τεύχος, με αποτέλεσμα να μην προλάβει ο Χάρης Συμβουλίδης να μάς μεταφέρει τις εντυπώσεις του. Αλλά ας μην ξεχνάμε πόσο αδικημένα είναι τελικά τα άλμπουμ που φτάνουν στα ράφια των δισκοπωλείων (των ποιών;) το μήνα Δεκέμβριο. Ίσως του χρόνου μπορέσουμε και καταγράψουμε κάποια από τα διαμαντάκια της εποχής που κυκλοφόρησαν στο τέλος της χρονιάς...

ΜΕΣΑ Σ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ, «Η ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ... ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ SEX PISTOLS, ΑΛΛΑ ΣΤΗΝ ΠΑΟΛΑ...

2013: Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΛΗΡΗΣ ΣΚΗΝΗΣ;

Πριν λίγα χρόνια παραμυθιαζόμασταν μεταξύ μας, ότι ντε και καλά η ελληνική metal μουσική ανθεί. Να 'τη, να 'τη, ξεπετάγεται. Ξεπερνά τα όρια της χώρας. Η αλήθεια είναι ότι, από τις αρχές των '90s και τη γένεση του «ελληνικού» black metal (Rotting Christ, Nightfall, Septic Flesh, Necromantia, Varathron), τα τελευταία 20 χρόνια ξεπετάγεται. Το επόμενο βήμα μιας σκηνής, που διατηρείται μετέωρο μέχρι την πτώση της. Και κάπου εκεί σκάει η κρίση στην ελληνική κοινωνία, προκαλώντας αναθεώρηση του αξιακού συστήματος. Πλέον, ο δύσβατος δρόμος της καριέρας του έλληνα επαγγελματία μουσικού, φαντάζει εξίσου δύσβατος με τις υπόλοιπες «φυσιολογικές» δουλειές, ενώ και τα ερεθίσματα που προκαλούν την έμπνευση του καλλιτέχνη, στην Ελλάδα του 2013, είναι σε (σπάνια) πληθώρα.

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΠΙΝΤΖΗ

Το αποτέλεσμα; Ήρθαν τα κάτω πάνω, φίλοι μου. **Το τέως underground έγινε το νέο foreground.** Η ελληνική πραγματικότητα του σκληρού ήχου πλέον στηρίζεται και στα δικά της πόδια, **χωρίς αυτό να σημαίνει παγκόσμια αναγνώριση** για τα άξια τέκνα της. Με λίγα λόγια, **η επιτυχία δεν θα μεταφραστεί σε χρήμα** (ας όψεται και η νέα νομοθεσία για την ασφαλιστική κάλυψη των μουσικών, ανεξαρτήτως εισοδήματος από την ενασχόληση), γεγονός που ενισχύει τον αυθεντικό χαρακτήρα του κύματος. **Μακριά από τους νόμους του εμπορίου της μουσικής ή τα μαρκετίστικα κόλπα των δισκογραφικών** που προσπαθούν να ελκισθούν σε χαλεπούς καιρούς, πρόκειται για μια **ειλικρινή, καλλιτεχνική έξαρση**, που αντίστοιχη της **δεν έχουμε ξαναζήσει οι κάτω των 40 ετών.**

Το σίγουρο είναι ότι θα περάσουμε καλά για όσο κρατήσει αυτή η πανήγυρις και το σίγουρο (επίσης) είναι ότι θα παραμείνουν και κάποιες μουσικές, ως παρακαταθήκη για το μέλλον. Η **δισκογραφική ανασκόπηση** του έτους, που ακολουθεί, **μετρά μονάχα την τάση του ρεύματος που διαπέρασε τον ελληνικό μεταλλικό κορμό.** Οι επιμέρους λεπτομέρειες, έχουν ήδη καταγραφεί στην συνείδηση του καθενός μας, ως ανάμνηση και δεν υπάρχει καμία πρόθεση, εκ μέρους μου, αυτό να μεταβληθεί. Όποιες περιπτώσεις δεν θα βρείτε εδώ, είναι μονάχα ακούσια παράλειψη του προσωπικού μου αισθητηρίου. Άντε, και του χρόνου. Πάντα τέτοια.

Above Us The Waves ANCHORS AWEIGH

Εάν τον εν λόγω δίσκο τον είχαν γράψει οι In Flames, θα γράφαμε για «νεκραναστάσεις», για το... «σουηδικό θηρίο που Ύπνισσε» και άλλα τέτοια. Όπως οι A.U.T.W. κατάγονται από την Καβάλα και το **μοντέρνο metal** (ναι, αυτό που συνδυάζει τη σουηδική μελωδία με τα -core

παρακάδια) που παρουσιάζουν μέσα από το ντεμπούτο τους βασίζεται εν πολλοίς στις εμπνευσμένες ιδέες σε riff και concept, γεγονός που απογειώνει το ενδιαφέρον μιας μουσικής που, ομολογουμένως, έχει χιλιοπαιχτεί.

Wardrum MESSENGER

Εδώ δεν υπάρχουν περιθώρια αμφισβήτησης. Όσοι νιώθουν (έστω και ελάχιστα) από «μεταλλική συγκίνηση» θα παραδεχτούν ότι **πρόκειται περί μιας εκ των ελαχίστων περιπτώσεων ελληνικών συγκροτημάτων που ακτινοβολούν επιτυχία.** Με τρία άλμπουμ, το ένα καλύτερο από το άλλο, φτάνουν αίσιας στο μεταίχμιο της εκτίναξης σε άλλα επίπεδα, αφού το Messenger είναι ό,τι καλύτερο παίζει φέτος στην σκηνή του power metal, παγκοσμίως.

Mahakala DEVIL'S MUSIC

Φέτος είναι η χρονιά του (του «Εξ' αποδώ», ντε). Με occult μουσικές να ξεπηδούν από παντού, ήρθε η ώρα να παίξει και ο ίδιος τη μουσική του. Μόνο που, σύμφωνα με τους Mahakala, γουστάρει πιο πολύ παραδοσιακό αμερικάνικο heavy rock/metal. Και δεν τον αδικώ. Trouble, Pentagram και ολίγον από Down, στο **ντεμπούτο μιας μπάντας που γνωρίζει πολύ καλά τι κάνει.** Και το πράττει με περίσσιο πάθος και επαγγελματισμό.

ΜΑΗΑΚΑΛΑ

«ΠΙΣΤΕΥΩ ΟΤΙ ΑΝΗΚΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΣΚΗΝΗ ΠΟΥ ΑΣΠΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ "ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗ" ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΟ ΑΠΟ ΑΥΤΟ...»

Δια στόματος Δημήτρη Κότση (φωνητικά, μπάσο):

«Νομίζω ότι πέρα από τις πάγιες κατηγορίες που συναντάμε στον σκληρό ήχο (death, black, thrash κτλ), τις οποίες και ασπάζομαι γιατί **βοηθούν να καταλαβαίνομαστε εμείς οι μεταλλάδες,** υπάρχουν και άλλου είδους κατηγοριοποιήσεις, οι οποίες έχουν να κάνουν με το κίνητρο των συγκροτημάτων, με το **έν έχουν τσαγανό ή είναι πραγματικά αληθινά σε αυτό που κάνουν.** Εμείς, πιστεύω ότι ανήκουμε στην σκηνή που ασπάζεται το δόγμα "μουσική για την μουσική" και τίποτα παράπλευρο από αυτό. Με όποιο γκρουπ γουστάρει να υπάρχει για την μουσική, εμείς χαιρόμαστε να παίζουμε δίπλα του. **Όσο ταιριάζουμε με τους Rotting Christ** με τους οποίους κάναμε και μια περιοδεία στην επαρχία, **άλλο τόσο ταιριάζουμε με τους Dream Long Dead ή τους Tardive Dyskinesia** - θεωρώ ότι είναι όλα τους γκρουπ που πιστεύουν πολύ σε αυτό που κάνουν».

Rotting Christ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΑΙΜΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ

Δεν χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις για τη **σημαντικότερη μπάντα που είχε ποτέ η ελληνική σκηνή.** Το φετινό δημιούρημα τούς μεταφέρει ξανά σε πειραματικό έδαφος,

με τη δύναμη της επανάληψης στα riff (λέγε με industrial) και τη βαλκανική μουσική παράδοση να αποτελούν τις ενεργές ουσίες του άλμπουμ. Χωρίς την παραμικρή αμφιβολία και με γνώμονα την αλληλουχία που παρουσιάζει η πλούσια δισκογραφία τους, οι Rotting Christ βρίσκονται σε **μανιώδη φόρμα. Με ό,τι και αν έχει καταπιαστεί ο Σάκης τα τελευταία χρόνια, το έχει φέρει στα μέτρα του γκρουπ,** ενσωματώνοντάς το στο βασικό σώμα της μουσικής που συνθέτει.

Το τέως underground έγινε το νέο foreground. Η ελληνική πραγματικότητα του σκληρού ήχου πλέον στηρίζεται και στα δικά της πόδια!

Thou Art Lord

THE REGAL PULCE OF LUCIFER

Μεγάλος δίσκος από ιστορικό συγκρότημα. Η **all-star τριάδα των προπατόρων του ελληνικού ακραίου ήχου (Magus ή Γιώργος Ζαχαρόπουλος, Necromayhem ή Σάκης Τόλης, Gothmog ή Γιάννης Χιωτέλλης)** αποφάσισε να επιστρέψει στην δισκογραφία, σε μια περίοδο που το κοινό της black metal μουσικής έχει δικαστεί από τις πολλές και διαφορετικές τάσεις που επικρατούν. Με πρόθεση να γράψουν υλικό που θα θυμίζει τις πρώτες κυκλοφορίες τους, αλλά να μην ακούγεται retro, και με επιπλέον σύμμαχο την πολυετή εμπειρία τους, κατάφεραν να κάνουν ένα απόλυτα επιτυχημένο comeback.

Cerebrum

COSMIC ENIGMA

Σε μια χρονιά στην οποία έβγαλαν νέο δίσκο οι θεοί Gorguts, ποιάς θα πίστευε ότι στο τεχνικό death θα υπήρχε ελληνική αντιπρόταση; Η πρόταση των Cerebrum, όμως, έρχεται να αποδείξει ότι το **prog death δεν πέθανε εκεί στα late '90s** μαζί με την παρακμή των Atheist, Cynic και λίγο αργότερα με τον θάνατο του Chuck. Επιστημονικό concept,

δυσαρμονικά riffs, σπαστικό drumming από τον παγκόσμιο, πλέον, Γιώργο Κόλλια και fusion περάσματα με λόγο ύπαρξης είναι κάποια από τα κάρια χαρακτηριστικά που διακρίνουν μια από τις καλύτερες τεχνικές μπάντες του ακραίου ήχου εκεί έξω.

Agnes Vein

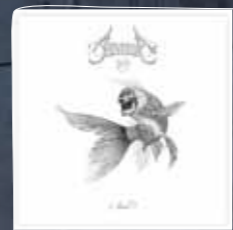
SOULSHIP

Μια από τις **καλύτερες σύγχρονες «αργές» μπάντες** που δραστηριοποιήθηκαν την τελευταία πενταετία. Κατατάσσονται μεν στο doom, αλλά είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτό, μιας και έχουν έντονες επιρροές από black, eric και το νεουροσικό post metal. Παρότι αυτό το ιδιαίτερο ηχητικό μάρφωμα, το οποίο προτείνει το γκρουπ από την Θεσσαλονίκη, αποτελεί μια απόλυτα επιτυχημένη, καλλιτεχνική αποτύπωση αρνητικών εννοιών, όπως θρήνος, αποσύνθεση κτλ. το εναρκτήριο κομμάτι, με τίτλο «Δι' αυγής - Το Know the God Within», προκαλεί στον ακροατή μια ολόκληρη απροσδόκητη θετική σχέση με τη μουσική των Agnes Vein.

Universe217

NEVER

Σίγουρα κάπου τους έχετε πετύχει. Έχουν δώσει άπειρα live, βελτιώνουν γεωμετρικά το status τους και με το Never πιθανότατα επιτυγχάνουν απόλυτα στην αποστολή «ο σημαντικότερος δίσκος για την καριέρα ενός γκρουπ, είναι ο τρίτος». **Ατμοσφαιρικός ήχος** (βάλε doom, sludge, post, metal, trip hop), **θρηνητικές ερμηνείες από την Τάνια** και ελεγχόμενος πειραματισμός, προς χάριν της διαφοροποίησης. Ακούστε τους, διαβάστε τους στίχους, δείτε τους live, δείτε τα videoclip τους, μπίτε στο πεσσί αυτής της μπάντας. **Υπερδύναμη.**

Lunatic Medlar

FINELY TUNED MACHINE

Όταν συνεργάζονται μέλη των **Tardive Dyskinesia, Sun Of Nothing, Universe217** και

Konkave (RIP), φαντάζεσαι ότι η παραθείσα μουσική δεν θα είναι και το πιο εύκολο άκουσμα. Σε μεγάλο βαθμό αυτό δεν ίσχυσε, μιας και το εκπληκτικό, ομολογουμένως, ηχητικό αποτέλεσμα ήταν αρκετά πιο πιασάρικο, σε σχέση με τα μπτρικά γκρουπ. Baroness, Torche και λιγότερο Intronaut μου θύμισε το ντεμπούτο F.T.M. και πλέον μπορούμε να είμαστε περήφανοι (ως παρατηρητές της ελληνικής σκηνής) για την ύπαρξη μια τόσο ποιοτικής all-star μπάντας.

Overpower

IT TAKES A LITTLE TIME

Πιασάρικο heavy rock, n' roll, με πολλές αναφορές στο πιο σύγχρονο retro κίνημα (βλέπε The Hellacopters, Airbourne, The Answer) από ένα σαλονικιώτικο γκρουπ. Δεν σε ενθουσιάζει η πρώτη ανάγνωση, αλλά ακούγοντας με προσοχή τον πρώτο δίσκο τους παρατηρείς ότι **η μουσική, εκτός από καλογραμμένη, βρίθει λεπτομερειών που τελικά προκαλούν ενθουσιασμό.** Όπως υπονοεί και ο τίτλος, θα σας πάρει λίγη ώρα ώστε να μην τους κατατάξετε στον σωρό με τους αμέτρητους AC/DC-wannabies. Check: "New Day".

Chaostar

ANOMIMA

Το avant-garde σχήμα του Χρήστου Αντωνίου (Septic Flesh) φτάνει στο τέταρτο άλμπουμ του και αυτή τη φορά το κοινό θεωρείται ακόμα πιο ώριμο για να υποδεχτεί την πρωτοποριακή του πρόταση. Η μίξη των synth, με το δίπολο Κλασικής/Βυζαντινής μουσικής και τη gothic ατμόσφαιρα, μπορεί να **παραπέμψει άμεσα στους Dead Can Dance**, οι Chaostar, όμως, μεθοδικά **έχουν καταφέρει να απεμπλακούν από τις συγκρίσεις** και με το Anomima κάνουν το πιο κρίσιμο βήμα τους. Τεράστιο credit και στην απόκοσμη φωνή της Ανδρονίκης Σκουλά.

Potergeist

SWAMPIRES

Death Courier

PERIMORTEM

Με διάρκεια περίπου 19 λεπτά, η επιστροφή των Death Courier στη δισκογραφία μετά από 12 ολόκληρα χρόνια, μοιάζει ανολοκλήρωτη. Το γεγονός ενισχύει η **υψηλή ποιότητα του παραδοσιακού death metal υλικού** που μας παρουσιάζουν. Μια μίξη σουνδικού και αμερικάνικου death metal, με πωρωτικά beatdown και μελωδικές lead. **Μακάρι να είχαν συνθέσει άλλα τέτοια 19 λεπτά**, ώστε να αρχίζαμε να μιλάμε για «ιστορικούς ελληνικούς death metal δίσκους»...

Hostage

CONTROL THROUGH FEAR

Το λαμιάτικο thrash μπορεί να μην έχει κάνει, ακόμα, γκελ σαν το Bay Area, ένα πράμα, αλλά οι Hostage, με το ντεμπούτο EP τους δείχνουν να **κατέχουν πολύ καλά την τέχνη των σύγχρονων Slayer, Kreator ή The Haunted.** Εύχομαι το ωραίο video για το "You Are Nothing" να τους δώσει το εισιτήριο για μια «σωστή» εταιρία.

Sacral Rage

DEADLY BITS OF IRON FRAGMENTS

Πιστοί στις διδαχές του αγνού heavy metal οι Sacral Rage, στο ντεμπούτο EP τους παρουσιάζονται στο κοινό ως μια αυθεντική, μεταλλική οντότητα. Αν κρίνω από τις επιρροές τους (Jag Panzer, Agent Steel, Judas Priest, Hell, Merciful Fate), έχουν τις δυνατότητες να το παλέψουν. Και κομμάτια σαν το "Forced to Betray" αποδεικνύουν ότι **διαθέτουν το πάθος και το ταλέντο να πάνε μακριά.**

Πρόκειται για μια ειλικρινή, καλλιτεχνική έξαρση, που αντίστοιχη της δεν έχουμε ξαναζήσει οι κάτω των 40 ετών...

Όσοι απογοητεύτηκετε με τις φετινές, βαρετές, εσωτερικές αναζητήσεις του κου Anselmo, παρακαλώ δώστε βάση σε αυτό το «εύκολο» άκουσμα. Οι Αθηναίοι Potergeist δηλώνουν ότι παίζουν **swamp metal**, δηλαδή μια πιο southern, straight-forward metal έκδοση των Down και τα

riff τους **μοιάζουν να μπορούν να κάνουν ακόμα και τον Elvis να γκρουβάρει από τον τάφο του.** Τσεκάρτε και το περσινό Muddy Mermaids, τότε που ήταν πιο ώριμοι.

UNIVERSE217

Η ΣΚΗΝΗ ΕΙΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΤΕΡΗ ΜΕ ΤΟ ΦΕΤΙΝΟ ΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟ

Οι Universe217 δεν είναι η ατμοσφαιρική metal μπάντα που βρίσκεις με το κιλό στα download blogs που έχεις στα bookmarks σου. **Το εσωστρεφές θρηνητικό ύφος τους αναδεικνύει μια συνθετική φινέτσα και τη μεγάλη προσοχή στη λεπτομέρεια**, πίσω από το προφανές σημείο αιχμής τους, την παθιασμένη και κρυστάλλινη φωνή της Τάνιας. Η σκηνή είναι πλουσιότερη με το φετινό τους δίσκο. — Κώστας Συνατσάκης

100+ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 2013

Το SONIK επιλέγει τα καλύτερα κομμάτια της χρονιάς – single ή μν...

Επιμέλεια: Τάσος Βογιατζής (Pop / Rock / Dance / Electronica / R&B / Soul / Hip Hop / Ελληνικά), Βαγγέλης Πούλιος (Jazz), Ευδοκία Πρέκα (World), Αλέξανδρος Τοπιντζής (Metal)

POP ROCK FOLK

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

PHOSPHORESCENT ▶ **Song for Zula**

Να πως θα μπορούσε να επιπλεύσει η συναισθηματική americana σε ένα electronica περιβάλλον, αν μπορεί αυτό να οριστεί μόνο με την παρουσία ενός drum machine που οδηγεί το κομμάτι από την αρχή ως το τέλος. Pedal steel, βιολιά και μια (κλισέ, αλλά εδώ ταιριάζει απόλυτα) εύθραυστη ερμηνεία από τον Matthew Houck...

LOW ▶ **Just Make It Stop**

Η προσθήκη του Jeff Tweedy στην παραγωγή και η ευκολία με την οποία μπορούν να παραγάγουν ακόμα και urtempo pop (μελαγχολικά μν...) διαμαντάκια, αποτελούν τις δύο βασικές συνιστώσες ενός πανέμορφου κομματιού, που κι ο ίδιος ο Tweedy θα ήθελε να έχει ηχογραφήσει με τους Wilco...

JUNIP ▶ **Line Of Fire**

Πανέμορφη, ατμοσφαιρική baroque pop, με μελωδία από αυτές που λατρεύουμε. Από τη μπάνα του Jose Gonzalez...

LORDE ▶ **Royals**

Απλό, λιτό, δυνατό και με στίχους που δεν γράφτηκαν φασόν από ομάδες παραγωγής. Η μίνιμαλ και γοητευτική pop του σήμερα.

WOODKID ▶ **I Love You**

Κλασική γλυκόπικρη, μαγνητική pop μελωδία, με μια φωνή ελαφρώς πιο ισορροπημένη και λιγότερο σπαρτακτική από αυτή του Antony Hegarty, πλούσια έγχωρα διάσπαρτα σε όλη τη διάρκεια, διακριτικές καμπάνες, κινηματογραφική χροιά και ατμοσφαιρικό λυρισμό...

DIE MASON DIE ▶ **Lost**

Εκπληκτική, ταξιδιάρικη, νοσταλγική, urtempo, dark folk μελωδία, που ο Λονδρέζος περιγράφει εύστοχα ως "ghost folk".

K-X-P ▶ **Melody**

Motorik drums, ξεσηκωτικές μπάσογραμμές, μια μίξη krautrock και post punk, ιδανική για οποιοδήποτε indie dancefloor, αν υπάρχει αυτό πλέον.

PUBLIC SERVICE BROADCASTING ▶ **Everest**

Krautrock, synth-pop και ψευδο-φουτουριστική αίσθηση, με indie περίβλημα. Πανέμορφο.

KYLIE MINOGUE ▶ **On A Night Like This**

Από την επανηχογράφηση στα Abbey Road Studios, με υπέροχα χορωδιακά φωνητικά, πλούσια έγχωρα και κορυφαία ερμηνεία από την ίδια.

JACCO GARDNER ▶ **Cabinet of Curiosities**

Απίστευτη instrumental baroque pop. Λατρεύουμε...

RACHEL ZEFFIRA ▶ **Front Door**

Μπαλάντα σε στυλ μιούζικαλ με έγχωρα και κορυφαία ερμηνεία, από τις καλύτερες που έχουν γραφτεί ποτέ.

MYLENE FARMER ▶ **Monkey Me**

Με κιθάρες που ξεσηκούν ελεγχόμενα στο ρεφρέν μιας ολοστρόγγυλης, γλυκόπικρης μελωδίας στα (κατακτημένα) όρια της pop τελειότητας, με διαλείμματα σαξοφώνου και καμπάνες να προετοιμάζουν το ρεφρέν και u-pe-ro-χα φωνητικά...

MELANIE PAIN ▶ **Bye Bye Manchester**

Θα μπορούσε να είναι κάτι σαν... «η Vanessa Paradis τραγουδά Manu Chao». Folk νοσταλγία, reggae ρυθμού και retro-electro/casio αισθητικής, από τη τραγουδίστρια των Nouvelle Vague.

PARQUET COURTS ▶ **Stoned and Starving**

Fall και Wire μαζί σε ένα drone/proto-punk διαμαντάκι.

NICK CAVE & THE BAD SEEDS ▶ **Mermaids**

Δεν θα μπορούσε να λείπει μία από τις κορυφαίες στιγμές του νέου δίσκου των Bad Seeds.

CHURCHILL ▶ **Change**

Πιασάρικη pop μελωδία, καθαρή παραγωγή και το μαντολίνο του Mike Morfe ως κερασάκι σε ένα κομμάτι κομμένο και ραμμένο για το ραδιόφωνο.

JOHNNY MARR ▶ **European Me**

Βγαλμένο από τις κλασικές κιθαριστικές indie συνταγές με τα τέλεια ρεφρέν, τις καμπανωτές κιθάρες και τους έξυπνους μικρούς γάντζους που παραμονεύουν διαρκώς στη μελωδία, όπως ακριβώς προσπάθησαν να το κάνουν κάποτε και οι Starlet της Labrador, ή όπως παλιότερα οι Lush ή όπως... οι Smiths.

YEAH YEAH YEAHS ▶ **Sacrilege**

Groovy single, με τις κιθάρες κρατιούνται στο background, αλλά και ένα... απότομο γχοσπελικό στοιχείο, μια χορωδία μετά το δεύτερο ρεφρέν να ενισχύει το «θηρσοκευτικό» του θέματος (sacrilege = ιεροσυλία)...

MISUN ▶ **Battlefields**

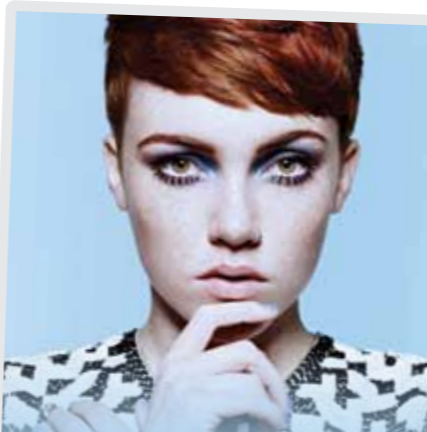
Western ριφάκια, ήχος και φωνητικά αλά Ronettes, άσπρη, φωτεινή pop για ταινίες του Ταραντίνο και ανοιξιάτικες βόλτες.

ENDLESS BOOGIE ▶ **Occult Banker**

Υπνωτικό και ξεσηκωτικό ταυτόχρονα, με ψυχεδελικά και classic rock στοιχεία, με ένα fuzz να αναδύεται, άπειρα σόλο μέχρι την (γλεπτή) λήξη του και ένα krautrock στοιχείο να διαπερνά το σώμα του.

HAIM ▶ **Falling**

Καλοφτιαγμένο synth-pop single, που φέρει και ολίγον από το μυστήριο των The Knife.

CHLOE HOWL ▶ **Rumour**

Η 17χρονη βρετανή Chloe Howl φαίνεται να μην έχει πρόβλημα να περάσει στο κοινό του NME ως guilty pleasure, στο κοινό της αέναης αναζήτησης και των εφήμερων pop hits ως το νέο φρέσκο πρόσωπο, αλλά και στα εφηβικά δωμάτια ως δυναμικό icon. Urtempo teenage pop με νεύρο που δύσκολα θα αγνοήσουμε...

THE VEILS ▶ **Through the Deep, Dark Wood**

Εκπληκτικό, urtempo, γεμάτο hooks και ένα σούπερ ρεφρέν...

K-X-P ▶ **Staring At The Moon**

Ξέφρενο, σχεδόν παρανοϊκό krautrock, με ονειρικά φωνητικά και σχεδόν κινηματογραφική ταυτότητα.

MEAN LADY ▶ **Far Away**

Οι Katie Dill και Sam Nobles κατασκευάζουν ένα εγκεφαλικό, πολυεπίπεδο ήχο, με διαφορετικά όργανα – αισθητικά στο μεταίχμιο μιας αλά Lily Allen pop και μιας εξωτικότητα, με τη βοήθεια εδώ ενός sitar...

SIA ▶ **Kill and Run**

James Bond-ικών προδιαγραφών μπαλάντα από την αυστραλέζα downtempo/pop τραγουδίστρια για το soundtrack του The Great Gatsby.

MARINA AND THE DIAMONDS & CHARLIE XCX ▶ **Just Desserts**

Pop για το λαό, κι όμως καθόλου φτηνή. Ξεκινώντας από την καταπληκτική παραγωγή που μπορούμε να electro-pop κομμάτι με μπάσα και dark σύνθηα και δίνει τα γλυκόπικρα φωνητικά με το χαρούμενο ρυθμό, συνεχίζοντας με το απαραίτητο λυτρωτικό ρεφρέν και καταλήγοντας σε στίχο απλό, που δεν λέει όμως τα ίδια και τα ίδια...

CROSS MY HEART HOPE TO DIE ▶ **Wild Side**

Με beats και έγχωρα και κινηματογραφική ατμόσφαιρα αλά "Blindfold" (Morcheeba), η οποία καταλήγει... βούτυρο στο ψωμί των fan της Shirley Bassey, της Adele και ενδεχομένως ενός επόμενου soundtrack του James Bond.

THE NATIONAL ▶ **Sea of Love**

Η κορυφαία στιγμή του Trouble Will Find Me και ένα από τα καλύτερα κομμάτια της καριέρας τους.

ANCIENT MARINER ▶ **In Solitude**

Ατμοσφαιρικά πλήκτρα και έγχωρα σε ένα γαλήνιο, ηλεκτρο-ακουστικό, dream-folk διαμαντάκι, με ένα εκπληκτικό κρεσέντο στο τέλος.

CHELSEA WOLFE ▶ **The Waves Have Come**

Μόνον αν ακούσετε στο σύνολό του αυτό το θλιπτό dark έπος, που κλιμακώνει το ηχητικό σασπένς με τα δραματικά έγχωρα και το μετρονομικό πιάνο, τα drums και τις (γνωστές μας από το post-rock ιδίωμα) εναλλαγές από τη μπαλάντα στο ξέσπασμα, θα καταλάβετε για τι πράγμα μιλάμε ακριβώς...

SIRENA ▶ **Love Is Not**

Ντεμπούτο single για τη Sirena που γεννήθηκε στη Βαρκελώνη, αλλά μεγάλωσε στη Σουηδία. Εξαιρετική pop μελωδία και παραγωγή που κρατά ως (γνωρίμη) παντιέρα το αλάνθαστο συνδυασμό εγχόρδων και ηλεκτρονικών στοιχείων.

MS MR ▶ **Think of You**

Φρεσκότατο doom-pop διαμαντάκι.

TRAVIS ▶ **A Different Room**

Ακόμα ένα πολύχρωμο, ραδιοφωνικό pop anthem με πανέμορφες αρμονίες.

GOLDFRAPP ▶ **Drew**

Μας γυρίζει πίσω στις μέρες του Felt Mountain, του Moon Safari των Air, της έγχωρης folk μελαγχολίας του "Everlong" του Moby. Γοητευτικότατο, ψιθυριστό ναούρισμα, moody έγχωρα και πιάνο, folk και κινηματογραφικό μαζι, βόλτα στους διαδρόμους της μνήμης...

RY X ▶ **Berlin**

Με τις μίνιμαλ ακουστικές κιθάρες των XX, την ακουστική κομψότητα του Jose Gonzales, ένα χαλαρό και μυστηριώδες falsetto και μια απέρριπτη folk-pop αλά Bon Iver, το κομμάτι αυτό κρατά τόσο όσο χρειάζεται για να χαθείς σε ένα σύντομο trip και να επαναλάβεις την ακρόαση ξανά και ξανά.

ARCTIC MONKEYS ▶ **R U Mine?**

Ακόμα κι αν δεν πείθουν τους πάντες με το άλμπουμ που κυκλοφόρησαν το 2013, πείθουν σίγουρα τους περισσότερους με αυτό το single - δυναμίτη.

GIRLS IN HAWAII ▶ **Switzerland**

Ένα από τα κομμάτια που κολλάμε ο ένας στον άλλον εδώ στο Sonik. Ένα από τα μελαγχολικά πιο διαμαντάκια που μπορούμε να ακούμε για ώρες, συνεχόμενα. Ακούστε το και θα καταλάβετε τον πόνο μας...

WOODKID ▶ **Ghost Lights**

Έγχωρα αλά Lana Del Rey, φωνητικά που θυμίζουν τον Antony Hegarty, ξεκάθαρες pop μελωδίες, έχει τη συνταγή.

FLORENCE + THE MACHINE ▶ **Over the Love**

Tribal μέρη, έγχωρα, μια Flo πραγματική Σειρήνα, κι ένα εντυπωσιακό αποκαρτετιστήριο κρεσέντο...

BLACK ANGELS ▶ **Don't Play With Guns**

Ναι, είναι το πιο εμπορικό τους single. Παράλληλα, όμως, είναι και κομμάτι.

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

DAFT PUNK ▶ **Get Lucky**
ft. Pharrell Williams

Ξεδιάντροπη funky disco χωρίς νεωτερικιστικά προσχήματα, με τη συμμετοχή των Pharrell/Nile Rodgers, έκανε γνωστές από το πρώτο άκουσμα τις προσεις της...

CHROME SPARKS ▶ **Send the Pain On**

Επικών διαστάσεων μελωδία, με ευφορικά, καλειδοσκοπικά synths, όπως έχουν μάθει να τα απλώνουν στα κομμάτια τους οι M83, soulful φωνητικά και -κυρίως- συναίσθημα.

KAVINSKY ▶ **Protovision**

'80s electro, με σημερινά beats που σου τρυπάνε τα αυτιά, ατμοσφαιρικά dark synths, ηλεκτρικές κιθάρες και με ένα video με τον ίδιο να οδηγεί τη Ferrari Testarossa του (αλλά Drive). Σαν να είναι 1984.

ARCADE FIRE ▶ **Afterlife**

Σε mood πρώιμων New Order, αλλά κατά βάση... Arcade Fire.

ROYKSOPP ▶ **Running To The Sea**

Η συνεργασία των Νορβηγών Royksopp με τη συμπατριώτισσά τους Susanne Sundfor είναι συνέχεια του "Not Over Yet" (Grace), του "You're Not Alone" (Olive) και φυσικά του περιφημου "Silence" (Delerium, με τη Sarah McLachlan): progressive synth-pop με πιάνο και beats που μπαίνουν σιγά-σιγά και αγγελικά φωνητικά από την Susanne - όλα οδηγούν σε ένα κρεσέντο με συνθεσάιζερ και κορδιδικές προσθήκες.

MOULLINEX ▶ **Darkest Night**

Γλυκόπικρο nu disco anthem από τον Πορτογάλο, στην κορυφαία στιγμή από το πρώτο ολοκληρωμένο του άλμπουμ.

MAXXI SOUNDSYSTEM ▶ **Stella's Way**

Deep house με ξεσηκωτικά synth και νοσταλγικά φωνητικά.

JOHN NEWMAN ▶ **Love Me Again**

Ένα από τα μεγαλύτερα dance pop hit της χρονιάς, με '90s πιάνο, γεύση northern soul και ένα ρεφρέν που ξεσηκώνει τους πάντες.

DUKE DUMONT ▶ **Need U (100%)** [ft. A*M*E]

Αισθητική house του τέλους των '80s - κάτι σαν σύγχρονο remix του "Good Life" των Inner City, αλλά στο πιο... deep house του.

DISCLOSURE ▶ **When a Fire Starts to Burn**

Tech-house για όλο τον κόσμο...

PRIMAL SCREAM ▶ **2013** (Andrew Weatherall's remix)

Το remix με τα αλά Death In Vegas beats απογείωσε το ήδη φευγάτο/space-y νέο single των Primal Scream.

JON HOPKINS ▶ **Open Eye Signal**

Απίστευτος techno/ambient noise δυναμίτης, με ηχητικά layer που του δίνουν μια υπνωτική διάσταση.

COMA ▶ **My Orbit**

Deep, σκοτεινή, minimal, κοσμική electro-pop που δεν εκβιάζει την αποδοχή σου...

LONDON GRAMMAR ▶ **Metal And Dust**

Το πνεύμα της (πάλα ποτέ) βασιλείας του William Orbit καλά κρατεί στο πανέμορφο single των τριών Λονδρέζων. Το κομμάτι, όμως, απογειώνεται κάπου στα 2,5 λεπτά, με έγχορδα, beats αλά "Unfinished Sympathy" (Massive Attack) στο πιο στιλπνό του, και υπέροχα φωνητικά...

BOARDS OF CANADA ▶ **Reach for the Dead**

Η minimal electronica τους είναι ήρεμη/ambient αλλά συγκρατημένα θορυβώδης, πιο πειραματική αλλά στοιχειωτική, σχεδόν ακτινοβολεί, με τα drums να μπαίνουν σχεδόν στα δύο τρίτα του κομματιού, όταν ήδη έχεις πειστεί ότι δεν θα μπουν ποτέ...

POSTILJONEN ▶ **Atlantis**

Ρομαντικό chillwave αριστούργημα που θα μπορούσε να είναι το soundtrack ενός καλοκαιριού πριν καμιά ζορία (και βάλε) χρόνια - το κερασάκι φυσικά είναι το σαξόφωνο...

FOREST SWORDS ▶ **The Weight of Gold**

Μυστικιστική ατμόσφαιρα που αποκαλύπτεται στην έκτασή της (έστω και συγκρατημένα) μόνο όταν πρέπει, υπνωτικά tribal drums, dub αίσθηση, στοιχειωμένα φωνητικά samples, με καθετί να παίρνει ακριβώς το χώρο και τον χρόνο που πρέπει στα αυτιά σου.

LITTLE BOOTS ▶ **Motorway**

Στο ύφος των Hot Chip, με την επιτηδευμένη αφέλεια των Saint Etienne και μια ξεκάθαρη φρεσκάδα.

PALE ▶ **Fearing Faces**

Νοσταλγικά, soft, soulful φωνητικά, επίσης soft / sexy ηλεκτρονικό/synth pop περίγραμμα, καθαρό, μελωδικό και επιτηδευμένα κομψό, σαν classic των '80s.

PET SHOP BOYS ▶ **The Last To Die**

Αναπάντεχη 4/4 urtempo, dance-pop διασκευή στο κομμάτι του Bruce Springsteen που του αφαιρεί από το δράμα της γιορτής και δίνει τη γνωστή ευφορική τους διάσταση (με πολλά «λα-λα-λα») σε ένα κατά βάση θλιβερό, αλλά πάντα επίκαιρο θέμα.

STILL CORNERS ▶ **Berlin Lovers**

Shoegazers και dreamy παραμένουν, τους Cocteau Twins εξακολουθούν να τους μνημονεύουν μέσω της αισθητικής τους, τα αιθέρια και ριβερμπάτα φωνητικά της Tessa Murray είναι παρόντα, αλλά εδώ έχουμε ένα πιο κρύο τοπίο, που υποβοηθείται από μια επίμονη, παραμορφωμένη synth λούπα.

PULP VS SOULWAX ▶ **After You**

Θα αντιγράψουμε πολύ εύστοχο σκόλιο στο YouTube: Οδηγίες για να καταστρέψετε ένα dancefloor. Αφήστε τον James Murphy να κάνει παραγωγή σε ένα κομμάτι, βάλτε τον Jarvis Cocker να το τραγουδήσει και φέρτε τους David & Stephen Dewaele να το ριμξάρουν.

TEMPERS ▶ **Strange Harvest**

Σχεδόν επικό coldwave αριστούργημα, με την post-punk αισθητική να συναντά τα πιο σκοτεινά dance/pop Moby πιασάρικα κόλπα, σε μια ευτυχή διασταύρωση που κολλάει στο player σου.

LONDON GRAMMAR ▶ **Wasting My Young Years** (Kids of the Apocalypse Remix)

Το remix των Kids of the Apocalypse μετασχηματίζει την αισθητική Lana Del Rey vs Florence Welch και τα ντελικάτα πλήκτρα σε ένα πιο επικό και χαοτικό κομμάτι σπάνιας ομορφιάς και απογειώνει τα στοιχειωτικά φωνητικά της Hannah Reid.

KEEP SHELLY IN ATHENS ▶ **Recollection** (Celebrities Remix)

Υπέροχος vintage synth ήχος αλά New Order επιχειρεί (με εξαιρετική επιτυχία) να αναβαπτίσει το ονειρικό κομμάτι των δικών μας, Keep Shelly In Athens.

EJECTA ▶ **Jeremiah** (The Denier)

Φουτουριστική synth-pop με deep μπάσο και synth... Εκεί όπου η disco και minimal wave συναντά τους Chromatics, σε ένα ρομαντικό και late-night dance ταξίδι.

ANNIE ▶ **Invisible**

Καλοφτιαγμένη deep house με νοσταλγικές '90s / rave αναφορές και φωνητικά από τη νορβηγίδα dance-pop star.

DANIEL AVERY ▶ **Reception** (Perc Remix)

Ακόμα πιο βιομηχανικό, πιο βρώμικο και πιο ξεσηκωτικό techno από το αυθεντικό, για τα dancefloor φυσικά...

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ROBIN THICKE FT. PHARRELL ▶ **Blurred Lines**

Το απόλυτο hit της χρονιάς με καυτό funk αλά Prince, sexy falsetto και τη σφραγίδα του Pharrell στην παραγωγή.

κε από μέλη των Dap Kings και El Michels Affair, Antibalas & The Budos Band.

THE WEEKND ▶ **Twenty Eight**

Μια από τις καλύτερες σκοτεινές R&B μπαλάντες που έχουμε ακούσει. Αλλά όλα τα λεφτά είναι το video clip που εκτυλίσσεται σε strip club.

ICONA POP ▶ **My Party**

Με το ρεφρέν του κλασικού "It's My Party" (Lesley Gore), εξακολουθεί να είναι ένα σκοτεινό και ζόρικο πλέον electro/R&B party anthem για τα '10s, με τη βοήθεια των glitchy εφέ που επιστρατεύει το σουπδέζικο ντουέτο.

JUSTIN TIMBERLAKE ▶ **Mirrors**

Κλασικό beat Timbaland, πιασάρικη ενορχήστρωση και ο Timberlake σε φόρμα - ερωτικό και ευφορικό μαζί... Το urban-pop hit της χρονιάς και όχι άδικα...

ANTHONY DAVID ▶ **Love Out Loud**

Πολυστρωματικό και φορτωμένο με φωνητικά και πνευστά R&B κομμάτι.

THE COASTERS ▶ **Down in Mexico (Rsn remix)**

Παιχνιδιάρικο, funky remix του δικού μας Rsn στο classic των The Coasters

RHYE ▶ **Last Dance**

Ο Mike Milosh είναι στα φωνητικά, όχι κάποια τραγουδίστρια με τη χροιά της φωνής της Sade. Beats από τα '80s, μεταξένια R&B ατμόσφαιρα, ψεύτικα πνευστά, funky πασαογραμμή και διακριτικά synths για τη δημιουργία ερωτικής ατμόσφαιρας.

MENAHAN STREET BAND ▶ **Lights Out**

Ευφορική instrumental soul, με πλούσια τα σχετικά ελέη (εγχόρδων, πνευστών, ακόμα και ρυθμού που μοιάζει έτοιμος για hip hop sample), από μια μπρουκλινέζικη funk/soul κολλεκτίβα που δημιουργήθη-

δουλειά τόσο στην παραγωγή από Marco Polo και Premo όσο και στιχουργικά από τον Talib Kweli...

DELTRON 3030 ▶ **Pay the price**

Επιστροφή για το supergroup των Del the Funky Homosapien, Kid Koala και Dan the Automator, με ένα super single και ένα όχι τόσο super άλμπουμ.

ACTION BRONSON FEAT. PRODIGY & RAEKWON ▶ **Seven Series Triplets**

Εδώ συνεργάζεται με δυο θρύλους της νεοϋορκέζικης σκηνής, τον Prodigy των Mobb Deep και τον

RaeKwon των Wu Tang Clan, σπίνοντας ηχητικό άγαλμα στον grimmy ανατολικό ήχο, πετυχαίνοντας ένα σκοτεινό και εθιστικό αποτέλεσμα.

A\$AP ROCKY FEATURING DRAKE, 2 CHAINZ & KENDRICK LAMAR ▶ **F**kin Problems**

Ακολουθώντας κατά πόδας το super hit "Goldie", το "F**kin' Problems", στο οποίο συμμετέχουν οι Drake, 2 Chainz και Kendrick Lamar, κυριάρχησε στο αμερικανικό ραδιόφωνο και στα charts.

SCHOOLBOY Q FEAT. KENDRICK LAMAR ▶ **Collard Greens**

Συνεργασία με τον κολλητό του -και πασίγνωστο πλέον- Kendrick Lamar, το "Collard Greens" επιδεικνύει τον παιχιδιάρικο μουσικό χαρακτήρα του και με τα καταγιστικά verses των δυο rapper τραβάει αμέσως τη προσοχή.

EMINEM ▶ **Rap God**

Δεν περιμέναμε να μας έρθει σε τέτοια φόρμα στο The Marshall Mathers LP 2. Το Rap God είναι η καλύτερη στιγμή του, πάντως.

FREDDIE GIBBS ▶ **Freddie Soprano**

Συνδυάζει ένα φουτουριστικό ηχητικό τοπίο με απολαυστικά drum breaks και τον rapper να μοστράρει απροκάλυπτα τις εντυπωσιακές επιδόσεις του στο MCing, με ένα flow που σε γυρνάει πίσω στις μέρες των Bone Thugs N Harmony.

HIP HOP

DEVLIN FEAT. DIANE BIRCH ▶ **Rewind**

Κομμένο και ραμμένο υποδειγματικά για τα charts: η εναλλαγή «λευκού» rapping αλά Eminem με pop γυναικεία φωνητικά στο ρεφρέν, με πιάνο και ορχηστρικό background, η ολοστρόγγυλη παραγωγή, η μελωδία που μοιάζει 100% γνώριμη (κάπου γράφτηκε για ομοιώτες με το "Alone" των Heart - όχι άδικα), όλα συνηγορούν στο γεμάτο ταμείο.

COMMON FEAT. COCAINE 80s ▶ **Congratulations**

Η ούτως ή άλλως ταξιδιάρικη φωνή του Common συνδυάζεται με τη κολεκτίβα των Cocaine 80s και τη soul μουσική έμπνευση του No I.D. για να παραδώσει ένα μελωδικό διαμαντάκι.

MARCO POLO FT TALIB KWELI & DJ PREMIER ▶ **G.U.R.U.**

Φόρος τιμής στον Guru αλλά και σε όλη τη '90s hip hop αισθητική ηχητικά, που θα ταίριαζε άνετα σε παλιά εκπομπή των Stretch & Bobbito. Εξαιρετική

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

KANYE WEST ▶ **Black Skinhead**

Ομό, επιθετικό, ρυθμικό, με sample από το "The Beautiful People" (Marilyn Manson)

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

STEFANO BATTAGLIA TRIO ▶ **Ismaro**

Διότι πριν απ' όλα, αυτό που μένει είναι οι ρέουσες αρμονίες του "Ismaro", όσο βεβαίως και η αφοπλιστική του μελωδικότητα.

EMPIRICAL ▶ **Empiricism**

Οι Empirical βρίσκονται κοντά στις τζαζ παραδόσεις, προσεγγίζουν όμως με τέτοιο τρόπο ώστε παραμένουν ταυτόχρονα και επαρκώς αιχμηροί.

GREGORY PORTER ▶ **Liquid Spirit**

Μια τζαζ αλαφρωμένη από βαριά νοήματα, η οποία όμως καταφέρνει και αναβλύζει όλων των ειδών τα θετικά συναισθήματα.

LAMA & CHRIS SPEED ▶ **Anemona**

Ένα γκρουβ το οποίο αν και υπόγειο παραμένει εξωστρεφές - και ένας υπέροχος διάλογος τρομπέτας-κλαρινέτου.

NEXT COLLECTIVE ▶ **Oceans**

Διασκευάζω εν προκειμένω σημαίνει πρώτα μεταφράζω και στη συνέχεια μεταμορφώνω - κάπως έτσι η μελωδία των Pearl Jam ενοποιείται με μία εκ φύσεως υβριδική διάλεκτο.

MATANA ROBERTS ▶ **Amma Jerusalem School**

Όπως τα λέει η ίδια η Roberts: "[...] I sing because I'm happy, I sing because I'm free".

VERNERI POHJOLA & BLACK MOTOR

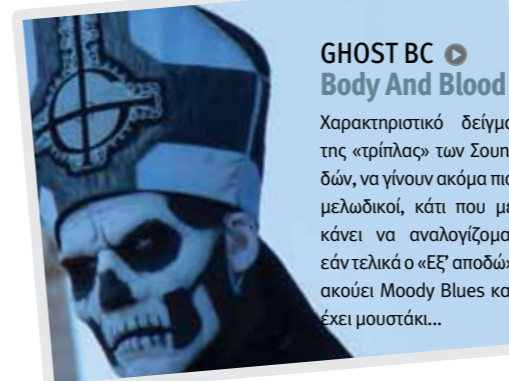
▶ **Kynnyspuulla**

Μια εξαιρετική σύμπραξη τεσσάρων φιλανθών αυτοσχεδιαστών, από την οποία δεν θα μπορούσε να λείπει τούτος ο φόρος τιμής στον μεγάλο δάσκαλο Edward Vesala.

WAYNE SHORTER QUARTET ▶ **Zero Gravity To The 10th Power**

Και να που ο 8οχρονος πλέον Wayne Shorter, ξαναέρχεται στην επιφάνεια όχι (απλώς) επικαλούμενος το λαμπρό του παρελθόν, αλλά όντας ουσιωδώς επίκαιρος.

METAL

GHOST BC ▶ **Body And Blood**

Χαρακτηριστικό δείγμα της «τρίπλας» των Σουηδών, να γίνουν ακόμα πιο μελωδικό, κάτι που με κάνει να αναλογίζομαι εάν τελικά ο «Εξ' αποδώ» ακούει Moody Blues και έχει μουστάκι...

SATYRICON ▶ **Phoenix ft. Silvert Høyem**

Μια από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις που έχει διαπράξει black metal μπάντα, εάν βέβαια μπορούμε πλέον να θεωρήσουμε ως τέτοια τους Νορβηγούς.

LEPROUS ▶ **The Cloak**

Η επιτομή της «προχώ» μπαλάντας που δεν έχει σκοπό να σε λιγώσει, αλλά να σε «γλιτώσει». Κάτι σαν το "Space Dye Vest" των Dream Theater, είκοσι χρόνια πριν... Back To The Future.

ARGUS ▶ **The Coward's Path**

Συνδυάζοντας τους Opeth με τους Solitude Aeturnus, η σύνθεση αυτή όχι μόνο δεν αποτελεί μια ακόμα low tempo μεταλλική κλάψα, αλλά διαθέτει σε πληρότητα επιμέρους έννοιες ενός ατμοσφαιρικού σαμπαθικού αριστουργήματος.

ULCERATE ▶ **Weight of Emptiness**

Όχι δεν πρόκειται για κάποιο παραξενικό, θρηνητικό άσμα. Είναι το death metal στην ολοκληρωτική του φάση. Η μουσική που παινίζει ο Θάνατος. Όταν το σώμα αδειάζει και μένει μόνο το βάρος της ψυχής.

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

BLACK HEART REBELLION ▶ **Avraham**

Η εκκίνηση του πιο επικίνδυνου άλμπουμ της χρονιάς. Ό,τι και να γραφτεί είναι λίγο. Αντ' αυτού υπάρχει ένα υπέροχο video-clip που αποτυπώνει σε εικόνα ακριβώς αυτό που παράγει ο ήχος.

CLUTCH ▶ **The Wolf Man Kindly Requests**

Trademark κλασσειδές άσμα, με το groove του να χτυπά κόκκινο και το απαράμιλλο blues/rock'n'roll/heavy rock στυλ του γκρουπ να εμφανίζεται εδώ, σε όλο του το μεγαλείο.

INTRONAUT ▶ **Milk Leg**

Στα τελευταία τρία λεπτά καταλαβαίνεις γιατί οι Αμερικανοί δεν θα γίνουν ποτέ «πρώτο όνομα» στη μαρκίζα των progressive heavy rockers, αφού η ντελικάτη jazz των Van De Graaff Generator δεν την ήταν ποτέ το φόρτε των μουσάντων sludgeaholics.

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

DHAFFER YOUSSEF ▶ **Whirling Ceremony Birds Requiem Suite**

Περιστρεφόμενοι δερβίσηδες και περιστρεφόμενα πουλιά δίχως «αδέλφια κι αλήτες».

AMADOU DIAGNE ▶ **Emigrés**

Σενεγαλέζικη φινέτσα στα πολύπαθα σοκάκια των μεταναστών της Βρετανίας.

THE LIBERATORS ▶ **Cairo Uprising**

Μια «αιγυπτιακή άνοιξη» δίνει την καρδιά της στο afro πνεύμα της Αυστραλίας.

MONSIEUR DOUMANI ▶ **Out-Of-Touch Guy**

Εκεί που το πειραματικό κυπριακό φολκλόρ δίνει τη progressive ρέστα της.

JUPITER & OKWESS INTERNATIONAL ▶ **Bapasi**

Στους δρόμους της Kinshasa μια κραυγή ακούγεται κι ένα βλέμμα κλείνει το μάτι στους ίσκιους των Fela Kutí και Santana.

CHICHA LIBRE ▶ **Alone Again Or**

Όταν ο ψυχεδελικός κόσμος του Arthur Lee των Love αντίκρουσε τη cumbia του Μπρούκλιν.

SONORA TROPICAL ▶ **Lluvia**

Βουτιά στα άδυτα μιας εθιστικής cumbiamba από την Κολομβία.

CIELO GRIS ▶ **El Sha La La**

Ο βασιλιάς της περουβιανής κιθάρας βάζει το κεράκι του στη garage αύρα των '80s.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

IMAM BAILDI ▶ **Αργοσβίνεις μόνη**

Βασίλης Τσιτσάνης σε απευθείας σύνδεση με Κούβα. Ευφρόσυνη διασκευή από τους Imam Baildi...

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ ▶ **Μαίρη**

Όχι μόνο μια ξεχωριστή στιγμή από το Ιστορίες Που Ίσως Έχουν Συμβεί, αλλά και ένα από τα τραγούδια που γράφτηκαν για να τραγουδιούνται. Για πάντα. Για τον καθένα.

LARRY GUS ▶ **Achilleas Kyriakides**

Ονειρικό, κινηματογραφικό, με hip hop beats - απαραίτητο!

Κ. ΒΗΤΑ ▶ **Ατελείωτα Χρυσάνθεμα**

Όπως κι ο Moby κάποτε, με τα beats, το folk χρώμα, την ακουστική κιθάρα και μερικές πιάνο πινελιές και έγχορδα, μαζί με υπέροχους στίχους. Τι άλλο να ζητήσουμε...

ΜΟΝΙΜΟΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ▶ **Το πρώτο τρένο**

Αισιοδοξία, παιδική αθωότητα, απλότητα. Ο Μόνιμος Κάτοικος χρησιμοποιεί στο ρεφρέν μια χορωδία σχολείου και μάς χαρίζει ένα από τα πιο πιασάρικα κομμάτια της χρονιάς. «Φύγαμε, που θα πάμε δε μπορώ να σου πω. Πάρε το πρώτο τρένο και έλα. Δε με νοιάζει το μέρος, αρκεί να είσαι εδώ!». Έτσι, απλά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΑΣ ▶ **Σαράβαλο**

Αν και μοιάζει με συνέχεια του «Σιγά Μην Κλάψω», είναι αυτοί οι κοφτεροί στίχοι που κάνουν τη διαφορά.

ΤΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΚΟΡΕ.ΥΔΡΟ. ▶ **Τα Βράδια Της Κρίσης**

«Ήταν ωραία τα βράδια της κρίσης που έμενες εκεί / μέσα στα παραπήγματα κοιμόμαστε μαζί / και το κανάλι της Βουλής όλη νύχτα έπαιζε Παραφράσεις του Liszt / μέχρι ν' αρχίσει το requiem της κυβέρνησης. Μαζί τα φάγαμε απ' τον κώλο, μωρό μου - δεν έχεις παράπονο. Θα σε ξανάβρω στους μπαξέδες μια μέρα, μα το κόμα θά 'ναι άγονο... Θα κλαίμε ακόμα τις αξίες της Δύσης μία-μία, μα ο κύκλος είχε προ αιώνων κλείσει για τη δημοκρατία... Υπέροχη pop μελωδία με πιάνο και πνευστά στο απόλυτο ελληνικό τραγούδι του 2013...

floral

BOOKS + COFFEE
DRINKS + FOOD
MUSIC + HAPPENINGS
CONCERTS + PARTIES
PRESENTATIONS + EXHIBITIONS
SCREENINGS + LECTURES

+++

Θεμιστοκλέους 80 | Πλ. Εξαρχείων | Τ 2103800070 | www.floralcafe.gr | info@floralcafe.gr

(1996-2014)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ SITE ΠΟΥ ΕΝΗΛΙΚΙΩΝΕΤΑΙ!

Avopolis Music Network

450.000 μηνιαίοι μοναδικοί χρήστες,
εκατοντάδες χιλιάδες μουσικά άρθρα...
Ό,τι συμβαίνει στη μουσική, την ώρα που συμβαίνει!

